

Τερμίνιαλ 119

για την κοινωνική και ατομική αυτονομία

Περί αντισημιτισμού, ρατσισμού (και πάλι...)

Τεύχος 2ο

Φλεβάρης - Ιούνιος 2007

Terminal 119
για την κοινωνική και ατομική αυτονομία

www.terminal119.gr

Περιεχόμενα

1. Editorial
2. Απο-δελτίωση
3. Ρατσισμός, κλασικός αναρχισμός και η αλληλεγγύη μας στους μετανάστες
4. Συνέντευξη με δύο μετανάστες στην Ελλάδα
5. Μια φεμινιστική κριτική του εθνικισμού (μετάφραση από το ολλανδικό περιοδικό de Fabel van de Illegal)
6. Norman Finkelstein: οι καλοί Ευρωπαίοι τον χρειάζονται. Πως χτίζουν οι αντισημίτες τη βιομηχανία του Ολοκαυτώματος
7. «Ο θάνατος είναι ένας μάστορας από τη Γερμανία»: συνέντευξη με τους Café Morgenland
8. Οι εκφράσεις του πολωνικού εθνικισμού (μετάφραση από το περιοδικό Abolishing the Borders from Below)
9. Δράση ενάντια στον αντισημιτισμό από την Αυστρία (μετάφραση)
10. Άουσβιτς και άουσβιτς-ολογία
11. Δέκα συμβουλές για να αποφύγετε τον αντισημιτισμό (μετάφραση από το ολλανδικό περιοδικό de Fabel van de Illegal)
12. Indymedia from Below
13. Δράσεις ενάντια στον αντισημιτισμό από τις ΗΠΑ (μετάφραση)
14. Αφήστε τον Da Vinci! Να σπάσουμε τους κώδικες της κυριαρχίας

Παραρ-
τήματα:

9. Δράση
ενάντια στον
αντισημιτισμό
από την Αυστρία
(μετάφραση)

10. Άουσβιτς και άου-
σβιτς-ολογία

11. Δέκα συμβουλές για να
αποφύγετε τον αντισημιτισμό
(μετάφραση από το ολλανδικό περι-
οδικό de Fabel van de Illegal)

12. Indymedia from Below

13. Δράσεις ενάντια στον αντισημιτισμό από τις
ΗΠΑ (μετάφραση)

14. Αφήστε τον Da Vinci! Να σπάσουμε τους κώδικες της κυριαρχίας

.....

Στο εξώφυλλο, επεξεργασμένη φωτογραφία από το μνημείο που αφιερώθηκε στους 239 εβραίους της Λάρισας που στάλθηκαν στα στρατόπεδα εξόντωσης των ναζί.

[Editorial]

Στο πρώτο τεύχος του Terminal 119 προτείναμε μια ανάλυση του φαινομένου του σύγχρονου αντισημιτισμού και διατυπώσαμε, επίσης, κάποιες πρώτες σκέψεις γύρω από την επίσης σύγχρονη ιδεολογία της jihad. Πέρα από τη θεωρητική ανάλυση που αποπειραθήκαμε να κάνουμε, κάναμε και δύο εκτενείς αναφορές στο ζήτημα της κρίσης των πυρηνικών στο Ιράν αλλά και του πολέμου ανάμεσα στο Ισραήλ και τη Χεζμπολάχ στο έδαφος του Λιβάνου το καλοκαίρι του 2006. Αφητηρία αυτής της ανάλυσης δεν αποτέλεσε μόνο η θέληση να επαναπροσδιορίσουμε βασικές συνιστώσες της ετερότητας μέσα σε έναν κόσμο που τα ετερόνομα δόγματα κυριαρχούν. Ήταν και η στάση της ελληνικής αριστεράς σε όλα αυτά τα ζητήματα, που με τον ρατσιστικό και μανιχαϊστικό της αντι-ιμπεριαλισμό, μας ανάγκασε να πάρουμε θέση. Ονομάζοντας τον Αχμαντινετζάντ «απείθαρχο πρόεδρο» και το Ισραήλ «ναζιστικό κράτος», τη Χεζμπολάχ «ελπιδοφόρα αχτίδα» και το ΚΚΕ «μαζικό και αγωνιστικό», φαίνεται ότι η αριστερά έχει κλέψει τις λέξεις από τα γεγονότα. Η σημερινή πρωτοκαθεδρία της στην επίδειξη μίσους ούτε λίγο ούτε πολύ μας έφερε μπροστά στο συμπέρασμα ότι ο αριστερός αντι-ιμπεριαλισμός «μέσα από τους αγώνες του» αποτελεί στάδιο υπέρβασης του καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού - με την έννοια ότι δεν στοχεύει στις αιτίες αλλά σε φετιχοποιημένες αναπαραστάσεις (λέγε «αντι-αμερικανισμό» και «αντι-σιωνισμό»).

Είπαμε, εκεί, πως σε τέτοιους δύσκολους καιρούς πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε νηφάλια και στρατηγικά την ανάλυσή μας (ενσωμάτωση της κριτικής της ιδεολογίας στην κριτική θεωρία), τα μέσα της ανάλυσης αυτής (πχ να ξεπεραστεί το οξύμωρο του να μην εμπιστευόμαστε εδώ τα ΜΜΕ αλλά σε περιόδους διεθνών κρίσεων να τρώμε αμάσητα ό,τι μας λένε), τους στόχους μας (που είναι πρώτα και πάντα η καταστροφή του ελληνικού κράτους και του ελληνικού εθνικισμού).

Σε αυτό εδώ το τεύχος θεωρούμε, κατά κάποιο τρόπο, δεδομένα τα όσα είπαμε στο προηγούμενο τεύχος και προσπαθούμε να πάμε λίγο παραπέρα. Παραθέτουμε ένα κείμενο πρώτων σκέψεων για το πώς αντιμετωπίζουμε το ρατσισμό στην ανάλυσή μας, μελετάμε τον απόηχο των πρώτων λόγων που αρθρώσαμε ενάντια στον αντισημιτισμό, αναδεικνύουμε το λόγο συντρόφων, αναρχικών ή μη, από το εξωτερικό γύρω από το θέμα του εθνικισμού και του αντισημιτισμού – θα βρείτε στο τεύχος κάποια (μεταφρασμένα) δείγματα αυτού του λόγου από την Πολωνία, την Ολλανδία, την Αυστρία και τις ΗΠΑ – και, βέβαια, δίνουμε προτεραιότητα στο λόγο των ίδιων των μεταναστών στην Ελλάδα για να μας πούνε, πέρα από πολιτικές σπέκουλες και μεγαλοστομίες, πράγματα που οφείλουμε να σκεφτόμαστε καθημερινά αν θέλουμε να μιλάμε για αυτούς και να τους αντιμετωπίζουμε, όμως, ως ενεργά υποκείμενα. Δημοσιεύουμε και μια συνέντευξη που πήραμε τον Απρίλη από την αντι-φασιστική ομάδα μεταναστών Café Morgenland σε σχέση με τα ζητήματα της γερμανικής πραγματικότητας και της δράσης τους αλλά όχι μόνον. Υπάρχουν και τρία ανεξάρτητα κείμενα μέσα στο τεύχος που ασχολούνται με επιμέρους συνιστώσες του λόγου ενάντια στον αντισημιτισμό: το ένα θέτει το πρόβλημα της σχετικοποίησης του Ολοκαυτώματος μέσω της σχετικοποίησης της γλώσσας γύρω από αυτό, το άλλο εξετάζει τον αντίκτυπο των βιβλίων των αριστερών αναθεωρητών/αρνητών του Ολοκαυτώματος στον ελλαδικό χώρο και το τρίτο εκφράζει κάποιες σκέψεις για

το ρόλο της παρα-λογοτεχνίας σήμερα στη διάδοση ενός νέο-θρησκευτικού τρόπου σκέψης που ενσωματώνει το μίσος.

Τέλος, σταχυολογούμε ειδήσεις από το 2007 αναδεικνύοντας το αντισημιτικό και εθνικιστικό τους περιεχόμενο. Μια συχνή ερώτηση που μας απήθηναν μετά το πρώτο τεύχος έλεγε «γιατί κολλήσατε με τον αντισημιτισμό;». Πιστεύουμε ότι η ανάγνωση του πρώτου τεύχους δίνει πολλαπλές απαντήσεις σε αυτό το ερώτημα που ούτως ή άλλως είναι καχύποπτο. Πιστεύουμε ότι υπάρχει μια ανάγκη σήμερα όχι μόνο να εμβαθύνουμε στις κεντρικές συνιστώσες του ελληνικού εθνικιστικού λόγου, μία εκ των οποίων είναι και ο αντισημιτισμός είτε ο εβραϊός υπάρχει ως άμεση παράσταση είτε όχι, αλλά και να επαναπροσδιορίσουμε συνολικά το λόγο περί έθνους-κράτους στην εποχή της διεθνοποίησης. Η σύγχυση φασιστικών καθεστώτων και κοινοβουλευτικής φιλελεύθερης δημοκρατίας, η υποτίμηση των στοιχειωδών ελευθεριών, η κάθετη απόρριψη κάποιων ανθρώπινων δικαιωμάτων, η επίφαση πολυπολιτισμικότητας στη σύγχρονη Δύση, η έξαρση των κρουσμάτων ρατσιστικής βίας και η μη-αναγνώρισή τους, η υπεράσπιση της «πατρίδας» μέσα από την ολοένα και επιταχυνόμενη σύγκλιση δεξιάς και αριστεράς, ο αντι-αμερικανισμός, όλα αυτά είναι ανησυχητικές ενδείξεις έλευσης μιας νέας εποχής και όλα τους είναι επίσης στοιχεία των διάφορων λόγων της (αντι)καθεστωτικής αριστεράς.

Ο ελληνικός εθνικισμός, από την άλλη, φαίνεται την τελευταία δεκαπενταετία να ανασυντάσσεται περιστρεφόμενος γύρω από δύο βασικά άξονες προσανατολισμού: α) το ζήτημα του ενάμιση ίσως εκατομμυρίου μεταναστών που ενσωματώνει και β) τη μακρόχρονη και προβληματική του ένταξη στην «ευρωπαϊκή οικογένεια». Θα μπορούσε κανείς να σταχυολογήσει κάποια από τα σημεία αυτού του εθνικού συμβολαίου, όπως «συντάσσεται» για παράδειγμα τους τελευταίους μήνες, για να βγάλει κάποια χρήσιμα συμπεράσματα για τα χαρακτηριστικά του ελληνικού εθνικισμού; Θα αρκεστούμε εδώ σε μια ενδεικτική παράθεση των χαρακτηριστικών αυτών, αφήνοντας να φανούν και οι πλευρές του θέματος που θα αναδεικνύουμε και στο μέλλον. Κάνουμε εδώ και μια νύξη για το ζήτημα των κινημάτων αντι-παγκοσμιοποίησης με κάποιες καινούργιες σκέψεις γύρω από τον αντίκτυπο που είχε ο λόγος του. Θα επανέλθουμε αλλού πιο συγκροτημένα και για αυτό το ζήτημα.

Θα λέγαμε πάντως ότι ο σημερινός εθνικισμός εμφανίζεται να είναι:

α) **Διάχυτος, καθημερινός και κρατικός, δηλαδή αντι-αλβανικός.** Έτσι, ώστε να έχει μια διαρκή εκτόνωση. Όχι, όμως, ενοχλητικά οργανωμένος για να διατηρηθεί ένα σοβαρό εθνικό προφίλ. Ενώ βλέπουμε το ελληνικό κράτος να παίρνει σημαντικές αποφάσεις (πχ δικαστικές καταδίκες νεοναζί νεολαίων αλλά και του περιβόητου Περιάνδρου από την ιεραρχία της Χρυσής Αυγής) – οι οποίες θα έπρεπε να προβληματίσουν όλους μας – από την άλλη συντηρεί και υποθάλλει βόθρους όπως αυτόν της Αμαρύνθου. Η Αμαρύνθος δε σταματά!

Ένα μήνα μετά το πογκρόμ που φάγαμε στο γνωστό κωλοχώρι της Εύβοιας (νώσαμε κι εμείς για λίγο μετανάστες!) τα κανάλια έπαιζαν παντού το θέμα της ληστείας μιας βίλας στην Αμαρύνθο όπου «εμπλέκονταν Αλβανοί» (!). Οι συλλήψεις μάλιστα έγιναν στις επόμενες τρεις ημέρες και αφού προηγήθηκε πογκρόμ προσαγωγών (200 προσαγωγές!!!) Αλβανών μεταναστών. Αυτή ήταν και η «ισοφάριση» του βιασμού της Αμαρύνθου. Κανένας «χρήσιμος ηλίθιος», ωστόσο, δε βγήκε τότε για να μας πει «για το βιασμό που διέπραξαν τα κανάλια» στην περίπτωση της ληστείας της βίλας. «Αφελείς» φράξιες των αριστερών πίστεψαν για μια στιγμή πως το θέμα

ήταν ό,τι έκαναν τα ΜΜΕ, κάνοντας γαργάρα βέβαια ότi το πρόστιμο του ΕΣΡ στα κανάλια για την υπόθεση της τηλεοπτικής κάλυψης της Αμαρύνθου ήταν το πιο αυστηρό στην ιστορία της ύπαρξης της ελληνικής τηλεόρασης! Εστίασαν στο πως τα ΜΜΕ διέπραξαν «έναν δεύτερο βιασμό», κλέβοντας τα λόγια της Βουλγάρας μαθήτριάς. Μερικοί από αυτούς υπονόησαν πως δεν ήταν καν βιασμός, κλέβοντας και πάλι τα λόγια της ίδιας της μαθήτριάς. Λες και έπρεπε να περιμένουμε τον ιατροδικαστή για να μας πει για το αν ήταν βιασμός ή όχι¹. Άλλοι είπαν πως «αφού ασχολήθηκε και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας εγώ γιατί να ασχοληθώ;» Λες και έχουν να πουν τα ίδια σε αυτή την κοινωνία με αυτά που είπε ο ΠτΔ, λες και δεν είδαν πως ο ΠτΔ ασχολήθηκε μόνο αφού εξαγριώθηκε το βουλγάρικο κράτος με τον εξόφθαλμο ρατσισμό καθηγητών και μαθητών. Έτσι, έθαψαν την Αμάρυνθο και «οι δικόι μας».

Νομίζουμε ότi ακριβώς σε αυτές τις ιστορίες πρέπει να εμβαθύνουμε και όχι σε γενικούς κι αφηρημένους λόγους ενάντια στο εθνικό. Το εθνικό δομείται ακριβώς σε αυτούς τους βόθρους, οι οποίοι βέβαια είναι και δίπλα μας, παντού. Έτσι, πιστεύουμε ότi το διάχυτο, καθημερινό και κρατικό, αντι-αλβανικό αίσθημα πρέπει να μας απασχολήσει ιδιαίτερα μιας και η αλβανική μεταναστευτική κοινότητα είναι η μεγαλύτερη στην Ελλάδα, έτσι αποτελεί και τον κυρίαρχο στόχο εκτόνωσης της σημερινής εθνικής συσπείρωσης. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότi και η ιστορία της Αμαρύνθου «ισοφαρίστηκε» σημειολογικά με προσαγωγές και συλλήψεις Αλβανών μεταναστών. Αυτό ήταν το συγχωροχάρτι στους βιαστές.

β) Εθνικισμός ποπ, εμπορικός και μεταμοντέρνος. Ο νέος εθνικισμός, εξάλλου, μοιάζει να παίρνει τα τελευταία χρόνια ολοένα και μια πολιτιστική στροφή, μοιάζει να μην είναι αγκυλωμένος (πράγμα που ίσως στραβώνει τους παραδοσιακούς χουντοβασιλικούς και ορθόδοξους) αλλά να ενσωματώνεται εύκολα στο λείο σημερινό ατομικό χαρακτήρα (είναι για όλο το λαό!). Η ποπ εκδοχή του νέου εθνικισμού αναγνωρίζει την πολιτισμική ανωτερότητα της φυλής μέσα από τις ενθουσιώδεις προβολές ταινιών όπως «οι 300». Η Eurovision μπαίνει όλο και κεντρικότερα στην πολιτιστική ζωή της χώρας καθώς παρουσιάζεται πλέον ακόμα μια αφορμή να υψωθούν ελληνικές σημαίες. Το... «καλό μάσκει μας» δίνει περαιτέρω αφορμές για γαλανόλευκους πανηγυρισμούς. Ο νέος εθνικισμός αποτελεί, έτσι, και ένα πολιτιστικό υπο-νόημα. Διατηρώντας τους σκληρούς πυρήνες συντήρησής του, τόσο γραφικούς (Παπαθεμελής, Καραμπελιάς, Ζουράρις) όσο και σοβαρούς (επίσημη κρατική πολιτική), πλέον προωθείται να φοριέται και σε μπλουζάκι. Κι αυτό δεν τον

Μετά την επιτυχία των εκδρομών μας στην επαρχία δεν ήταν λίγοι αυτοί που διάλεξαν να κάνουν τις διακοπές τους στον εξωτικό βόθρο της Αμαρύνθου και μόνο με 69 ευρώ. Καλή διαμονή!

¹ Το Terminal 119 έχει τοποθετηθεί για τέτοιες περιπτώσεις πριν ακόμα υπάρξει το περιστατικό της Αμαρύνθου. Οι ενδιαφερόμενες μπορούν να αναζητήσουν τα σχόλια του περιοδικού μας στη μετάφραση Take Back the Night που βρίσκεται στο www.terminal119.gr

κάνει λιγότερο επικίνδυνο. Πέρα από το αυτονόητο που λέμε εδώ (Όχι, οι 300 δεν είναι απλά μια ταινία! Όχι το μπλουζάκι με την ελληνική σημαία δεν είναι απλά ένα μπλουζάκι! κοκ), στο άμεσο μέλλον φαίνεται ότι θα ασχοληθούμε ιδιαίτερα με αυτό το νέο look του ελληνικού αρχαιολάγνου αλλά ευέλικτου εθνικισμού.

γ) Εθνικισμός αντι-αμερικάνικος κι αριστερός, όχι αντι-ευρωπαϊκός. Και, παράλληλα, με όλα αυτά συμβαίνει και κάτι πιο βαθύ. Η ίδια η ελληνική ταυτότητα παρουσιάστηκε σε κρίση μέσα στο πλαίσιο της διεθνοποίησης και μια σειρά από γεγονότα έδωσαν στο εγγύς παρελθόν πολύ άμεσες λύσεις για αυτό το πρόβλημα: ολυμπιακοί αγώνες και είσοδος μεταναστών, οι ευγο-φιέστες στα ποδόσφαιρα και τους διαγωνισμούς τραγουδιού, το αντι-πολεμικό κίνημα στο Ιράκ, η ένταξη της χώρας στην ΟΝΕ και η είσοδος του ευρώ, τα εγχώρια κινήματα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Όλα αυτά τα γεγονότα, αν και με διαφορετικές αφετηρίες συνέβαλαν με ποικίλους τρόπους σε μια νέα επεξεργασία της εθνικής ταυτότητας και συνείδησης. Με ποιον τρόπο συνδέονται όλα αυτά; Τμήμα αυτής της απάντησης προσπαθήσαμε να δώσουμε σε ένα άλλο πρόσφατο κείμενό μας σε σχέση με τη μία άκρη αυτού του προβλήματος, το κίνημα αντι-παγκοσμιοποίησης, και μιας και έφτασαν και οι ημέρες του G8 στο Heilingendamm παραθέτουμε εδώ ένα εκτενές απόσπασμά του για να δείξουμε το πώς το σκεφτόμαστε πλέον κάτι που ακούμπησε και εμάς τους ίδιους λίγα χρόνια πριν:

«Η, έστω και αργοπορημένη, ανάγνωση και εναντίωση στις διαδικασίες που υπήρξαν γνωστές από τις δεκαετίες του '70 και '80 παγκοσμίως ως ΠΑΠ (Προγράμματα Δομικής Προσαρμογής), εξάρτηση των φτωχών χωρών, ανέλιξη των αναπτυσσόμενων χωρών, τριτογενοποίηση της παραγωγής έδωσε πράγματι μια πιο συνολική εικόνα της διεθνούς πραγματικότητας στο ελληνικό αυτόνομο ρεύμα. Αλλά η αλήθεια είναι ότι η παγκοσμιοποίηση με τους «στυγνούς κακούς» από τη μια πλευρά και τον Νέγκρι και τις συγκρούσεις του Seattle από την αντίπερα όχθη, δεν αποτέλεσαν το μόνο ερέθισμα για τον ελλαδικό χώρο.

Την ίδια ακριβώς εποχή, το ελληνικό κράτος επικυρώνει την είσοδό του στην Οικονομική Νομισματική Ένωση της ΕΕ και η είσοδος του ευρώ στην ελληνική αγορά οδηγεί σε ανατίμηση της πλειοψηφίας των εμπορευμάτων σε επίπεδο πολλές φορές 200% ή και 300%. Ήδη από το 1996 οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ προσπαθούν να ψελλίσουν κάτι για κοινή ευρωπαϊκή ιστορία (κάτι που ούτως ή άλλως ήταν πλήρως κατασκευασμένο) αλλά και για κοινή ευρωπαϊκή συνείδηση. Αυτά τα ψελλίσματα θα γίνουν πιο συγκεκριμένα μόνον με την είσοδο του ευρώ. Η αντιπαράθεση δραχμής-ευρώ ανασύρει και ενδυναμώνει την αναπαράσταση «των αγνών πολιτισμικών ριζών» της Ελλάδας που σιγά-σιγά θα αλωθούν από τις πολυεθνικές, το μεγάλο κεφάλαιο και την άγρια αγορά. Στο οικονομικό επίπεδο οι αριστεροί ακολουθούν το παιχνίδι του κράτους και των ΜΜΕ. Το θέμα «ευρώ» έχει δύο πόλους: αυτούς που απολαμβάνουν τα νέα προνόμια μέσα στα πλαίσια της ΕΕ και αυτούς που καταριούνται την «ακρίβεια στα εμπορεύματα» και τους «αόρατους κερδοσκόπους». Η αριστερά, αντί να αναδειξεί πως το οικονομικό πρόβλημα είναι δομικό μέσα στις καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις, εντείνει τη φιλολογία πως οι κερδοσκόποι πρέπει να βρεθούν και να τιμωρηθούν. Εκείνη περίπου την περίοδο στην Ελλάδα αρκετός κόσμος, η παραδοσιακή αστική τάξη θα λέγαμε αλλά και αρκετοί αγρότες, εργάτες, υπάλληλοι, θα μάθουν ότι στον καπιταλισμό υπάρχουν και εύκολοι τρόποι να βγάξει κανείς χρήμα. Το Χρηματιστήριο Αθηνών θα γνωρίσει τη μεγαλύτερη άνθηση που έχει γνωρίσει ποτέ και, έτσι, δύο χρόνια μετά

² Στο χρηματιστήριο οι παρανομίες είχαν να κάνουν με «διασπορά ψευδών ειδήσεων που συνέβαλαν στη δημιουργία αθέμιτου ανταγωνισμού και παραπλάνησης των μετόχων του χρηματιστηρίου».

η πλειοψηφία του κόσμου που «τζόγαρε» εκεί θα αρχίσει να χάνει τις περιουσίες της και να βυθίζεται στα χρέη².

Η ελληνική πραγματικότητα τη στιγμή που συναντά την ιδέα της παγκοσμιοποίησης και τα κινήματα εναντίον της, γνωρίζει λοιπόν ήδη μια άσχημη οικονομική πραγματικότητα, χωρίς όμως να μπορεί να την αναλύσει. Οι G8, η ΕΕ, η Παγκόσμια Τράπεζα, ο ΠΟΕ και ακόμη πιο έντονα οι ΗΠΑ μετά το Αφγανιστάν αποτελούσαν τους νέους δαίμονες που θα έπρεπε να πάρουν το φταίξιμο. Η δυσκολία ανάγνωσης των νέων οικονομικών σχέσεων (πχ πως γίνεται ένα εμπόρευμα να τίθεται ζαφνικά στην τριπλάσια τιμή του;) αλλά και των οικονομικών «παιχνιδιών» (χρηματιστήριο) με τα οποία έπαιζαν, υπήρξε καθοριστική για τη συγκρότηση της, ελληνικού περιεχομένου, ευρωπαϊκής συνείδησης. Αυτό έπαιξε μεγάλο ρόλο επίσης στο να μετασηματιστεί τόσο εύκολα **το ελληνικό κίνημα αντι-παγκοσμιοποίησης σε αντι-πολεμικό κίνημα το πρώτο εξάμηνο του 2003**. Ο εχθρός φαινόταν να είναι ο ίδιος, άρα κρατήθηκαν και οι ίδιες δομές.

Στην εθνική φαντασιακή λογική, την ίδια στιγμή, στεριώνονταν οι ισορροπίες ανάμεσα στον ελληνικό και τους άλλους λαούς. Το κόμπλεξ κατωτερότητας απέναντι στους πολιτισμένους Γερμανούς και Γάλλους³, της πρώτης ταχύτητας της ΕΕ, ενισχύεται αφού «αυτοί» ευθύνονται για την είσοδο «μας» στην Οικονομική Νομισματική Ένωση. Οι Αλβανοί, οι Μακεδόνες, οι Τούρκοι παραμένουν έξω από την ΕΕ, πράγμα που ενισχύει μια αυτό-επιβεβαιωτική θέση. Η αιώνια εχθρότητα με τις ΗΠΑ, που εδώ ενισχύεται από ωμή αντι-αμερικάνικη προπαγάνδα από όλα σχεδόν τα ΜΜΕ και την αριστερά, συντείνει τελικά στο να δημιουργηθεί μια κοινή ευρωπαϊκή (βασικά αντι-αμερικανική) συνείδηση. Οι ΗΠΑ και η «Παλιά Ευρώπη», που λέμε. Στο πλαίσιο αυτού του φαντασιακού, η ελληνική συνείδηση ένιωσε να την κοροϊδεύουν και οι αριστεροί έτρεξαν να υπερασπιστούν τον «λαουτζίκο» που είχε χάσει τόσο με το ευρώ όσο και με το χρηματιστήριο. Δύο πράγματα ήταν σίγουρα. Το ένα ότι αυτές οι αλλαγές είχαν να κάνουν με τον καπιταλισμό. Και το δεύτερο πως και οι δύο αλλαγές υπήρξαν τόσο απότομες άμα τη εμφανίσει τους, υπήρξαν θολές και αφηρημένες. Αυτό φαίνεται ότι ενέτεινε τη δαιμονοποίηση των ΗΠΑ, πέρα από την εναντίωση στις πολεμικές τους δραστηριότητες, καθώς αυτές φαίνονται να είναι οι ηγέτιδες του σύγχρονου “coke-cola καπιταλισμού”⁴.

Στο κίνημα αντι-παγκοσμιοποίησης στην Πράγα όλες οι ελληνικές οργανώσεις κατέφθασαν με αντι-αμερικάνικα συνθήματα. Την ίδια στιγμή η εναντίωση στην ΕΕ, πασπαλισμένη με επιρροές από τις «Λευκές Φόρμες» της Ιταλίας και την Attac της Γαλλίας, αρκούταν στο αίτημα για τον φόρο Tobin, την υπογραφή συμφωνιών με «λιγότερες αλυσίδες για τους τριτοκοσμικούς» κτλ. Οι

³ Οι Έλληνες σταθερά στις πιο πολλές μετρήσεις του Ευρωβαρόμετρου δηλώνουν φιλο-Γάλλοι και φιλο-Γερμανοί. Ευρωβαρόμετρο 28 Φεβρουαρίου - 13 Μαρτίου 2006

⁴ Παράλληλα με τη δαιμονοποίηση των υπερ-εθνικών θεσμών, θριάμβευσε και η φετιχοποίηση της αντι-καπιταλιστικής ανάλυσης η οποία πάντοτε από τότε εστιάζει στα McDonalds, στη Nike και στην Coke-Cole καθώς και σε όποιον εκπρόσωπο της σφαίρας κυκλοφορίας του κεφαλαίου μπορεί να βρει μπροστά της, ως φορέα της ίδιας της βαρβαρότητας του καπιταλιστικού συστήματος. Οι απεικονίσεις του Bush ως χαζού Αμερικανού ή αιμοβόρου Δράκουλα, η επαν-εμφάνιση του παλαιστινιακού, ο ζαπατο-τουρισμός, τα σκίτσα με τους κοιλαράδες καπιταλιστές που τρώνε δολάρια και πίνουν αίμα ή φέρονται ως μαριονέτες του σιωνισμού κτλ είναι όλα στοιχεία της φετιχοποιημένης αντι-καπιταλιστικής ανάλυσης. Η αλήθεια είναι ότι όλα αυτά τα σύμβολα συμβάλουν στη διαίωση του καπιταλισμού, ενσωματώνοντας ρατσιστικά και μανιχαϊστικά στοιχεία, επιτιθέμενα απλώς στη σφαίρα κυκλοφορίας του κεφαλαίου, του λεγόμενου «αρπακτικού κεφαλαίου» (το χρήμα, τις τράπεζες κτλ) αγνοώντας ή και πριμοδοτώντας τη σφαίρα της παραγωγής, του λεγόμενου «παραγωγικού κεφαλαίου» (την εργασία ως καθαυτή σχέση εκμετάλλευσης), την κριτική στο εμπόρευμα και τη φετιχοποίησή του, καθώς τέλος και τις σχέσεις ιδιοκτησίας.

αναρχικοί στην Πράγα πήγαν με διάθεση να ξεχωρίσουν από την αριστερά. Εκεί στελέχωσαν το «Μπλε Μπλοκ». Ο διαχωρισμός έγινε τόσο σε επίπεδο συνθηματολογίας, αν και είναι εμφανές το ότι και οι αναρχικοί είχαν τεράστιες διαφορές μεταξύ τους, όσο και στο επίπεδο μιας υλικής, συμβολικής σύγκρουσης. Απέναντι στο σοσιαλδημοκρατικό σύνθημα «Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός..» του Φόρουμ, υπήρξε το αναρχικό σύνθημα της ολικής ρήξης με το κεφάλαιο και το κράτος. Είναι πολύ δύσκολο να περιγράψουμε στην Ελλάδα το πόσο βάθυνε αυτός ο λόγος. Κάποιοι φάνηκε να εναντιώνονται ενστικτωδώς στα συνθήματα της ρεφορμιστικής αριστεράς που ήθελε απλώς να βελτιώσει το σύστημα. Ωστόσο, συνέχιζαν τις επιθέσεις σε McDonalds, τράπεζες κτλ δείχνοντας πως η μόνη ταύτιση που είχε επιτευχθεί στην ανάλυσή τους ήταν ότι «οι τραπεζίτες είναι ο καπιταλισμός». Σε αυτό συνέτεινε και η μεγάλη επιρροή που υπήρξε στους αναρχικούς του ελλαδικού χώρου από τους Ιταλούς των κοινωνικών κέντρων, της μετα-αυτονομίας, τους μετα-εργατιστές. Η στόχευση και εκείνων των τάσεων υπήρξε κατευθυνόμενη προς συγκεκριμένους στόχους που κατά κάποιο τρόπο «προσωποποιούσαν» το κεφάλαιο στα κτίρια των μεγάλων πολυεθνικών, κατά προτίμηση αμερικανικών συμφερόντων»⁵.

Γυρνάμε πάλι πίσω. Αυτές οι ιδέες περί του σύγχρονου εθνικισμού μας θέτουν προ των ευθυνών μας μέσα σε ένα διαφορετικό πλαίσιο. Πιστεύουμε ότι και στον ελλαδικό χώρο θα έπρεπε να προχωρήσουμε σε μια πιο συστηματική ανάγνωση των κυρίαρχων συνιστωσών του σύγχρονου πατριωτικού λόγου από όπου κι αν προέρχεται. Στη βάση παλιότερων αναλύσεων γύρω από την ανίχνευση των θυμάτων του ελληνικού κράτους, θα πρέπει να αναδείξουμε σε «πρώτο θέμα» εκείνες τις σχέσεις εκμετάλλευσης που οι έλληνες, όχλος και πολιτεία, πάσχισαν να επικαλύψουν με στρώματα λήθης.

Αυτό δε σημαίνει μόνο μια αγωνιώδη αναζήτηση και το ξεμπρόστιασμα των εθνικών taboo της ελληνικής κοινωνίας και τη δημιουργία ασφαλών χώρων για να διεξαχθούν τέτοιες έρευνες και συζητήσεις. Σημαίνει και τη σύλληψη μιας διαφορετικής ιδέας της ετερότητας όπου ο «άλλος» ούτε ενσωματώνεται (με την έννοια της ισοπέδωσης) ούτε αφανίζεται φυσικά από τις δικές μας δομές αλλά στοχαστικά προσπαθούμε να τον συναντήσουμε.

Το Terminal 119 για την κοινωνική και ατομική αυτονομία είναι ανοιχτό για επικοινωνία στο contact@terminal119.gr και για να μαθαίνετε τα νέα μας μπορείτε να επισκέπτεστε τη σελίδα μας στο www.terminal119.gr .

Ευχαριστούμε και πάλι τον **Τόλη** για τη βοήθεια στο στήσιμο, την **Karin** από το Lady Fest της Βιέννης για την ανταπόκριση από την Αυστρία, την αντιφασιστική ομάδα μεταναστών από τη Γερμανία **Café Morgenland** και όλες όσες συνεργάστηκαν για αυτό το τεύχος, καθώς και όσους ενίσχυσαν «υλικά, ζωτικά, συναισθηματικά» στο προηγούμενο έντυπο τεύχος.

Στους φυλακισμένους που άφησε πίσω του το φοιτητικό κίνημα.

Σε όσες γνωρίσαμε στο Zagreb στο αναρχοφεμινιστικό φεστιβάλ τον Απρίλη και σε όσους έκλεψαν 3 τεύχη του 1^{ου} τεύχους του Terminal και τίποτε άλλο (!) από αυτοκίνητο φίλου στα Εξάρχεια.

⁵ «Die Weitersos»: PHASE2, περιοδικό ενάντια στην πραγματικότητα (τεύχος Μαρτίου,vo. 22). Απόσπασμα από κείμενο του Terminal 119 σε σχέση με έναν απολογισμό των κινήσεων της αντι-παγκοσμιοποίησης που δημοσιεύτηκε στη γερμανική γλώσσα.

Το Terminal 119 αποτελούν οι:
Φραντσέσκα ν. Π, Νικήτας Γ, Σάνη Μ, Νεκτάριος Τ, Χρήστος Κ,
Κορίνα Φ, Αχιλλέας Φ, Σάββας Β, Χρήστος Π

Θεσσαλονίκη
Φλεβάρης – Ιούνης 2007

Τυπικά δείγματα αντισημιτισμού 1 (Συμμαχία για τη λήθη του Ολοκαυτώματος)

Στο πρώτο τεύχος Terminal 119 κάναμε κάποιες παραδοχές, πήραμε κάποιες θέσεις, γύρω από το ζήτημα του αντισημιτισμού που ξένισαν πολλούς και μας έφεραν αντιμέτωπες με άλλους τόσους. Ποιες ήταν αυτές οι θέσεις μας; Πρώτον, πως αναγνωρίζουμε το Ολοκαύτωμα με την ιστορική του μοναδικότητα, ως «το έγκλημα των εγκλημάτων». Δεύτερον, πως αναγνωρίζουμε το κράτος του Ισραήλ ως χώρο προστασίας των εβραίων από αντισημιτικά εγκλήματα. Τρίτον, πως αρνούμαστε να κάνουμε κριτική στο σιωνισμό. Την ώρα που αναλύαμε όλα αυτά, από την ελληνική αριστερά ερχόταν μία από τις πιο ισχυρές επιβεβαιώσεις μας και μία από τις ισχυρότερες, επίσης, επιβεβαιώσεις του αντισημιτικού της μένους.

Κάποιες δεκάδες κόμματα της ελληνικής αριστεράς με επικεφαλής τον Συνασπισμό έλυσαν τα επιμέρους προβλήματα τους και διοργάνωσαν από κοινού μια εβδομάδα «αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό» μέσα στο τελευταίο δεκαήμερο του Γενάρη. Κι ήταν όλοι τους εκεί. Αριστεροί, αριστεριστές και βέβαιοι... οι εκπρόσωποι του Ισλαμικού Κινήματος Χαμάς. Το συνέδριό τους κατέληξε σε μια συστηματική αντι-σιωνιστική προπαγάνδα καθώς και σε μια άρνηση της ύπαρξης του Ισραήλ, με την έννοια βέβαιοι της άρνησης ύπαρξης των εβραϊκών κοινοτήτων, όπως δείξαμε και στο προηγούμενο τεύχος μας. Όμως, δε θα μας επιβεβαίωναν πλήρως αν δεν έθιγαν και την ίδια τη μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος. Και τι έκαναν λοιπόν;

Διοργάνωσαν μια πορεία, στο τέλος της εβδομάδας μίσους τους. Μια πορεία προς τα πού; Μα, φυσικά, μαχητικά ενάντια στην Ισραηλινή πρεσβεία στην Αθήνα. Και ποια μέρα διοργανώθηκε αυτή η πορεία; Μα, φυσικά, στις 27 Ιανουαρίου, δηλαδή την ημέρα μνήμης για την απελευθέρωση του Άουσβιτς, την ημέρα που επιλέχθηκε παγκόσμια για να θυμόμαστε τα θύματα του Ολοκαυτώματος¹.

Ακόμη, βέβαιοι, και οι αριστεροί αυτοί (Συνασπισμός, Δίκτυο, Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, περιοδικό ΑΡΔΗΝ, ΝΑΡ, ΣΕΚ, ΚΟΕ, οι δύο ΟΚΔΕ, το ΚΚΕ (μ-λ), η ΔΕΑ, η ΑΡΑΣ, η ΑΚΟΑ είναι μερικά μόνο από τα μεγάλα ονόματα) να τιμούσαν τα θύματα του Ολοκαυτώματος την ημέρα εκείνη, της επετείου, είναι προφανές ότι τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου θα προέβαιναν και σε μια βεβήλωση, σε μια σχετικοποίηση, σε μια εκδήλωση αντισημιτικού μένους. Ωστόσο, πόσο ξεκάθαρα φαίνονται τώρα τα πράγματα; Την ίδια ακριβώς μέρα επέλεξαν. Δίχως φόβο. Αλλά με πάθος. Για να ακυρώσουν το βίωμα των εβραίων. Για να σχετικοποιήσουν τους Ναζί. Για να συγκρίνουν τη μνήμη για το Ολοκαύτωμα με την αραβο-ισραηλινή διαμάχη. Προπαγάνδισαν, λοιπόν, τομποϊκοτάζ στα ισραηλινά προϊόντα στην Ελλάδα και φώναζαν «Νίκη στην Ιντιφάντα».

Κάποιος έλειπε, όμως, από αυτή τη γιορτή. Πολλοί έλλειπαν δηλαδή, όπως ο Καρατζαφέρης, ο Γεωργιάδης κλπ αλλά αυτοί κάνουν αλλού τις δικές τους γιορτές. Αυτός που λέμε ότι έλειπε κυρίως ήταν το μεγάλο αντι-σιωνιστικό κόμμα, το Κόμμα, το ΚΚΕ. Γιατί; Μόνο και μόνο για τους δικούς του σεχταριστικούς λόγους – πιστέψτε μας – όχι λόγω κάποιας ιδεολογικής διαφωνίας σίγουρα. Το ΚΚΕ προτίμησε για να κλέψει την παράσταση, αντί να μείνει στην Αθήνα για να εκδηλώσει το μίσος του, να ταξιδέψει δια της ίδιας της Γ.Γ., της Αλέκας, στις ίδιες τις ανεξάρτητες ζώνες της Παλαιστίνης.

Από την Αθήνα ως τη Γάζα τα σχέδια εξόντωσης συνεχίζονται πάνω στα ίδια μοτίβα...

Τυπικά δείγματα αντισημιτισμού 2 (Μη μιλάτε σεξιστικά. Απλά σκοτώστε τους!)

Την επομένη της πορείας αυτής η Εποχή² δημοσίευσε μια διαμαρτυρία της Σίσσυς Βωβού για την εκδήλωση στις 22 Ιανουαρίου μια εβδομάδα πιο πριν. Η κα. Βωβού συμμετέχει στα του Φεμινιστικού Κέντρου Αθηνών και στα του Συνασπισμού. Στην εν λόγω εκδήλωση «για αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό», στην οποία παραβρέθηκε, έγιναν ορισμένες κριτικές νύξεις για το ρόλο των γυναικών στην Παλαιστίνη και το πόσο καταπιέζονται από την παλαιστινιακή πατριαρχία. Ο ομιλητής, εκπρόσωπος της Χαμάς, απάντησε ούτε λίγο ούτε πολύ ότι το θέμα δεν είναι η πατριαρχία στην Παλαιστίνη αλλά «ο Μπους και ο Μπλερ» και ότι «εδώ μιλάμε τώρα για την ισραηλινή κατοχή». Το ελληνικό ακροατήριο ενθουσιωδώς χειροκρότησε τις δηλώσεις του εκπροσώπου της Χαμάς και η κα. Βωβού στράβωσε. Γιατί στράβωσε η κα. Βωβού; Γιατί λέει «τα δικαιώματα των γυναικών στην Παλαιστίνη θεωρούνται αμελητέα» αλλά και γιατί «το πεδίο της υποστήριξης των γυναικείων οργανώσεων μετακινείται προς φονταμενταλιστικές θέσεις».

Είναι ηλίου φαινότορο, για όποιον έχει αφιερώσει λίγα λεπτά για το θέμα, ότι οι φεμινίστριες που μάχονταν στην Παλαιστίνη ενάντια στο σεξισμό που αντιμετώπιζαν, είναι πλέον κλεισμένες σε κάτι δωμάτια που λέγονται φυλακές ή αναγκασμένες να καταφύγουν σε κάτι ταξίδια που λέγονται εξορίες και αυτό-εξορίες. Είναι, επίσης, ηλίου φαινότορο ότι η πάγια «φεμινιστική» θέση εκ Παλαιστίνης, τα τελευταία χρόνια που η Χαμάς ανέλαβε, λέει ότι «ο σεξισμός στην Παλαιστίνη απορρέει από την ισραηλινή κατοχή», είτε αυτό σημαίνει ότι η

Ολόψυχα με την αντίσταση: Ολόψυχα με τους μικρούς ολοκληρωτισμούς. Ζήτω η Υποκρισία της αριστερής λαϊκής κοινότητας (volksgemeinschaft).

κατοχή δε μας αφήνει να παλέψουμε για το σεξισμό γιατί μας καθυστερεί αναπτυξιακά, είτε αυτό σημαίνει ότι οι χαμασικοί “κάνουν ό,τι μπορούν” (να, έχουν και δύο βουλευτίνες!) αλλά πρέπει πρώτα να παλέψουν με το Ισραήλ.

Αυτά, όμως, η κα. Βωβού δεν τα αναγνώρισε. Και στην «Εποχή» γράφει λες και έπεσε από τα σύννεφα. Για αυτό και επισκέφτηκε (ή να πούμε συν-διοργάνωσε;) την εβδομάδα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό. Για αυτό και πεπεισμένη για το δίκαιο του παλαιστινιακού αγώνα συμμετείχε στις εργασίες ενός συνεδρίου που είχε σαν τελική κατάληξη την αμφισβήτηση του Ολοκαυτώματος στις 27 Γενάρη με πορεία ενάντια στην ισραηλινή πρεσβεία.

Η διάλυση του Ισραήλ και το κυνήγι των εβραίων είναι ένας τόσο καλός και αντικειμενικά δίκαιος στόχος για την κα. Βωβού, που νομίζει ότι όλοι οι κληρονομητές πρέπει να είναι και αντισημίτες. Ε, φαίνεται ότι μόνο για τους ιστορικούς untermeschen αναγνωρίζει το συνδυασμό όλων των κακών!

Τυπικά δείγματα αντισημιτισμού 3 (Δεν είναι εργάτες, είναι εβραίοι!)

Μέχρι τώρα ξέραμε ότι η (αν)Ελευθεροτυπία σταθερά παίρνει στάση εναντίον των πολέμων σε όλο τον κόσμο. Μας το έδειξε στο Λίβανο. Γνωρίζαμε, επίσης, ότι παίρνει στάση υπέρ των εργατικών κινητοποιήσεων σε όλο τον κόσμο. Μας το έδειξε όταν μετέδιδε ειδήσεις από απεργίες στο Ιράν και στην Ελλάδα. Εμείς λέγαμε ότι στο πρώτο τεύχος μας ότι το Ισραήλ από τους αντισημίτες γίνεται προσλήψιμο ως ένα εβραϊκό κράτος, άρα και οι Ισραηλινοί εργάτες πχ ως εβραίοι βασικά εργάτες, πράγμα που σημαίνει την κινητοποίηση όλων των αντισημιτικών στερεοτύπων. Πχ της φιλοχρηματίας, της συνωμοσίας κτλ. Υπερβολικό;

Άραγε πως θα κάλυπτε η Ελευθεροτυπία μια μαζική απεργία στο Ισραήλ; Ε, λοιπόν, κοιτάζτε πως το έκανε...

«**Κλειστό το Ισραήλ**³: Κλειστά λόγω απεργίας είναι αεροδρόμια, λιμάνια, σιδηρόδρομοι και σχεδόν ολόκληρος ο δημόσιος τομέας στο Ισραήλ, με απόφαση του μεγαλύτερου σωματείου στη χώρα. Αιτία, η μη καταβολή των μισθών σε 400.000 εργαζόμενους στις τοπικές υπηρεσίες. Παρότι οι δήμοι είναι αρμόδιοι για την καταβολή των μισθών, η ευθύνη βαραίνει τον υπουργό Εσωτερικών. *Δεν «παίζουν» με τα λεφτά των Εβραίων, ως γνωστόν! Γ. ΖΑΧ.»

Ίσως για τον σχολιαστή οι χιλιάδες εργαζόμενοι που κατέβηκαν την Πρωτομαγιά του 2007 στην Ελλάδα με βαθυστόχαστα συνθήματα όπως «Φέρτε πίσω τα λεφτά των ταμείων!» ήταν όλοι τους εβραίοι... Όχι, για εκείνους στο Ισραήλ όμως, η διατύπωση τέτοιων σχολίων αποτελεί προετοιμασία και καλλιέργεια ενός βαθύτερου μίσους, ενός μίσους που τους αποδίδει φυσικά και αμετάβλητα χαρακτηριστικά στη “φυλή” τους.

Υποσημειώσεις

¹http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=637909

² Εποχή, 28/01/07

³ Ελευθεροτυπία, 25/03/07, οι υπογραμμίσεις της εφημερίδας.

Άνω Πόλη, Θεσσαλονίκη. Όσοι υπονομεύουν τα θεμέλια του ελληνικού έθνους δεν μπορεί παρά να υποκινούνται από... τη “διεθνή συνωμοσία των εβραίων”

Ρατσισμός, κλασικός αναρχισμός και η αλληλεγγύη μας στους μετανάστες

«Από παιδί αναρωτιόμουν ποιος έχει την δύναμη, αυτός που χτυπάει ή αυτός που πονάει. Βαθιά μέσα τους θα γελούν αν πεθάνεις γιατί μισούν αυτό που είσαι και αυτό που κάνεις.»

Stereo Nova

Ο Ρατσισμός μέσα από κάποια παραδείγματα

Στο πρώτο τεύχος του περιοδικού μας αποφασίσαμε να ασχοληθούμε κυρίως με το ζήτημα του αντισημιτισμού. Τον ονομάσαμε «ένα ιδιαίτερο είδος ρατσισμού». Η μοναδικότητα του έγκειται στην ιστορική του μοίρα, στην ιστορική του τραγωδία. Απ' την άλλη, θελήσαμε να δείξουμε ότι η αντιπαραβολή αντισημιτισμού και ισλαμοφοβίας συσκοτίζει και τα δύο ζητήματα. Λόγω μιας φιλο-τζιχάντ στάσης τους κάποιοι αρνούνται να δουν την συνέχεια του αντισημιτισμού στις δυτικές μας κοινωνίες και την «κορύφωσή» του στις ίδιες τις τζιχαντίστικες οργανώσεις. *Ο αντισημιτισμός στην μετα-Αουσβιτς εποχή συνεχίζει να εμφανίζεται ως ένα εξοντωτικό μίσος.* Ο ρατσισμός, ο οποιοσδήποτε ρατσισμός είχε και έχει στιγμές που επιζητά τον θάνατο του Άλλου. Οι δολοφονίες των μαύρων από την Κου Κλουξ Κλαν την δεκαετία του '20 (που τότε αριθμούσε 5 εκατομμύρια μέλη), στην Αμερική ήταν ένα παράδειγμα εξοντωτικού μίσους. Το πογκρόμ εναντίον των Αλβανών από τους έλληνες, ύστερα από την ήττα της εθνικής ομάδας τους, είναι και αυτό ένα παράδειγμα. Τα παραδείγματα δυστυχώς είναι πάρα πολλά και συνήθως κρύβονται επιμελώς. Θα αναφέρουμε άλλο ένα, για να αντιληφθούμε το μέγεθος και την σοβαρότητα του ζητήματος. Όπως μας εξιστόρησαν οι σύντροφοι από την αντιφασιστική ομάδα μεταναστών Cafe Morgenland, τα πογκρόμ εναντίον των Αράβων και των Τσιγγάνων στην Γερμανία είναι ένα σχετικά συχνό φαινόμενο¹. Η ομάδα τους έχει βρεθεί πολλές φορές αντιμέτωπη με ένα εξαγριωμένο πλήθος που, στην κυριολεξία, επιθυμούσε να «κάψει ζωντανούς» ή να λιντσάρει αυτούς τους ανθρώπους (Τσιγγάνους, Άραβες). Και όμως δεν ήταν νεοναζί... Άσχετο αν αυτοί έβρισκαν εκεί το προσφιλέστερο έδαφος για να προσηλυτίσουν και να επηρεάσουν κόσμο. Ήταν οικογένειες και άνθρωποι καθημερινοί στις ρατσιστικές αυτές πορείες. Φιλήσυχοι καταναλωτές και οικογενειάρχες. Με αποθέματα όμως μίσους για τους ξένους. Και η «αντίφαση»; Η αστυνομία να προσπαθεί να προστατέψει τις πολυκατοικίες στις οποίες έμεναν αυτοί οι άνθρωποι, από το εξαγριωμένο πλήθος που, με λύσσα, ήθελε να «απαλλαγεί» από την ύπαρξη τους, να τους κάψει ζωντανούς, με βόμβες μολότοφ, μέσα στα σπίτια τους... Είπαμε «αντίφαση» σε εισαγωγικά, γιατί εδώ βλέπουμε το κράτος (μέσω της αστυνομίας) έναν θεσμό που ίδια η ύπαρξη του είναι απαραίτητη για την εδραίωση και διαιώνιση της «εθνικής συνειδησης» και ταυτότητας, έχοντας συνεισφέρει τα μέγιστα για τη διάχυση του ρατσισμού στον κοινωνικό ιστό, να προσπαθεί να εμποδίσει τον κόσμο να διαπράξει αυτό το ρατσιστικό έγκλημα. Φυσικά το κατά πόσο τα καταφέρνει ή θέλει να τα καταφέρει είναι ένα άλλο θέμα. Ίσως το κάνει απλά για να έχει τα εχέγγυα νομιμότητας. Όπως και οι αστυνομικοί, εκείνες τις στιγμές, ίσως να ήθελαν να είναι με το «εξαγριωμένο πλήθος», όμως δεν είναι αυτό το ζήτημα.

Για εμάς αυτά τα παραδείγματα είναι αποδείξεις. Αποδείξεις, καταρχήν, ότι το έθνος, η φυλή, ο αντισημιτισμός, το εξοντωτικό μίσος για το Άλλο είναι σημασίες οι οποίες μπορούν ανοιχτά

¹ Βλέπε και την συνέντευξη που πήραμε από τους Café Morgenland σελ.

² Το «λειτουργούν» το βάζουμε σε εισαγωγικά γιατί κατά την γνώμη μας η λειτουργικότητα του οποιουδήποτε πράγματος και θεσμού στην ανθρωπότητα παίρνει το νόημα της από τις φαντασιακές σημασίες της κάθε κοινωνίας. Γι' αυτό το θέμα βλέπε: Κ. Καστοριάδης, Η φαντασιακή θέσμιση της κοινωνίας σελ. 171-174.

³ Απ' την άλλη, όπως η καπιταλιστική θέσμιση χρησιμοποιεί την ορθολογικότητα (και όχι π.χ. την μαγεία) για να «εξυπηρετήσει» το κεντρικό φαντασιακό της, την αέναη ψευδο-ορθολογική ψευδο-κυριάρχηση πάνω στον άνθρωπο και τη φύση, κάτι το «αυθαίρετο», έτσι και οι ναζί χρησιμοποίησαν αυτήν την ορθολογικότητα (όπως δείξαμε και στο 1^ο τεύχος μας) για να στήσουν το τερατούργημα της Shoah.

⁴ Μάλιστα κάποιοι κλασικοί αναρχικοί (όπως ο Ρούντολφ Ρόκερ) έζησαν την άνοδο του φασιστικού κινήματος αλλά δεν κατάφεραν να απαλλαγούν από αυτές τις σημασίες.

να «λειτουργούν»² από «τα κάτω», σε σημείο μάλιστα που να πάνε παραπέρα και να εναντιώνονται στο κράτος, απ' αυτήν την άποψη. Κατά δεύτερον, ότι τα νοήματα και οι φαντασιακές σημασίες της ανθρώπινης ζωής δεν έχουν καμία ορθολογική θεμελίωση, αλλά ακριβώς ως τέτοιες, δηλαδή ως επινοημένες-φαντασμένες, στηρίζονται και θεμελιώνονται πάνω στην πίστη στον «εαυτό» τους³. Θα επανέλθουμε όμως σε αυτό.

Κλασικός αναρχισμός και φαντασιακό

Στον κλασικό αναρχισμό, σε αυτό το σημείο εμείς εντοπίζουμε τα όρια του. Ενώ εύστοχα, πρώτος, κατέδειξε την καταλυτική συμβολή του κράτους στην δημιουργία του έθνους δεν μπόρεσε να πάει παραπέρα κατανοώντας ότι τα νοήματα με τα οποία η κάθε κοινωνία επενδύει τον εαυτό της, απ' την στιγμή που είναι κοινωνικές φαντασιακές σημασίες, κοινωνικοποιούν τα υποκείμενα ώστε να παριστάνουν, να κατανοούν και να αισθάνονται τον κόσμο μέσω αυτών των σημασιών. Αυτό μάλλον δεν οφείλεται σε κάποια κοντοφθαλμία των κλασικών αναρχικών, αλλά στην αγκύλωση τους, ακριβώς (τραγική ειρωνεία) σε κάποιες κεντρικές σημασίες της εποχής τους⁴. Αυτές είναι από την μία η πίστη στην «πρόοδο» του ανθρώπου και από την άλλη ο επαναστατικός αισιοδοξισμός. Αυτά τα δύο πάνε μαζί με την πίστη του στην κατά βάθος «καλή φύση» του ανθρώπου ή στην δήθεν εγγενή τάση του προς την αλληλοβοήθεια και την ελευθερία, ή την εξέγερση προς αυτήν. Από αυτόν τον δρόμο τον λοξοδρομούν δήθεν μόνο το κράτος και οι «από πάνω». Αυτή η αγκύλωση του κλασικού αναρχισμού (κυρίως των Προυντόν, Μπακούνιν, Κροπότκιν, κ.α.) όμως, είναι γενικότερα και μια κατάφαση σε μια οντολογία της καθοριστικότητας (όπως την ονομάζει ο Καστοριάδης). Αυτό σημαίνει ότι ο κλασικός αναρχισμός υποτίμησε το φαντασιακό στοιχείο, το ότι δηλαδή η κοινωνία είναι αυτοδημιουργία, οπότε και ικανή για τα καλύτερα αλλά και για τα χειρότερα. Η ιδεολογία της «προόδου» και η δήθεν καλή φύση μας, κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος μπροστά στα κρεματόρια του Άουσβιτς. Η πίστη στο ότι ο άνθρωπος οδεύει προς μια απελευθερωμένη κοινωνία ματώνει συνεχώς από μια, δίχως προηγούμενο, οικολογική καταστροφή. Ο κλασικός αναρχισμός δεν μπορεί να κατανοήσει την ενεργητική συμμετοχή των υποκειμένων σε φαντασιακές σημασίες όπως ο ρατσισμός, ο εθνικισμός, ο αντισημιτισμός ή ευρύτερα στη θέληση τους για κυριάρχηση πάνω στον άνθρωπο και τη φύση γιατί πρόσαψε στον άνθρωπο και στην ιστορία μια συγκεκριμένη ουσία: την καλοσύνη, την αλληλοβοήθεια, την ελευθερία. Αυτό όμως δεν είναι απλώς μια διαπίστωση, αλλά κατανόηση ότι, ακριβώς, δεν υπάρχει μία ουσία του ανθρώπου (κρυμμένη η φανερή δεν έχει μεγάλη σημασία) καθορισμένη ή υπαγορευμένη από κάτι εξωτερικό, όπως η Φύση, ο Λόγος, ο Θεός,

οι Νόμοι της Ιστορίας. Αυτό που υπάρχει περιέχει εντός του το ακαθόριστο και το απύθμενο και δεν χρειάζεται να προσπαθούμε να το συγκαλύψουμε ώστε να τρέφουμε την αυταπάτη ότι οι επιλογές μας είναι αντικειμενικές.

Όλοι/ες μας βλέπουμε στους εαυτούς μας μια αναζήτηση για να βρούμε κάποιον έσχατο λόγο που επαναστατούμε⁵. Αυτή η αναζήτηση, κατά την γνώμη μας, είναι υγιής, γιατί δείχνει, πως δεν έχουμε κλειστεί μέσα σε ένα δόγμα που θα μας υποδείξει ρητά ή υπόρηρτα τι είναι σωστό να πράξουμε. Αλλά, παραπέρα πρέπει να κατανοήσουμε ότι δεν υπάρχει ένα έσχατο θεμέλιο για την ανθρώπινη πράξη και, κατ' επέκταση, ιστορία. Ούτε υπάρχει ένα υποκείμενο (στην ουσία αντικείμενο) που απ' την στιγμή που εμείς θα το επενδύσουμε με τις δικές μας επιθυμίες και προσδοκίες θα λύσουμε τα χέρια μας και θα απαλλάξουμε τον εαυτό μας και τους άλλους από το ζήτημα της *συνειδητής επιλογής*. Οι κάθε λογής αριστεροί και κάποιοι αναρχικοί (που έχουν μείνει στον 19^ο αι.) αγαπούν την κοινωνία. Τη θεωρούν ένα μωρό που χρειάζεται την φροντίδα τους. Θεωρούν ότι πρέπει να την πείσουν για το καλό και άγιο του σκοπού τους. Δεν της αποδίδουν κρίση και ευθύνη. «Τολμήσατε να καταγγείλετε την κοινωνία ως σεξιστική και ρατσιστική;». Και αμέσως ταλαντώνεται η χορδή που τους κρατάει μετέωρους πάνω από την άβυσσο: «Μα καλά που θα στηρίζετε αυτό που επιθυμείτε; Που θα το θεμελιώσετε;» «Δεν πρέπει την κοινωνία να την πάρουμε με το μέρος μας;». Με το «μέρος μας»; Δηλαδή οι επιλογές των ανθρώπων χωρίζονται σε «μέρη»; Αυτό δεν είναι λογοπαίγνιο. Όχι, η σφαγή των ανθρώπων στο όνομα της πατρίδας στους δύο παγκόσμιους πολέμους και οι κολεκτίβες της Ισπανικής Επανάστασης δεν είναι δύο μέρη που αυτούς που κάνανε το ένα θα θέλαμε να κάνουν το άλλο. Είναι δύο ριζικά διαφορετικές δημιουργίες μέσα στην ανθρώπινη ιστορία και είναι δύο ριζικά διαφορετικές ποιότητες υποκειμένων που έκαναν το ένα και το άλλο.

Εμείς επιλέγουμε το δεύτερο, όχι μόνο γιατί η ευαισθησία μας υπαγορεύει κάτι τέτοιο, αλλά και γιατί επιθυμούμε να ταχθούμε στο πλευρό της παράδοσης της αυτονομίας-ελευθερίας. Στο πλευρό της συλλογικής και ατομικής αυτο-αμφισβήτησης και όχι στο πλευρό της φρίκης, του δογματισμού και της *ετερονομίας-ανελευθερίας*. Έτσι, επιθυμούμε την ελευθερία για την ελευθερία και όχι την ελευθερία για την απόλυτη ευτυχία ή για κάποιον άλλο έσχατο λόγο. Αυτό, για να ξεμπερδεύουμε με τις προσδοκίες για επίγειους παραδείσους, χωρίς να σημαίνει ότι δεν έχουμε ως κίνητρο μας και την ευδαιμονία των ανθρώπων σε μια ελεύθερη κοινωνία. Ένα χάος δυνατοτήτων ανοίγεται μπροστά μας που φυσικά φέρει αντικειμενικούς και ιστορικούς καθορισμούς, αλλά το κεντρικό ζήτημα βρίσκεται στην ανθρώπινη δημιουργία και φαντασία.

Η αναρχική θεωρία, ως γνωστόν, δεν υπήρξε μόνο υπό την κλασική της μορφή. Πέρα από το ετερόνομο στοιχείο της, που απέδωσε στον άνθρωπο μια συγκεκριμένη ουσία, όπως δείξαμε παραπάνω, υπήρξαν και σημαντικές εξαιρέσεις⁶. Φυσικά το ετερόνομο στοιχείο ήταν που επικράτησε ως τάση. Σήμερα, στο γνωστό αναρχικό κίνημα, κυρίως υπό την μορφή του εξεγερτισμού και της προλεταριο-λαγνείας. Αναφέρουμε αυτές τις δύο περιπτώσεις, χωρίς να είναι οι μόνες και χωρίς να λειτουργούν παντού απόλυτα. Στην πρώτη περίπτωση, του

⁵ Ίσως και γενικότερα γι' αυτό που πράττουμε στη ζωή μας.

⁶ Μάλλον δεν είναι του παρόντος να επεκταθούμε σε αυτές τις εξαιρέσεις. Κατά την γνώμη μας ψήγματα μιας άλλης φιλοσοφίας της ζωής ως φαντασιακής θέσμισης, κριτικής προς τον μαρξιστικό και κλασσικό αναρχικό ντετερμινισμό που τονίζει τα στοιχεία της συνείδησης και της θέλησης των ανθρώπων (εξ' ου και ο συνεπής διεθνισμός στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο), βρίσκονται στον ύστερο κυρίως Ερίκο Μαλατέστα και στη σκέψη του Γκουστάβ Λαντάουερ.

⁷ Π.χ. βλ. «διαδρομή ελευθερίας» τεύχος Δεκέμβρη 2006.

⁸ Άλλη μια κλασική απάτη είναι ότι Κράτος και Κοινωνία είναι και ήταν πάντα τελείως διαχωρισμένα πράγματα. Για τους αναρχικούς αυτής της τάξης, ακόμη και σήμερα η κοινωνία διαχωρίζεται από το κράτος με ένα τεράστιο “χαντάκι”, οπότε δε μένει παρά να περάσουμε απέναντι και να αρχίσουμε να καταστρέφουμε. Ωστόσο, όπως μας έχουν δείξει οι μετεξελίξεις του κράτους μέσα στην ιστορία, το κράτος είναι δυνατόν να εγγράφει μέσα του ήδη υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις και συγκρούσεις, διατηρώντας τον πυρήνα του ανέπαφο και σταθερό.

εξεγερτισμού, υπάρχει η απάτη ότι την κοινωνία την έχουν παραπλανήσει οι διάφορες ιδεολογίες που της έχει επιβάλει το κράτος. Μάλιστα πολλοί σημερινοί αναρχικοί (;) φτάνουν σε πλήρως αντιδραστικά συμπεράσματα ότι τον σεξισμό και τον ρατσισμό τον έχει επιβάλει το κράτος για να διαχωρίζει «τους εκμεταλλευομένους»⁷ (!!!). Επιχείρημα που ούτε ένα παιδάκι της δευτέρας δημοτικού δεν θα πίστευε εάν οι συνομήλικοί του, του συμπεριφέρονταν ρατσιστικά ή σεξιστικά. Φυσικά, από αυτήν την απλοποίηση εύκολα προκύπτει ότι η κοινωνία είναι στην ουσία πάντα έτοιμη να εξεγερθεί, αρκεί κάποιες πρωτοπορίες της βίας να «την εκτρέψουν»...⁸ Στο ζήτημα της προλεταριο-λαγνείας ή αλλιώς εργατίτιδας από το οποίο πολλές αντι-εξουσιαστικές και αυτόνομες ομάδες πάσχουν, το ζήτημα παραμένει όπως το θίξαμε παραπάνω, ότι δηλαδή κάποιιο νομίζουν ότι βρήκαν την «αντικειμενικά καθορισμένη» επαναστατική τάξη και την επένδυσαν με τις δικές τους επιθυμίες. Γι' αυτούς, δηλαδή η μόνη πραγματική κοινότητα είναι αυτή των εργατών: αυτή των ρατσιστών, ή των αντρών είναι φρούδες. Έτσι απ' αυτή την άποψη προκύπτει και η από μέρους τους υποτίμηση άλλων ζητημάτων-μορφών κυριαρχίας (ρατσισμός, σεξισμός, οικολογικό ζήτημα κ.α.).

Αρκούσε άραγε η αντιστροφή του δαρβινικού «Αγώνα για επιβίωση» από τον Κροπότκιν, ώστε να καθαγιάσει την ανθρώπινη φύση ως εγγενώς καλή και αλληλοβοηθητική; «Οχι!», θα απαντήσει ο Ερίκο Μαλατέστα μερικά χρόνια αργότερα: « Η ανθρώπινη φύση δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή από μόνη της» και θα πιάσει το νήμα 50 ή 60 χρόνια μετά ο Κορνήλιος Καστοριάδης για να πει: «Η ανθρώπινη φύση είναι κατ ουσίαν δημιουργία»...

Ο Ρατσισμός ως σημασία

Επειδή λοιπόν δεν υπάρχει μια «ουσία» του ανθρώπου και της κοινωνίας ο ρατσισμός κάλλιστα μπορεί να νοηματοδοτήσει την ανθρώπινη ύπαρξη. Μάλιστα πιο ισχυρά απ ότι η Επανάσταση όπως έδειξε η ανθρώπινη ιστορία ως τώρα. Αυτό φυσικά δεν είναι κάτι το αυτονόητο, αλλά ένα σκαλοπάτι για να θέσουμε βαθύτερα το ερώτημα: Γιατί οι περισσότερες κοινωνίες μέσα στην ιστορία απέκλεισαν, μίσησαν ή ακόμη και εξόντωσαν το Άλλο; Ή ευρύτερα: Γιατί οι περισσότερες κοινωνίες στηρίχτηκαν πάνω στην ανισότητα, την ιεραρχία και την κυριαρχία;

Την απάντηση την εντοπίζουμε σε δύο επίπεδα: Το κοινωνικό και το ατομικό-ψυχικό.

Στο κοινωνικό επίπεδο πρέπει να πούμε ότι η «φυσική κλίση» των θεσμών, όπως θα έλεγε ο Καστοριάδης, είναι αυτή της κλειστότητας. Ότι δηλαδή ενώ οι θεσμοί, όπως είπαμε, αυτό-θεμελιώνονται πάνω στον «εαυτό» τους, τείνουν να γίνονται προσλήψιμοι από τον άνθρωπο ως οι μόνοι αληθείς και αδιαμφισβήτητοι. «Ο πιο απλός τρόπος, με τον οποίο ισχύουν οι θεσμοί για τα υποκείμενα τους, είναι προφανώς η βεβαίωση –που δε χρειάζεται να είναι ρητή– ότι είναι οι μόνοι «αληθινού»- και ότι συνεπώς οι θεοί, οι δοξασίες, τα έθιμα κ.λπ. των άλλων είναι ψευδή.»⁹ Όμως, πάντα δίπλα σε κάποιες κοινωνίες υπάρχουν άλλες κοινωνίες, οπότε άλλοι θεσμοί και άλλες σημασίες. «Άλλες» με την βαθύτερη έννοια του όρου: ποιοτικά διαφορετικές. Η ρήξη με αυτή την κλειστότητα και η αναγνώριση, όπως και το άνοιγμα προς τους θεσμούς των άλλων έχει γίνει λίγες φορές στην ιστορία. Αυτό το άνοιγμα έγινε και μπορεί να γίνει μόνο παράλληλα με την αμφισβήτηση των δικών μας θεσμών. Αλλιώς γιατί να δεχτούμε ότι υπάρχουν και άλλοι θεσμοί, πέρα από τους δικούς μας, που μπορούν να δώσουν νόημα στην ανθρώπινη ύπαρξη και να καταστήσουν τον κόσμο λογικό και συνεκτικό; Η ρήξη λοιπόν αυτή έγινε και μπορεί να γίνει παράλληλα με το πάθος για ενεργή θέσμιση -την Αυτονομία- και τη δημιουργία θεσμών ρητής αυτοθέσμισης από το σύνολο των ανθρώπων –την Άμεση Δημοκρατία. Φυσικά, και αυτό είναι κάτι πολύ σημαντικό, για παράδειγμα ο αντιρατσιστικός αγώνας, και η αποδοχή του άλλου ως ίσου, συνεχίζει να υφίσταται, κυρίως στη Δύση, αν και μειοψηφικά, ως μια κληρονομιά των επαναστατικών κινημάτων του παρελθόντος και της άνευ προηγουμένου διάρρηξης της κλειστότητας των σημασιών που επέφεραν αυτά.

Όμως, όλα αυτά που είπαμε ως τώρα δείχνουν απλώς το εξής: ότι «οι άλλοι θεσμίστηκαν σχεδόν πάντοτε ως κατώτεροι», όπως εύστοχα το λέει ο Καστοριάδης, δεν δείχνουν όμως γιατί αυτή η κατωτερότητα του άλλου μεταφράστηκε σε εξοντωτικό μίσος για το άλλο, δηλαδή σε εξοντωτικό ρατσισμό...Ο εθνικισμός για παράδειγμα ή ο θρησκευτικός φανατισμός, αν και δένουν τέλεια με τον ρατσισμό, υπήρξαν περιπτώσεις που δεν θέλησαν την εξόντωση του άλλου, αλλά την (βίαιη ή μη) ενσωμάτωση ή προσηλυτισμό του. Ο ρατσισμός, όμως, δεν επιδιώκει την μεταστροφή ή αφομοίωση του άλλου, επιδιώκει την παύση της ύπαρξης του ως τέτοιου, γι' αυτό και πάντα το καταδιώκει ή το υπονιάζεται. Αυτό συμβαίνει γιατί για τον ρατσιστή ο άλλος είναι αμετάστρεπτος, τον μισεί (και τον καταδιώκει αν του δοθεί η ευκαιρία), γιατί τον έχει επενδύσει με κάποια φυσικά (δηλαδή μη μεταστρέψιμα) χαρακτηριστικά. Αυτά τα φυσικά χαρακτηριστικά που κάποτε ήταν η φυλή, το αίμα είναι σήμερα τα πολιτισμικά χαρακτηριστικά. Αυτά που δήθεν είναι αμετάβλητα μέσα στον χώρο και στον χρόνο και «καθαρά» σε σχέση με τους άλλους πολιτισμούς. Αυτός είναι άλλωστε ο σημερινός πολυπολιτισμικός ή ρατσισμός της διαφοράς, που δήθεν χρησιμοποιεί τα «αμετάβλητα» πολιτισμικά χαρακτηριστικά για να διακηρύξει για άλλη μια φορά: «Η Ελλάδα στους Έλληνες!» και «Οι Αλβανοί να πάνε στην Αλβανία!»¹⁰. Εδώ βλέπουμε ότι ο πυρήνας των δύο αυτών ρατσισμών,

⁹Κ. Καστοριάδης, ο θρυμματισμένος κόσμος, σελ. 34

¹⁰ Ο Καστοριάδης στο γνωστό του κείμενο για το ρατσισμό (Σκέψεις πάνω στον ρατσισμό) λέει ότι εν γένει ο ρατσισμός «δεν θέλει την μεταστροφή των άλλων, θέλει τον θάνατό τους», λέγοντας επίσης ότι το ρατσιστικό φαντασιακό υπήρξε ιδίως αντιεβραϊκό στην Ευρώπη και ότι κυκλοφορούσε «έρπον» πάντοτε, τουλάχιστον μετά τον 11^ο αι., κάνοντας έτσι μια σωστή και σαφή ιστορική περιγραφή. Όσον αφορά όμως τον σημερινό πολυπολιτισμικό ή ρατσισμό της διαφοράς μπορεί να πει κάποια ότι ναι μεν αποδίδει στα υποκείμενα κάποια αναλλοίωτα δήθεν πολιτισμικά χαρακτηριστικά αλλά απ' την άλλη μπορεί να μην επιδιώκει de facto το θάνατο τους άλλου αλλά απλώς π.χ. «να πάει από εκεί που ήρθε». Εδώ

.....
όμως εμείς πρέπει να διευκρινίσουμε ότι ο θάνατος και στην καστοριαδική ανάλυση γίνεται κατανοητός όχι μόνο ως «βιολογικός θάνατος», αλλά και ως θάνατος του Άλλου σε κοινωνικό επίπεδο. Ότι δηλαδή το εγώ δεν μπορεί να δεχτεί το άλλο ως τέτοιο παρά μόνο αν πεθάνει αυτό-που-είναι. Τότε μόνο μπορεί να ενσωματωθεί σε αυτό που το εγώ είναι. Έτσι κι εμείς είδαμε και μετανάστες στην Αμάρυνθο να μας πετροβολούν, πράγμα που δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά μια εξουσιαστική αφομοίωση του μετανάστη σε ελληνοπρεπείς αξίες, στο βαθμό που υπερασπίζεται μια ελληνική-ρατσιστική-εθνικιστική κοινότητα που συσπειρώνεται. Απ' την άλλη αυτό δεν σημαίνει την πλήρη ενσωμάτωση.

.....
¹¹ Ανάρες #9, «Το κακόχορ κρεσέντο ενός μεταμοντέρνου εθνικισμού»

.....
και επαναστατούσαν, μερικά χρόνια αργότερα δημιουργούν στρατόπεδα συγκέντρωσης και πογκρόμ εναντίον των Εβραίων, μέσω του ότι ηττήθηκε ή εκφυλίστηκε το επαναστατικό τους κίνημα. Και τι έγινε και ηττήθηκε; Σωστά λέει η φράση ότι δεν φταίνε μόνο «οι από πάνω» γι' αυτό, δηλαδή η κρατική καταστολή ή η παραπλάνηση των μαζών από τον Χίτλερ. Φυσικά και όχι, αυτό που φταίει κυρίως, όσο και δύσκολο και αν είναι για να το συνειδητοποιήσουμε, είναι η ενεργή φανταστική συμμετοχή των υποκειμένων στον εθνικισμό, το ρατσισμό και τον αντισημιτισμό. Και ο Μαρξ είχε πει ότι η ιστορία της ανθρωπότητας είναι η ιστορία της πάλης των τάξεων, άσχετο αν μετά την αναίρεση λέγοντας ότι αυτό που κινεί τους εργάτες και εν' γένει την ταξική πάλη είναι κάποιοι οικονομικοί-ιστορικοί νόμοι. Αλλά ακόμη και την πρώτη άποψη να κρατήσουμε θα δούμε ότι μέσα στο σύνολο της ανθρώπινης ιστορίας δεν ισχύει αυτή η οικονομίστικη ανάλυση. Ο Μαρξ ανήγαγε αυτά που έβλεπε την δική του περίοδο στο σύνολο της ιστορίας και των πολιτισμών. Δεν πρέπει να υποέσουμε και εμείς στο ίδιο σφάλμα αρκούμενοι στο να πούμε ότι η ιστορία κινείται από τα κάτω. Το αναλυτικό εργαλείο των «από πάνω» και των «από κάτω» καταντάει ιδιαίτερα κενό νοήματος όταν πραγματευόμαστε τέτοια πολύπλοκα ζητήματα όπως ο εθνικισμός, ο ρατσισμός, ο αντισημιτισμός, ο σεξισμός κ.λπ. Ναι, οι άνθρωποι είναι αυτοί που κάνουν την ιστορία τους αλλά με ποίικλες και εκ' διαμέτρου αντίθετες νοηματοδοτήσεις και μάγματα φαντασιακών σημασιών¹². **Τέλος παρένθεσης.**

.....
του φυλετικού και του ρατσισμού της διαφοράς είναι στην ουσία ίδιος. Η απόδοση, δηλαδή, κάποιων αμετάστρεπτων χαρακτηριστικών στο Άλλο. Μάλιστα και στις δύο περιπτώσεις εκτονώνεται βίαια άμα βρει την ευκαιρία. *Κατά την γνώμη μας λοιπόν δεν μπορούμε να εξηγήσουμε τον ρατσισμό μόνο λόγω του ότι οι περισσότερες κοινωνίες είναι ετερόνομες-κλεισμένες στις δικές τους σημασίες. Και αυτό γιατί ο ρατσισμός είναι ένα νόημα, μια ενεργή σημασία που όπως τα άλλα νοήματα και σημασίες δε χωράει μια ορθολογική εξήγηση.*

.....
Παρένθεση: Σε αυτό το σημείο θα θέλαμε να διαφοροποιήσουμε την θέση μας ή καλύτερα να προσθέσουμε στην άποψη σύμφωνα με την οποία ο «εθνικισμός είναι η ήττα των κοινωνικών κινήματων και η διαίρεση που υπάρχει εντός τους και όχι απλά η μετατροπή τους “από τα πάνω”». ¹¹ Αυτή η άποψη, η οποία κατά την δική μας γνώμη, είναι μια ουσιοκεντρική και συγκαλυμμένα εγελο-μαρξιστική άποψη, μας λέει έμμεσα ότι η μόνη πραγματική ουσία του υποκειμένου είναι η κοινωνική (δεν λέμε «ταξική») για να μην κοκκινίσουμε) σύγκρουση και όλες οι άλλες σημασίες (εθνικισμός, ρατσισμός κ.λπ.) είναι απλώς αποτελέσματα της ήττας αυτής. Όχι, φυσικά είναι **και** αποτέλεσμα της ήττας των κοινωνικών κινήματων η άνοδος του εθνικισμού ή του ρατσισμού, *αλλά είναι κυρίως νέες ποιότητες, νέα νοήματα για το ανθρώπινο υποκείμενο της πράξης και μπορεί να είναι και μόνο αυτό.* Πέραν τούτου αυτή η άποψη είναι πλήρως δυτικοκεντρική γιατί εθνικισμοί υπάρχουν και πέραν από την Δύση σε περιοχές που δεν δημιουργήθηκαν τα κοινωνικά κινήματα που δημιουργήθηκαν εδώ. Δεν μπορούμε να εξηγήσουμε το ότι οι ίδιοι οι Γερμανοί εργάτες που μέχρι το 1918-19 δημιουργούσαν εργατικά συμβούλια

Είπαμε, στην παρένθεση: ενεργή φαντασιακή συμμετοχή των υποκειμένων, υπονοώντας ότι το ψυχικό υποκείμενο είναι και αυτό ενεργό στην κατάφαση της κατωτερότητας του Άλλου, ή στο ρατσισμό. Περνάμε λοιπόν στο ατομικό επίπεδο που είπαμε. Εδώ το ερώτημα παραμένει το ίδιο: Ποια η αντιστοιχία της ανισότητας ή της εξόντωσης του άλλου στον ψυχικό πυρήνα; Σύμφωνα με την φρουδική ανάλυση, η οποία παραμένει στον Καστοριάδη, η ψυχική μονάδα χαρακτηρίζεται από την εγγενή τάση προς την παντοδυναμία (τάση αυτό-ικανοποίησης του υποκειμένου μέσω των παραστάσεων που το ίδιο δημιουργεί), η οποία μέσω του εκ-κοινωνισμού της αναγκαστικά απωθείται αλλά παραμένει πάντα εκεί και εκφράζεται με δύο αντιθετικούς τρόπους: Αγάπη για τον εαυτό και μίσος για τον εαυτό. Ο πρώτος τρόπος, η αγάπη προς τον εαυτό, μπορούμε εύκολα να δούμε (και στις καθημερινές μας σχέσεις) πως πολύ εύκολα μεταφράζεται σε υποτίμηση του Άλλου. Η κατάφαση ότι το εγώ αξίζει/ισχύει και οι ταυτότητες που αυτό φέρει (Ελληνας, ξένος, μουσικός κ.λπ.) επίσης, καταλήγει εξ' αιτίας αυτής της τάσης προς παντοδυναμία και καθολικότητα, στο ότι οτιδήποτε εκτός από αυτό που εγώ είμαι και αντιπροσωπεύω, να μην αξίζει/ισχύει. Εδώ διαφαίνονται εύκολα οι προεκτάσεις υποτίμησης του άλλου, αυτής της πλευράς του ανθρώπινου ψυχισμού. Αυτή η πλευρά όμως δεν είναι η σοβαρότερη, όπως λέει ο Καστοριάδης, και η υπέρβαση της δεν χρειάζεται «κάτι πολύ περισσότερο απ' ό,τι συνεπάγεται ο κοινωνικός βίος. Η ύπαρξη του ξυλουργού δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την αξία των υδραυλικών, και η ύπαρξη των Ιαπόνων δεν θα έπρεπε να θέτει υπό αμφισβήτηση την αξία των Κινέζων.»¹³

¹² Εδώ να μη φανούμε σχετικιστές, εννοείται ότι κάποιες σημασίες και θεσμίσεις εντάσσονται στην παράδοση της αυτονομίας-ελευθερίας και κάποιες άλλες στην παράδοση της ετερονομίας-ανελευθερίας, δεν εξισώνουμε τίποτα.

¹³ Ο θρυμματισμένος κόσμος, σελ. 40

Από άλλη όψη όμως, αυτή η τάση προς παντοδυναμία μεταφρασμένη σε πεισματώδη άρνηση της αρχής της πραγματικότητας, καταλήγει σε άρνηση και μίσος για τον εαυτό. Η ψυχική μονάδα αρνείται τον εαυτό στην πραγματική ζωή, αρνείται την διάσπαση και τον κατακερματισμό της, αρνείται τον θάνατο της. Ζητάει την ενότητα και την παντοδυναμία. Εδώ «είναι το μίσος του άλλου ως άλλη όψη ενός ασυνείδητου μίσους για τον εαυτό» όπως λέει ο Καστοριάδης. Είναι ο Άλλος που μπορεί να με απειλεί μόνο και μόνο επειδή ασυνείδητα φοβάμαι πως οι άμυνες μου, ως διασπασμένη ψυχική μονάδα, είναι ψεύτικες ή αδύναμες. Και επειδή ακριβώς είναι τέτοιες πρέπει να μισήσω τον εαυτό μου γι' αυτό. Γιατί όμως να μην κρατήσω το αίσθημα του μίσους και το αντικείμενο αυτού να γίνει ο Άλλος, αφού και μόνο η ύπαρξή του με απειλεί; Αυτή η σκέψη φυσικά δεν είναι ρητή, είναι μια «τερατώδης ψυχική μετατόπιση» του μίσους, όπως την ονομάζει ο φιλόσοφος, που το υποκείμενο κάνει αλλάζοντας το

αντικείμενο του μίσους. «Γι' αυτό, εκείνο που κυρίως δεν θέλει είναι να ξαναβρεθεί, να ξαναβρεί τον εαυτό του στο αντικείμενο». Οι ναζί ήθελαν να εξοντώσουν τους Εβραίους, δεν ήθελαν να δουν τίποτα δικό τους πάνω τους. Η υπέρβαση αυτής της ετερόνομης συνθήκης συνεπάγεται κατ' αρχήν την αναγνώριση της θνητότητας του υποκειμένου. Δηλαδή, ότι δεν υπάρχει τίποτα το υπερβατικό και εξω-κοινωνικό που μας εγγυάται έναν κόσμο από αθάνατους αγγέλους, είτε αυτός λέγεται παράδεισος, πρόοδος, νόμοι της ιστορίας, ανθρώπινη ουσία ή Φύση. Αναγνώριση της θνητότητας μας σημαίνει άνοιγμα προς τη δημιουργικότητα, τη ριζική δημιουργία στο εδώ και στο τώρα. Άνοιγμα προς τη δημιουργικότητα σημαίνει αναγνώριση του Άλλου και προσπάθεια κατανόησης του και όχι αποκλεισμός ή μίσος προς αυτό. Άνοιγμα δηλαδή προς την αυτό-αμφισβήτηση και τη ρητή αυτοθέσμιση, προς την αυτονομία. Στο ατομικό επίπεδο αναγνώριση της θνητότητας μας σημαίνει, εκτός από την απελευθέρωση της ριζικής φαντασίας μας, και μιαν άλλη σχέση μεταξύ συνειδητού και ασυνειδητού, μια σχέση αναστοχαστική και όχι μια σχέση καθοριστικότητας.

Ποιες δυνατότητες όμως βλέπουμε σήμερα προς αυτήν την κατεύθυνση; Ποια πραγματικότητα έχουμε να αντιμετωπίσουμε εδώ στην Ελλάδα; Ποια η στάση μας απέναντι στους μετανάστες, τους ανθρώπους δηλαδή που αντιμετωπίζουν το ρατσιστικό μίσος στην καθημερινή τους ζωή; Τι σημαίνει πραγματικά σήμερα αντιρατσιστικός αγώνας;

«Ο Μετανάστης» ή ο καθρέφτης του εαυτού μας...

Είναι τουλάχιστον περίεργο να βλέπεις ανθρώπους που αγωνίζονται με τον έναν ή τον άλλο τρόπο για μιαν άλλη κοινωνία, αναρχική, ελεύθερη, αυτόνομη κ.λπ. (τουλάχιστον έτσι λένε) να μην προσπαθούν να κατανοήσουν την πραγματικότητα ενός μετανάστη και να κλείνονται μέσα σε καλούπια αναλύσεων παραδοσιακά και κλειστά. Το ζήτημα, βέβαια δεν είναι απλό. Αλλά χρειάζεται κατ' αρχήν μια διάθεση και μια επιθυμία προσέγγισης του υποκειμένου για το οποίο μιλάς, εν προκειμένω του μετανάστη, όσο το δυνατόν αδογματίστη. Κάποιοι πριν καλά-καλά αντιληφθούν ότι υπάρχουν τέτοια βιώματα σε ανθρώπους, όπως ο καθημερινός ρατσισμός, έχουν ετοιμάσει τις αναλύσεις τους και είναι έτοιμοι μάλιστα να «πείσουν και την κοινωνία» για το ορθό των λεγομένων τους. Μέσα σε καλούπια σκέψης το ξεχωριστό βίωμα δεν χωράει. Έτσι και με τον ρατσισμό, έτσι και με τον σεξισμό. Απ' την στιγμή που θα ενταχθείς στους επαναστατικούς κύκλους πρέπει να δεχτείς ένα πακέτο νοοτροπιών, ένα πακέτο διαμορφωμένο από έλληνες άντρες επαναστάτες για έλληνες άντρες επαναστάτες. Και ο φαύλος κύκλος συνεχίζεται εσαεί. Είσαι υποχρεωμένη, ως γυναίκα να παραμελήσεις το ιδιαίτερο βιώμα σου, την ιδιαίτερη σου καταπίεση, γιατί πολύ απλά δεν υπάρχει καμία ανάλυση, κανένας χώρος που να σου προσφέρεται ώστε να το διαυγάσεις και να προσπαθήσεις να του αντισταθείς. Είσαι αναγκασμένη να δεχτείς μια επαναστατική παράδοση που έτυχε ή δεν θέλησε ποτέ να ασχοληθεί ή ασχολήθηκε *περιθωριακά* με τον σεξισμό. Έτσι και ένας μετανάστης όταν αποφασίσει να ασχοληθεί με το ιδιαίτερο βιώμα του έχει να αντιμετωπίσει κι' άλλα σύνορα, τα σύνορα του ελληνικού επαναστατικού χώρου, που στην ουσία του ζητάει να δεχτεί μια ελληνική παράδοση, την παράδοση των ελλήνων επαναστατών ή αναρχικών: «Κοίταξε να δεις, εμείς εδώ ασχολούμαστε με την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους συντρόφους μας, δεν μπορείς τώρα εσύ με όλα αυτά τα ξένα προς εμάς ζητήματα να φέρεις τα πάνω κάτω». Αυτό, φυσικά, μπορεί να μην είναι μια ρητή θέση, αλλά το δείχνουν οι πράξεις και η στάση μας απέναντι στο ζήτημα των μεταναστών. Και όλα αυτά τα βιώματα που μάλιστα, ίσως αυτά ήταν που στην αρχή ώθησαν έναν τέτοιο άνθρωπο να προβληματιστεί και να αμφισβητήσει, αν

τελικά ενταχθεί στον «χώρο» γίνονται ένα μεγάλο απωθημένο, ...

Ένα μεγάλο και επιβλητικό τείχος που τα θεμέλια του κρατούν από πολύ παλιά είναι η λεγόμενη «ταξική ανάλυση». Κάποιοι αντι-εξουσιαστές, αυτόνομοι κ.λπ. θεωρούν ότι ένας Αλβανός μετανάστης που ήρθε αντιμέτωπος με το φρικτό πογκρόμ απ' τους Έλληνες της 4^{ης} Σεπτεμβρίου δεν είναι ένα θύμα του ελληνικού ρατσισμού αλλά «ταξικός τους αδερφός». Το ίδιο και η μετανάστρια που βιάστηκε στην Αμάρυνθο δεν είναι ένα θύμα του σεξισμού των Ελλήνων αντρών, αλλά «ταξική τους αδερφή»¹⁴. Δηλαδή, τι μας λένε στην ουσία; Αυτό που μας λένε, είναι ένας ξαναζεσταμένος μαρξισμός, απολιθωμένος από την εποχή των δεινοσαύρων: «Όλα αυτά, παιδιά, (ρατσισμός, σεξισμός κ.λπ.) είναι “ιδεολογίες” κατασκευασμένες από τα αφεντικά και τους λακέδες τους, τους πολιτικούς, για να επιβάλουν την ταξική κυριαρχία πάνω στους προλετάριους». Αλήθεια, άμα πάρεις αυτό το σχήμα μπορείς να ερμηνεύσεις ολόκληρη την ιστορία μέσα σε μια-δύο απλές σκέψεις. Αυτό, όμως, πρεσβεύει και κάθε δόγμα. Και ας υποθέσουμε πως αυτοί που τα λένε αυτά δεν πήραν μυρωδιά (πέρα από ευφάνταστα συνθήματα και έξυπνες ατάκες) από τα κινήματα των γυναικών, των νέων, των μαύρων και λοιπών μειονοτήτων, το οικολογικό, το αντιφασιστικό· κινήματα, δηλαδή, που έθιξαν μορφές ιεραρχίας και κυριαρχίας που δεν σχετιζόνταν με την σύγκρουση κεφαλαίου-εργασίας αναγκαστικά, μορφών αρχαιότερων και από τον καπιταλισμό, τι να πούμε για την τόσο εύκολη αναγωγή των πάντων σε «ταξικά ζητήματα»;¹⁵ Τελικά, δηλαδή η στάση μας απέναντι στους μετανάστες καθορίζεται από την θέση τους στην παραγωγική διαδικασία; Τότε ο λόγος που τους ξεχωρίζουμε από εμάς ποιος είναι; Επειδή, υποθέτουμε, είναι πολύ πιο στυγνά εκμεταλλευόμενοι από εμάς; Όχι. Αφού, λένε κάποιοι, μας ενώνει ήδη μια «κοινότητα καταπίεσης»: «Και εμείς εκμεταλλευόμενοι είμαστε». Επειδή, μήπως, αντιμετωπίζουν τον ελληνικό ρατσισμό σε όλο του το μεγαλείο; Ούτε καν. Αυτό δεν είναι παρά μια «ιδεολογία» που θέλει να μας χωρίσει. **Τελικά αφού αφαιρέσαμε από τους μετανάστες κάθε ιδιαίτερο βίωμα μείναμε μόνοι μας μαζί με τους αντικατοπτρισμούς του εαυτού μας τριγύρω**¹⁶.

Στην πραγματικότητα, το έσχατο ερώτημα που προκύπτει μέσα από αυτόν τον προβληματισμό είναι: «Μα καλά, τότε πως θα προσεγγίσω τους μετανάστες; Αν όχι ως προλετάριους; Όχι ως επαναστάτες; Όχι ως αναρχικούς;» Το εύκολο είναι να επιλέγουμε να ορίζουμε τις σχέσεις μας με τους άλλους ανθρώπους μέσω αφαιρέσεων και σχημάτων σκέψης που εύκολα μας προσφέρουν την δυνατότητα να κλείνουμε τα υποκείμενα σε καλούπια. Να τα μετατρέπουμε δηλαδή σε αντικείμενα. Αλλά όταν εμείς επιδιώκουμε την δική μας αυτονομία, αυτό σημαίνει ότι στοχεύουμε και στην αυτονομία του άλλου αντιμετωπίζοντας τον ως ενεργό υποκείμενο.

¹⁴ Βλέπε το περιοδικό Αυτό/ τεύχος 13, σελ.21 (Φεβρουάριος 2007).

¹⁵ Κάποιοι, σε μια εκδήλωση που παραβρεθήκαμε, των «εργατών του αρνητικού» στην θεσ/νίκη για το trafficking, μας είπαν πως όταν μας χτυπούσαν οι ντόπιοι Αμαρυνθιώτες με τους λοστούς και τα ξύλα, διεξαγόταν ένας «ταξικός πόλεμος». Θα τους ρωτούσαμε, μιας και αυτό προκύπτει από τα λεγόμενα τους, μήπως όταν τα αντράκια βιάζαν την μετανάστρια στις τουαλέτες του σχολείου της Αμαρύνθου διεξαγόταν πάλι κι εκεί ένας «ταξικός πόλεμος»;

¹⁶ Σε μια πρόσφατη μπροσούρα με τίτλο: «Τα σύνορα της δημοκρατίας. Ο αγώνας ενάντια στο κέντρο κράτησης μεταναστών regina pacis της νότιας Ιταλίας» βλέπουμε μια κλασική αποτυχία αυτού του συλλογισμού. Καταλήγει λοιπόν ήδη από την σελ. 6: «Μόνο αν στρέψουμε το βλέμμα μας στην καθημερινή ζωή μπορούμε να καταλάβουμε τι είναι αυτό που μας τοποθετεί όλους σε μια κατάσταση μεταναστών» (η υπογραμμίσεις δικές μας). Άραγε τι είναι αυτό; Το μυστικό: η ταξική μας θέση. Οπότε «είμαστε όλοι μετανάστες»... Άραγε πως θα νοιώσει ένας μετανάστης αν του το πούμε αυτό στα σοβαρά;

¹⁷ Η φανταστική θέσμιση της κοινωνίας, σελ.158

¹⁸ Βλέπε και την «Ανακοίνωση για την πορεία της 10ης/12/2005»: «Με» ή «για» τους μετανάστες, του Φόρουμ Αλβανών Μεταναστών: <http://www.terminal119.gr/show.php?id=406>

Όπως το λέει ο Καστοριάδης: «Ακριβώς διότι η αυτονομία δεν είναι απλή και καθαρή εξάλειψη του λόγου του άλλου, αλλά επεξεργασία αυτού του λόγου, όπου ο άλλος δεν είναι αδιάφορο υλικό αλλά υπολογίζεται σε σχέση με το περιεχόμενο αυτών που λέει, γίνεται δυνατή μια διποκειμενική δράση, χωρίς αυτή να είναι καταδικασμένη να παραμείνει μάταιη ή να παραβεί, από το γεγονός και μόνο ότι υπάρχει, αυτό που θέτει ως αρχή της. Γι' αυτό ακριβώς υπάρχει μια πολιτική της ελευθερίας, και γι' αυτό τον λόγο δεν είμαστε αναγκασμένοι να διαλέξουμε ανάμεσα στην σιωπή και την χειραγώγηση, αλλά ούτε και να παρηγορούμαστε λέγοντας: "τελικά, ο άλλος θα κάνει αυτό που θέλει". Γι' αυτό ακριβώς είμαι υπεύθυνος γι' αυτό που λέω (και

γι' αυτό που αποσιωπώ).»¹⁷ Απέναντι στους μετανάστες στεκόμαστε με τα όπλα της σιωπής, της χειραγώγησης και της μάταιης παρηγοριάς συνεχώς οπλισμένα. Πού ήμασταν όλοι εμείς οι επαναστάτες και αναρχικοί την 4^η Σεπτέμβρη όταν έπρεπε να σταθούμε ενεργά στο πλευρό των μεταναστών, να τους υπερασπιστούμε απέναντι στους έλληνες-ρατσιστές; Πού ήταν η αυτοοργάνωσή μας; Η σιωπή. Πού είμαστε τόσο καιρό πέρα από κάποια συνθήματα και κάποιες πορείες αλληλεγγύης για τους μετανάστες; Πώς τους/τις αντιμετωπίζουμε τελικά; Ως υλικό για την επανάσταση; Ως «επαναστατικά υποκείμενα»; Για να μην μιλήσουμε για την ξεφτιλισμένη-ρατσιστική αριστερά που τους αντιμετωπίζει ως κακόμοιρους και χειραγωγήσιμη μάζα¹⁸. Μήπως τελικά, όπως είπαμε και πριν, αυτό που μας ενώνει είναι μια «κοινότητα καταπίεσης», οπότε ας περιμένουμε να «έρθουν σε εμάς»; Μήπως τελικά «αφού δεν τους θεωρούμε επαναστατικά υποκείμενα» γιατί να έρθουμε σε επαφή μαζί τους; Μήπως, μήπως... Σε όλες τις περιπτώσεις το σίγουρο είναι ότι *το Άλλο το αντιμετωπίζουμε μέσω κάποιων αποκλεισμών που του προσάπτουμε και όχι ως ενεργό υποκείμενο*. Γι' αυτό και αντιρατσιστικός αγώνας σημαίνει να αναγνωρίζεις ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι θύματα του ελληνικού ρατσισμού και όχι ό,τι εσύ θα ήθελες να είναι και έτσι να στέκεσαι αλληλέγγυα στο πλευρό τους ώστε να αντιμετωπίσεις, μαζί τους αν γίνεται, (και συγκρουσιακά) την ελληνική-ρατσιστική κοινωνία όταν αυτή εκφράζεται και το ελληνικό κράτος όταν οργανώνει τη ρατσιστική του πολιτική. Σημαίνει να αναγνωρίζεις ότι είναι αυτοί και αυτές οι ίδιοι/ες που ορίζουν τον εαυτό τους και τους αγώνες τους και όχι εσύ γι' αυτούς/ες, υποθέτοντας, ίσως, τι θα θέλανε. Επίσης σημαίνει να αναδεικνύεις συνέχεια ότι τα προτάγματα που έχεις, της ελευθερίας και της αυτονομίας, είναι προτάγματα καθολικά και πανανθρώπινα, δηλαδή δεν χωρίζουν τους ανθρώπους σε έθνη, φυλές και αμετάβλητους πολιτισμούς.

Με ή για τους μετανάστες

Το δίλλημα αυτό είναι πραγματικό. «Με τους μετανάστες» δεν σημαίνει φιλανθρωπικές οργανώσεις, χειραγώγηση κ.λπ. «Για τους μετανάστες» δεν σημαίνει αντικατάσταση του υποκειμένου μετανάστη από εμάς. Το ζήτημα είναι στο που στοχεύεις. Όταν επιδιώκεις με κάθε σου δράση να αναδεικνύεις την καθαρότητα της πολιτικής ταυτότητας σημαίνει ότι κολυμπάς σε μια πλήρως ετερόνομη συνθήκη. Γιατί η φανταστική κρυστάλλωση του ανθρώπινου υποκειμένου, χωρίς να αμφισβητεί συνεχώς την ουσία του είναι ατομική ετερονομία. Όταν λοιπόν επιδιώκεις να δρας «Για τους μετανάστες», για τον λόγο που είπαμε, αφού η αυτοαναφορικότητα είναι η πιο εύκολη και ετερόνομη συνθήκη, τότε τα πράγματα είναι και αυτά εύκολα. Δεν μπορείς να δεις, γιατί δεν θέλεις να δεις τα πραγματικά προβλήματα

που αντιμετωπίζει ο μετανάστης και αρκείται να μιλάς σε ένα ιδεαλιστικό επίπεδο. Εν' προκειμένω της «επανάστασης». Της επανάστασης όμως ως μιας στιγμής κατάκτησης των Βερσαλλιών και όχι ως καθημερινής θέσμησης που φέρει εντός της τις αντιφάσεις της και το εν δυνάμει ξεπέρασμά τους. Γιατί εάν αντιλαμβανόμασταν την επανάσταση ως τέτοια δεν θα αγωνιζόμασταν «για τους μετανάστες» μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσουμε ρητά ή άρρητα τι «σπουδαίοι αναρχικοί που είμαστε» αλλά θα αγωνιζόμασταν «με τους μετανάστες». Με τους μετανάστες όχι μόνο δημιουργώντας θεσμούς (αυτό-οργανωμένους, αντι-ιεραρχικούς κ.λπ.) και δομές που θα χωράνε τους ανθρώπους αυτούς, τις ανησυχίες και τις αρνήσεις τους, αλλά και υποστηρίζοντας τους στους αγώνες τους για νομιμοποίηση και «κανονική ζωή» στον ορίζοντα της ριζοσπαστικοποίησης.

Πριν την αντιφασιστική πορεία του Μάρτη του 2006 προς τα γραφεία της Χρυσής Αυγής.

Συνέντευξη με την Tania και τον Florin, δύο μετανάστες στην Ελλάδα

T119: *Λοιπόν, να τα πάρουμε από την αρχή. Εσύ Florin πότε μπήκες στην Ελλάδα; Θες να μας δώσεις ένα ιστορικό τουδρομολογίου σου;*

Florin: Είμαι εδώ και 9 χρόνια στην Ελλάδα, από το Μάη του 98'. Ήρθα με τα πόδια. Μπήκαμε κανονικά μέχρι και τη Μακεδονία και μας άφησαν 5 χλμ πριν τα ελληνομακεδονικά σύνορα. Από κει και πέρα, περάσαμε με τα πόδια από τα σύνορα μέχρι τη Θεσσαλονίκη, το σταθμό. Για μια εβδομάδα σχεδόν περπατούσαμε τις νύχτες και κοιμόμασταν τις μέρες. Αμέσως μετά, με άλλα 6 άτομα, ξεκινήσαμε για το Βάρδα, λίγο πιο κάτω από την Πάτρα, για να δουλέψουμε σε αγροτικές δουλειές κτλ. Κάτσαμε και δουλέψαμε εκεί δύο μήνες στα χωράφια. Εκείνη την περίοδο μέναμε σε σπιτάκια που είχαμε φτιάξει μες τα χωράφια, από κομμάτια νάιλον. Μετά φύγαμε.

T119: *Προς τα πού;*

Florin: Πήγαμε Θήβα και μετά Αλιάρτο. Πατάτες – ντομάτες – καρπούζια. Κάτσαμε κι εκεί τρεις μήνες περίπου κι εγώ μετά ήρθα Λάρισα. Δούλεψα δύο περίπου χρόνια στη Λάρισα σε μια αποθήκη με κάρβουνα και μετά πήγα ξανά Πελοπόννησο, στους Γαργαλιάνους, το 2000, για δύο μήνες. Τελείωσε κι εκεί η σεζόν και πήγα στους Μολάους, ένα χωριό πριν τη Μονεμβασιά. Εκεί βρήκα κάποιους ανθρώπους που με βοήθησαν με δουλειές κτλ αλλά σε κάποια φάση έπρεπε να φύγω όταν μάζευαν κόσμο από παντού, όταν έφαχναν τον Πάσσαρη. Έπρεπε να κρυφτώ, λοιπόν, κάπου για να έχω ασφάλεια. Έφυγα, λοιπόν, 5 Μαρτίου του 2001 νομίζω.

T119: *Ο Πάσσαρης που κολλάει;*

Tania: Τον είχαν βοηθήσει Ρουμάνοι...

T119: *Ο Ματέϊ;*

Tania: Ναι, ναι...

Florin: Τότε ξαναγύρισα στη Λάρισα και για ένα μήνα δε βγήκα από το σπίτι. Δεν μπορούσα να φύγω γιατί γίνονταν έλεγχοι παντού. Σε σπίτι ενός φίλου ήμουν.

T119: *Να ξαναγυρίσουμε λίγο στη Θήβα; Εκεί δεν υπήρχαν προβλήματα με ελέγχους;*

Florin: Όχι, όχι... Όταν ήταν η σεζόν δε σε πείραζε κανείς. Μετά το τέλος της σεζόν γίνονται οι έλεγχοι, τους παίρνουν οι μπάτσοι κτλ. Όταν είσαι μέσα στη σεζόν, έχεις μια ελευθερία κίνησης. Μπορείς να πας στη δουλειά...

T119: *Η σεζόν είναι στάνταρ;*

Tania: Όχι, είναι ανάλογα με το που είσαι και δουλεύεις και το τι παράγεις εκεί που είσαι.

Florin: Μετά ήταν καλύτερα, πάντως. Στους Γαργαλιάνους νοικιάζαμε σπίτι. Αλλά έπρεπε να φύγουμε βιαστικά από τους Μολάους, τότε με τον Πάσσαρη. Θυμάμαι χαρακτηριστικά μια φάση που πάω να πάρω τσιγάρα από ένα περίπτερο σε μια πλατεία εκεί και με είδαν οι μπάτσοι, κατάλαβαν φυσικά πως είμαι ξένος και έρχονταν προς το μέρος μου. Εγώ δεν τους κοιτούσα αλλά καταλάβαινα πως πλησιάζουν. Άφησα τα ρέστα στο περίπτερο, πήρα τα τσιγάρα και άρχισα να φεύγω προς την άλλη μεριά. Εκείνοι κατάλαβαν ότι επιτάχυνα. Υπήρχε μια εκκλησία στην επόμενη γωνία. Μόλις πέρασα εκείνη τη γωνία, έγινα καπνός και άντε να με πιάσεις... Και από τότε πρόσεχα πάντα. Δεν κυκλοφορούσα με τα πόδια στους δρόμους, με λεωφορεία κτλ. Δύο-τρεις μέρες μετά το σκηνικό αυτό έφυγα...

T119: *Δώσε μια εικόνα για το πόσοι μετανάστες ήταν σε αυτά τα χωριά.*

Florin: Όταν έφτασα στους Γαργαλιάνους στην πλατεία, έπαθα σοκ. Ήταν 500-600 μετανάστες όλοι μαζί και εκεί μπορούσες να ρωτήσεις για δουλειά, να ζητήσεις να αντικαταστήσεις κάποιον για κάποια μέρα κτλ.

T119: *Και ο κόσμος του χωριού σε τι φάση ήταν απέναντι σε σας;*

Florin: Ήπιων τόνων. Το χωριό ήταν «πράσινο» και τότε κυβερνούσε το ΠΑΣΟΚ (γέλια). Ήταν το αντίθετο από τους Μολάους. Εκεί το κτίριο των γραφείων του ΠΑΣΟΚ ήταν σαν κοτέτσι (γέλια). Ίσα-ίσα έβλεπες τα γράμματα της ταμπέλας που έγραφαν ΠΑΣΟΚ. Κι η ΝΔ είχε ένα τεράστιο χώρο. Ήταν άλλος κόσμος εκεί. Το αφεντικό με πήρε μια μέρα να μου δείξει το χωράφι μαζί με τους δύο γιους του, που ήταν στην ηλικία μου (τότε 25 χρονών περίπου). Σε ένα σπιτάκι μέσα στο χωράφι μου έδειξαν μια φωτογραφία που είχαν στον τοίχο και με ρώτησαν αν ξέρω ποιος είναι αυτός. Εγώ ήξερα τον Παπανδρέου. Λέω «Ανδρέας Παπανδρέου δεν είναι, άρα είναι ο Καραμανλής;». «Όσοχι!» μου λένε. «Αυτός είναι ο Γιώργος ο Παπαδόπουλος!» (γέλια). Και ξεκίνησαν να μου εξηγούν ποιος ήταν, τι έκανε κτλ. Γενικά, πάντως δεν είχα μεγάλα προβλήματα από τον κόσμο στην Ελλάδα. Ήμουν για 3½ χρόνια χωρίς χαρτιά. Όποτε ήθελα να μετακινηθώ, κυκλοφορούσα με ταξί, μόνο λίγο έβγαينا έξω για να φάω. Αυτή η κατάσταση μέχρι να φτιάξω τα χαρτιά μου. Μετά άλλαξαν τα πράγματα. Ήταν καλύτερα. Μπορούσα να μαζεύω

και κάνα φράγκο.

T119: *Τα μεγάλα προβλήματα πως είναι δηλαδή;*

Florin: Θέλω να πω ότι ακόμη και στους Γαργαλιάνους που μαζευόμασταν τα βράδια οι μετανάστες για καμιά μυρτίτσα, οι αστυνομικοί περνούσαν ανάμεσά μας και δε μας έκαναν τίποτα. Υπήρχε μια ελευθερία. Στη μέση της σεζόν.

Tania: Και στη Θήβα τα ίδια γίνονταν. Στη μέση της σεζόν ήταν η ελευθερία. Άλλοι 500 μετανάστες ήταν εκεί από τη Ρουμανία, την Πολωνία... διάφορα μέρη.

T119: *Και στη Λάρισα γιατί ήρθες τελικά; Είχες ακούσει ότι είναι καλύτερα;*

Florin: Όχι.

Tania: Είχαμε καθίσει ήδη στη Λάρισα 40 μέρες μετά τη Θήβα και την Αλίαρτο και πριν γυρίσουμε ξανά Πελοπόννησο για τα πορτοκάλια.

Florin: Στο Άργος.

Tania: Ναι, πήγαμε στο Άργος ενώ ήμασταν ήδη σε μια ομάδα εργασίας από έναν γύφτο. Αυτός έκανε τη συνεννόηση με το αφεντικό και μας πήγαινε να δουλέψουμε εκεί που μας χρειαζόνταν. 3,5 χιλιάδες παίρναμε κι αυτός έπαιρνε περισσότερα.

Florin: Με τα τελάρα μας πλήρωναν.

T119: *Και για πόση ώρα δουλειά;*

Tania: Ξυπνάγαμε στις 6 το πρωί, στις 7 στο χωράφι και μέχρι 8-9 το βράδυ και με 40 βαθμούς ζέστη... 100 δρχ το τελάρο, μπορεί και λιγότερα. Αλλά ο γύφτος έπαιρνε περισσότερα. Εγώ δούλευα και στο σπίτι του όλη μέρα με 40 βαθμούς θερμοκρασία για ένα πιάτο φαγητό.

T119: *Χωρίς χρήματα;*

Tania: Χωρίς. Για ένα πιάτο φαγητό. [...] Εγώ ήξερα και κάποιον που μας είχε πει να τον αναζητήσουμε αν δεν βρούμε καλή δουλειά. Είχε πολλή πείνα εκείνα τα χρόνια. Πολύ δύσκολα ήταν. Πολύ δύσκολα. Ο Florin έκοψε τα τσιγάρα για να τρώω εγώ.

T119: *Πότε αυτό περίπου;*

Tania: Το 98'-99'. Εγώ ήρθα το Σεπτέμβριο του 98', τέσσερις μήνες μετά τον Florin. Δε μαζεύαμε με

.....
τίποτα λεφτά. Κι όταν δεν ξέραμε ελληνικά, ήταν πολύ δύσκολα. Με τον γύφτο δε μαθαίναμε ελληνικά. Αυτός μιλούσε μισά ρουμάνικα, μισά ελληνικά αλλά εγώ δεν καταλάβαινα, δε μας έλεγε κιόλας. Εγώ ήθελα να ρωτήσω τι είναι ο «πάγος» που έλεγε συνέχεια. Όλο πάγο, πάγο έλεγαν... Και δεν μπορούσα να καταλάβω. Και έκανε πολλή ζέστη...

T119: *Εσύ Tania έκανες την ίδια διαδρομή εδώ με τον Florin;*

Tania: Ναι, Θήβα και Αλιάρτο.

T119: *Και από Ρουμανία πως μπήκες;*

Tania: Σερβία, Σκόπια και με τα πόδια μέχρι σταθμό Θεσσαλονίκης. Το ίδιο. [...] Απ' τα βουνά πήγαμε και σε κάποια φάση μας πήρε κάποιος αμάξι. Μας πήγαν στη Χαλάστρα για ντομάτες αλλά είχαν τελειώσει και πήγαμε Πελοπόννησο.

T119: *Για την Ελλάδα πως έμαθες ότι είναι «καλός τόπος προορισμού»;*

Florin: Υπήρχε κόσμος που ήρθε ξανά και τον είχε διώξει η αστυνομία. Ένας γνωστός μου είχε πει, γυρνώντας από Ελλάδα προς Ρουμανία ότι θα κατέβαινε ξανά σε 2-3 εβδομάδες και να πάμε μαζί αν θέλω. Αυτός είχε έρθει τότε πρώτη φορά. Δώσαμε 300 μάρκα για να μπούμε στο κύκλωμα για να ταξιδέψουμε. Μαφία! Στη Σερβία μπήκαμε με λεωφορείο κανονικά, είχαμε βίζα. Με νταλίκες ταξιδεύαμε από κει και πέρα.

T119: *Μέσα στη νταλικά.*

Tania: Ναι, μέσα. Ήταν οργανωμένο το πράγμα. Δεν ερχόμασταν μόνοι.

Florin: 100 άτομα, 200 και μας άφηναν στα σύνορα με τα Σκόπια και υπήρχε εκεί άτομο που ήξερε πώς να περάσουμε 100 άτομα τα σύνορα. Γυναίκες, παππούδες, παιδιά. Και τη νύχτα περνούσαμε. Μας έπαιρναν μετά κάποια βανάκια για να μας πάνε να περάσουμε τη νύχτα σε ένα σπιτάκι στο βουνό όλοι μαζί. Και μετά ερχόταν άλλη νταλικά να μας πάρει για να διασχίσουμε τα Σκόπια και μετά μας άφηναν 5 χλμ πριν τα σύνορα. Και από εκεί με τα πόδια. Και τα καταφέραμε. Περπατούσαμε κάτω από την εθνική οδό, παράλληλα μέχρι τη Θεσσαλονίκη.

T119: *Και οι 100 ξεκινούσαν από Ρουμανία;*

Tania: Όχι, ομάδες των 10-15 ήμασταν από διαφορετικές χώρες ή περιοχές η καθεμιά. Πολύ οργανωμένα όλα. Τώρα δεν υπάρχουν αυτά.

T119: *Γιατί;*

Florin: Ε, δεν υπάρχουν... Μετά το 2001-2002 η αστυνομία έπιανε κόσμο. Όταν ήρθε ο αδερφός μου, απελάθηκε και όταν προσπάθησε να μπει ξανά, δεν μπόρεσε.

Tania: Έγιναν περισσότεροι οι αστυνομικοί και εξοπλίστηκαν με αυτό το πράγμα που βλέπουν μες τη νύχτα καθαρά. Όποτε περνάει άνθρωπος ή σκυλί τον βλέπουν.

Florin: Ναι, με δρομολόγιο δεν μπορείς να φτάσεις πλέον με τίποτα.

Tania: Μόνο με τρένο ή λεωφορείο πλέον.

Florin: Ή μέσα από την Ιταλία με καράβι. Ιταλία μπαίνεις πιο εύκολα. Ή πλέον οι περισσότεροι δεν έρχονται πια στην Ελλάδα, πάνε στην Ισπανία.

Tania: Και στη Γερμανία πάνε. Η Ελλάδα δεν είναι πια στη λίστα. Όταν ήρθαμε εμείς, τα καλύτερα λόγια ακούγαμε για την Ελλάδα. Γι' αυτό ήρθαμε. «Εδώ είναι ο κόσμος πλούσιος», «Εδώ είναι ο κόσμος καλός!», «Θα κερδίζετε 100 μάρκα την ημέρα!»... Όλα αυτά ψέματα ήταν. Έλεγες κι εσύ «Θα καθίσω ένα χρόνο και θα κάνω λεφτά». Δουλειά πολλή και λίγα λεφτά, αυτή ήταν η αλήθεια.

Florin: Τέλος πάντων, φτάσαμε στο σημείο που κάναμε χαρτιά... Ξεκινήσαμε μια ανθρώπινη ζωή. Πρέπει να είσαι πάντα σωστός για να προσφέρουν και οι άλλοι... να είναι σωστοί απέναντί σου... Τώρα με τα χαρτιά έχουμε βασικό πρόβλημα με το νόμο του 2006 για τους μετανάστες. Μας ζητάνε πχ τώρα 200 ένσημα.

Tania: Από 150 ένσημα τα έκαναν 200...

Florin: Όλος ο κόσμος ήξερε 150 ένσημα μέχρι πρόσφατα. Εγώ όταν πάω να πιάσω δουλειά κάπου, κάνω μια συμφωνία... «Εγώ θέλω 150 ένσημα και από κει και πέρα ακούω...». Αλλά αυτό είναι το βασικό, τα 150. Και άλλαξαν το νόμο τώρα και δεν μπόρεσα να μαζέψω τόσα ένσημα. Αυτό πιστεύω είναι λάθος.

Tania: Έπρεπε να μας πουν πιστεψώ από την αρχή. Κατάλαβες; Μας είπαν 150. Οκ, 150! Αλλά τώρα, όπως είναι ο νόμος του 2006, λέει να έχουμε 200 ένσημα και για το 2006 και για το 2005! Αυτό δεν είναι σωστό. Χώρια τα παράβολα που πληρώνουμε κάθε φορά.

Florin: Γενικά, χαρτιά κάνουμε κάθε χρόνο από τον Ιούνιο του 2001 και μετά. Πρέπει να δίνεις 150 ευρώ το χρόνο τουλάχιστον. Απλά, αυτό που γίνεται τώρα είναι...

Tania: Είναι λάθος.

Florin: Ε, εντάξει... δεν είναι λάθος. Απλά, θα μας πάρουνε κι άλλα λεφτά. Από ένα εκατομμύριο ξένους θα πάρουνε πολλά λεφτά. Τέλος πάντων, το ευρώ μας κατέστρεψε όλους (γέλια). Δεν μπορούμε να υπολογίσουμε τι γίνεται με τα λεφτά. Τώρα δε συμφέρει

να κάθεσαι. Εγώ ήθελα να μαζέψω λεφτά και να φύγω. Δε θέλω να μείνω στην Ελλάδα γιατί θα είμαι πάντα ξένος. Πρέπει να κάνεις οικογένεια εδώ και να περάσουν 2-3 γενιές για να...

T119: Για να;

Florin: Για να ξεχνάνε και πάλι μπορεί να μην ξεχνάνε. Να θες να κάνεις οικογένεια, παιδιά και να έχεις ένα σπίτι στην Ελλάδα, δηλαδή... Θα σε πειράζει πάντα ότι είσαι ξένος. Δε θα είσαι... Τα παιδιά μου, για παράδειγμα, θα είναι κι αυτά ξένοι, στο σχολείο κτλ. Αυτό θα υπάρχει.

Tania: Παντού.

Florin: Εδώ πρέπει να κερδίσεις στο Τζόκερ – για να γίνεις δηλαδή πλούσιος επιτόπου – για να είναι ίσα τα παιδιά σου με αυτά ενός Έλληνα. Δεν καταφέρνεις ποτέ να έχεις ό,τι έχει ένας Έλληνας. Γιατί θα είσαι φτωχός. Εγώ το φοβάμαι. Εγώ ήθελα να έχω μια περιπέτεια για ένα χρόνο... Να περάσω σε μια άλλη χώρα. Δεν ήμουν παντρεμένος. Θα περάσει ένας χρόνος – έλεγα – θα δούμε πως είναι, τι μπορώ να μαζέψω, ίσως για να κάνω κάτι δικό μου αλλά δεν ήρθα για να μείνω... και πέρασαν εννιά χρόνια και ακόμη είμαι εδώ. Τέλος πάντων.

T119: Οι φίλοι με τους οποίους ήρθες;

Florin: Έφυγαν. Γύρισαν ξανά... Τρεις από αυτούς είναι στην Αθήνα. Κι εκεί η ίδια κατάσταση.

T119: Άλλοι Ρουμάνοι;

Florin: Υπάρχουν λίγοι αλλά δεν τους ξέρουμε όλους.

Tania: Δεν υπάρχει και πολύς χρόνος. Έχουμε λίγους φίλους από τη Ρουμανία.

T119: Και με τους Αλβανούς;

Florin: Δεν έχουμε σχέσεις.

Tania: Όχι.

Florin: Όταν δούλευα σε μια μεταφορική εταιρία σε κάποια φάση στη Λάρισα ήμουν με Αλβανούς και στην αρχή δεν τα πηγαίναμε τόσο καλά. Είχαν αυτό το πούστικο... Αλλά όταν κατάλαβαν ότι δε θέλω να τους τη φέρω και ότι ο καθένας κοιτούσε τη δουλειά του, άλλαξαν. Και τώρα με χαιρετάνε, με φιλάνε κτλ. Κατάλαβαν

“Εγώ ήθελα να μαζέψω λεφτά και να φύγω. Δε θέλω να μείνω στην Ελλάδα γιατί θα είμαι πάντα ξένος. Πρέπει να κάνεις οικογένεια εδώ και να περάσουν 2-3 γενιές για να... Τα παιδιά μου, για παράδειγμα, θα είναι κι αυτά ξένοι, στο σχολείο κτλ. Αυτό θα υπάρχει.”

τι άνθρωπος είμαι, γίναμε φίλοι και τους βλέπω συχνά. Δεν ήταν κακοί.

Εμείς λέγαμε, βέβαια, πως κακός κόσμος είναι αυτός που πάει στις ξένες χώρες: αυτοί που σκοτώνουν, αυτοί που χωρίζουν, αυτοί που έχουν ψυχολογικά προβλήματα... και μετά είναι ανάλογα σε τι άνθρωπο θα πέσεις, μπορεί να πετύχεις κάποιον που θα σε βοηθήσει, μπορεί ο άλλος απλά να σε καταλαβαίνει και να σου μιλάει ωραία,

όμως να θέλει να σε δαγκώσει. Αυτό παντού γίνεται. Οι άνθρωποι που φεύγουν από τις χώρες τους γενικά...

Tania: Ε, όχι, δεν είναι γενικά έτσι...

Florin: Έτσι είναι, φεύγουν γιατί σε κάτι δεν τα καταφέρνουν στη χώρα τους. Αν εγώ τα κατάφερα καλά, θα ήμουν στη Ρουμανία τώρα. Κάθεσαι 5-6 μήνες, βλέπεις πως είναι και γυρνάς πίσω. Εμείς δε θέλουμε να μείνουμε στην Ελλάδα, θέλουμε να μαζέψουμε λεφτά και να φύγουμε. Εγώ δε θέλω. Έχω φάει τα καλύτερα χρόνια μου εδώ...

Tania: Δε σου φταίει κανένας! (γέλια)

Florin: Τα καλύτερα χρόνια, που έπρεπε να είμαι πάνω... Το καλύτερο είναι να είσαι εκεί που μένεις και αν δυσκολεύουν τα πράγματα να φεύγεις για λίγο αλλά να ξέρεις που πας. Εγώ πήγα χωρίς να ξέρω τίποτα, όταν ήμουν μικρός, στην Ουγγαρία. Μετά ανέβηκα στο τρένο και πήγα στην Τουρκία για δύο μήνες. Πάλι, για περιπέτεια. Και μετά μόνο ήρθα στην Ελλάδα. Στην Τουρκία είναι θάνατος. Δε σε αφήνουν να καπνίσεις ένα τσιγάρο στη δουλειά...

Tania: Γιατί εδώ σε αφήναν να καπνίσεις;;; Εμένα εδώ μου έλεγαν ότι είναι ο παράδεισος.

T119: Και μάλλον δεν ήταν, ε;

Tania: Μόνο κόλαση ήταν! Όχι και παράδεισος! «Είναι η πιο όμορφη χώρα, η καλύτερη χώρα...» έτσι μας έλεγαν.

Florin: Αυτά τα έλεγε κόσμος που είχε έρθει γύρω στο 96'. Έρχονταν, μάζευαν λεφτά και γυρνούσαν στη Ρουμανία.

Tania: Κι εγώ άκουγα από κοπέλες, μαμάδες κτλ. Έπλεναν πιάτα το καλοκαίρι στον Πλαταμόνα και γυρνούσαν μετά με πολλά λεφτά. Ε, όταν τα ακούς αυτά, δε φεύγεις τρέχοντας; Εγώ δεν μπορούσα να καταλάβω. Λέγαμε, θα κάνουμε οικονομίες και θα γυρίσουμε. Δεν το σκέφτηκα

καθόλου. Μας έλεγαν ότι υπάρχουν παντού δουλειές μόλις περάσεις τα σύνορα. Αλλά έκανα απλήρωτες δουλειές, πολύ σκληρές δουλειές, στα γόνατα μέσα στο χωράφι και τρώγαμε βραστά μακαρόνια με φρυγανιές και για 3 με 3½ χιλιάδες.

Florin: Εγώ έπαιρνα 7 χιλιάδες... Ανάλογα πως μάζευες...

Tania: Άντε, μη λες ψέματα! Κι ο Βασίλι που ήταν πιο... έπαιρνε το πολύ τέσσερις χιλιάδες...

Florin: Τέλος πάντων, τότε είχαν και μια αξία τα λεφτά. Τώρα, βέβαια, που υπάρχει ελευθερία βγάζουμε 1,000 και τρώμε 1,500...

T119: *Εσείς όταν δουλεύατε απλήρωτες ή χαμηλόμισθες δουλειές ξέρατε ότι σκάνε οι μπάτσοι για σκούπες στο τέλος της σεζόν;*

Florin: Ναι.

Tania: Το ξέραμε. Γι αυτό φύγαμε πιο νωρίς, στη μέση της σεζόν. Ακούσαμε από άλλους. Έφυγε όλη η ομάδα με τον γύφτο. Μας πρόσεχε αυτός. Κι όταν μας σταμάτησαν στο Άργος για να μας πάρουν, αυτός τους ήξερε και με παρακάλια τους έπεισε να μας αφήσουν. Και μετά αλλάξαμε δρόμο. Αυτό ήταν και το μόνο περιστατικό με αστυνομία για μένα. Α! κι άλλο ένα όταν ψάχναμε στα σκουπίδια από ένα super market για φαγητό. Σε κάτι containers πετούσαν ληγμένες κονσέρβες και φρούτα και πήγαμε μαζί με άλλους ξένους να βρούμε γιατί πεινούσαμε. Και σταμάτησε ένα αμάξι κοντά μας. Και τρέξαμε, πηδήξαμε κάτι κάγκελα και ανεβήκαμε σε ένα δέντρο για να μη μας βλέπουν. Τρία άτομα. [...] Και δε μας είδαν. Αλλά αφού έβγαλα χαρτιά δε με σταμάτησε ποτέ κανείς. Ακούω ότι σταματάνε κόσμο, άντρες-γυναίκες... Και τη Χριστίνα. Για αυτό πάντα φοράει την κάρτα. Κι εγώ την κουβαλώ πάντα μαζί μου.

Florin: Εμένα με σταμάτησαν πολλές φορές.

T119: *Στη Λάρισα;*

Florin: Ναι. Κι εδώ, έξω από το σπίτι.

Tania: Κι εγώ όχι ότι δε φοβάμαι κιόλας...

Florin: Είναι ανάλογα με την περίπτωση. [...] Εγώ έχω ακούσει από κόσμο πάρα πολλά. Τι να σου πω... Πάρα πολλά τους έχουν κάνει. Τους έτρωχαν κακοί άνθρωποι. Δεν τους φέρονταν σωστά, τους «δάγκωναν» σε κάποια φάση.

T119: *Μπάτσους εννοείς;*

Florin: Ναι. Υπάρχουν ιστορίες για κόσμο που τους χτυπάνε οι μπάτσοι ή τους διώχνουν πίσω. Τους σκίζουν τα λεφτά, τους πετάνε τα ρούχα, τις βαλίτσες για να μη γυρνάνε πίσω. Και στα σύνορα κάποιος κόσμος έτρωγε πολύ ξύλο. Μετά έμπαιναν ξανά και τους πηγαίναμε φαγητό και λεφτά κάπου μέσα στην Ελλάδα.

.....

Tania: [...] Δε μας κάλεσε κανείς.

T119: *Καλά αυτό είναι λίγο σχετικό. Όταν η Ελλάδα μέχρι το 90' είχε υποτίθεται κλειστά σύνορα και ξαφνικά αποφασίζει να κηρύξει την υποψηφιότητα για τους Ολυμπιακούς Αγώνες έγινε μια στρατηγική επιλογή για να μπουν 1,000,000 μετανάστες στη χώρα.*

Tania: Νομίζω ότι είναι περισσότεροι.

T119: *Ναι, αυτό δε σημαίνει ότι δεν τους κάλεσε κανείς όλους αυτούς τους μετανάστες. Τους άφησαν να μπουν αλλά θέλησαν να μπουν χωρίς δικαιώματα στην εργασία, με λιγότερους μισθούς, χωρίς ένσημα, με λιγότερη ασφάλιση, με εργατικά ατυχήματα, με δολοφονίες στην επαρχία κτλ, ώστε να εκτονώνεται και το πλήθος για τα εθνικά του θέματα, και μέσα σε όλα αυτά πετυχαίνει να αναλάβει και την Ολυμπιάδα χάρη στη δουλειά που έκαναν οι μετανάστες. Απλώς τώρα αλλάζει το επίπεδο μετανάστευσης. Το πόσο θα δουλέψει ο καθένας, πόσο θα κάτσει εδώ.*

Florin: Ναι, τώρα ακόμη και στη Ρουμανία μπαίνει κόσμος να δουλέψει.

Tania: Και φαίνεται να είναι εξαρχής αυστηρά. Πρόσφατα είχαν πιάσει 60 άτομα παράνομα στη Ρουμανία και κάποιοι ήταν Έλληνες! Εκεί δεν μπορείς να κάτσεις τρία χρόνια χωρίς χαρτιά. Σε πιάνουν. Εκεί μιλάει ο κόσμος, θα σε δώσουν. Είναι πιο κακός ο κόσμος...

T119: *Όχι, πιο κακός είναι εδώ... (γέλια). Εδώ μπορεί να μη μιλάνε αλλά...*

Tania: Εκεί παίρνουν τηλέφωνα και λένε «Στο τάδε μέρος μένει μια οικογένεια Κινέζων». Οπότε άμα γίνει τίποτε, να ξέρει η αστυνομία που μένουν οι Κινέζοι.

T119: *Να πάρουμε σα παράδειγμα αυτόν που πέτυχε ο Florin. Ιδεολογικά, σαν χουντικός που ήταν, είναι υποτίθεται εναντίον της εισόδου μεταναστών στην Ελλάδα, πόσο μάλλον χωρίς χαρτιά. Αυτός ο άνθρωπος μιλάει για το νόμο και την τάξη σε όλη του τη ζωή. Αλλά έτσι είναι οι Έλληνες, προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τις καταστάσεις μεταξύ άλλων. Τον χρησιμοποιούσε δηλαδή τον Florin... για να κάνει τη δουλειά του.*

Florin: Ναι, αυτός μας πλήρωνε και τα λιγότερα από ότι άλλοι. Αν μας πλήρωναν λίγα πάντως, μόλις γυρνούσε την πλάτη του, δουλεύαμε λιγότερο. Αν με πληρώνεις καλά, δουλεύω. Αν με δαγκώνεις, σε δαγκώνω. Όταν παρακολουθούσε πόσο δούλευε ο ένας, καθόμασταν οι υπόλοιποι. Έτσι είναι.

Tania: Ε, ναι. Γιατί θέλουν να βλέπουν τον ξένο σα χαζό. Αν δε με κοροϊδεύεις, δε θα σε κοροϊδεύω. Όταν ήμουν οικιακή βοηθός και δε με πλήρωναν σωστά, δε με άφηναν ούτε έναν καφέ να πιω, δε δούλευα κι εγώ σωστά. Άλλες κυρίες μέχρι και δώρα μου έκαναν και έμενα κι εγώ μία-δύο ώρες παραπάνω απλήρωτα. Όταν σου δίνει ένα πιάτο φαγητό ή ένα δώρο, είναι διαφορετικά. Αλλά το ίδιο πρόβλημα είναι κι όταν πάω να ψωνίσω στην αγορά. Ανοίγω το στόμα μου και καταλαβαίνουν ότι είμαι ξένη. Και προσπαθούν να σε κοροϊδεύουν. Τώρα μία κυρία μου λέει να πηγαίνω να βρίσκω τι θέλω να ψωνίσω και να λέω σε αυτήν να πηγαίνει για να της κάνουν και εκπτώσεις! «Εσύ θα πας και θα διαλέγεις γιατί εγώ δεν έχω χρόνο να έρχομαι και εγώ θα πηγαίνω να ψωνίζω», έτσι μου έλεγε. Εγώ παρακαλάω να μου κόψουν κάτι στα ίδια μαγαζιά και ούτε ένα ευρώ δεν κόβουν.

Florin: Τώρα, πέρα από αυτά, το σημαντικότερο πρόβλημα για μένα είναι ότι όταν γυρίσω πίσω στη Ρουμανία, θα είμαι ξένος κι εκεί. Ξένος εδώ, ξένος κι εκεί.

Tania: Είναι άλλη ζωή εκεί, άλλη ζωή εδώ. Τώρα μάθαμε αυτή τη ζωή εδώ. Τώρα μας φαίνεται κανονικά εδώ. Και όποτε πάμε εκεί, γελάμε με αυτά που συμβαίνουν εκεί. Δεν έχουμε τίποτε ως κανονικό. Εγώ όποτε πάω, είναι πολύ δύσκολο.

Florin: Ξένοι μες τη χώρα μας. Πλέον θα είναι δύσκολο να πιάσεις και δουλειά. Σκέφτομαι μήπως ήταν λάθος που ήρθα εδώ. Για μένα ήταν λάθος που αυτά τα χρόνια ήμουν εδώ.

Tania: Εντάξει, για μια καλύτερη ζωή ήρθαμε. Αφού, για να πάρουμε ένα ζευγάρι παπούτσια στη Ρουμανία, έπρεπε να κάνουμε οικονομία δύο μήνες από το μισθό μας. Εδώ, πλέον, το παίρνεις με ένα καλό μεροκάματο. Στη Ρουμανία, το 98', έπρεπε να πάρεις δάνειο για να πάρεις μια τηλεόραση. Αλλά κι εδώ στην αρχή, ήταν με μεροκάματα. Δεν προλάβαινες να κρατήσεις τίποτα. Κι άλλοι έτρωγαν ξύλο και δρόμο... Έναν Ρουμάνο του έβγαλαν καραμπίνα. Δούλεψε και μετά το αφεντικό βγήκε με καραμπίνα. Και ο Ρουμάνος το βράδυ τον έκλεψε. Ε, ναι... έκλεψε δύο κότες και ρούχα από έξω από την αυλή. Ε, άμα βλέπεις την καραμπίνα, φεύγεις! Αλλά του πήρε τις κότες και τα ρούχα.

T119: Πιο σημαντικό ήταν για σας η αλλαγή με τα χαρτιά ή η αλλαγή από την ύπαιθρο στην πόλη;

Tania: Το χειρότερο ήταν χωρίς χαρτιά. Γιατί υπάρχει φόβος και υπήρχαν και μερικοί που δε μας έπαιρναν χωρίς χαρτιά. Είχαμε περισσότερη ασφάλεια με τα χαρτιά. Εκεί είναι η μεγαλύτερη αλλαγή. Εντάξει, και από χωριό σε πόλη είναι μεγάλη αλλαγή. Μια φίλη Ρουμάνα

ζούσε 7 χρόνια σε χωριό και είναι άλλες οι δουλειές εκεί. Αλλά τα ίδια ισχύουν και για τους Έλληνες νομίζω.

T119: *Εντάξει, στην πόλη έχεις περισσότερη επαφή με Έλληνες. Είναι πιο ασφυκτικό το κλίμα.*

Florin: Στο χωριό δεν έχεις άγχος. Είναι και ο κόσμος πιο απλός. Δε σου ζητάνε πολλά.

Tania: Ξένος είσαι βέβαια και εκεί. Δε λένε «θα πάρω οικιακή βοηθό», λένε «θα πάρω Αλβανίδα».

T119: *Τώρα, μετά από τόσα χρόνια, παίρνεις κανονικά μεροκάματα;*

Tania: Ναι, πλέον ναι. Μερικές κυρίες μου έκοβαν τα μεροκάματα και μόλις έβρισκα αλλού δουλειά με περισσότερα λεφτά, έφευγα. Ξεκίνησα από 6,000 δρχ (18 ευρώ) για ένα οκτάωρο και τώρα παίρνω γύρω στα 40-50 ευρώ. Μερικές μέρες, κάνω δύο μεροκάματα την ημέρα. Τώρα κάνω και διάλειμμα ένα τέταρτο. Κάποιες συνεχίζουν να με κοροϊδεύουν και να μου λένε ψέματα.

Florin: Υπάρχουν κι άλλα προβλήματα πέρα από τη δουλειά! Όπου και να πας το βράδυ, όπου και να πας μια μέρα να διασκεδάσεις, δε σε πλησιάζει καμία Ελληνίδα εδώ! (γέλια). Και σε αυτό το θέμα είσαι ξένος.

Tania: Εμένα με πλησιάζουν... (γέλια)

Florin: Έλληνες, όχι Ελληνίδες!

Tania: Ε, ναι...

T119: *Και;*

Florin: Ας πούμε τίποτα άλλο.

T119: *Να πω κάτι που ήθελα να ρωτήσω; Θυμάστε το περιβόητο ματς Αλβανίας-Ελλάδας, όπου ακολούθησε το πογκρόμ εναντίον των Αλβανών σε όλη την Ελλάδα. Πως το βιώσατε αυτό στη Λάρισα;*

Florin: Ε, αν η αστυνομία τα αφήνει, αυτά συμβαίνουν. Αν μας άφηνε εμάς με τη Νίκη Βόλου¹, 50 ή 100 άτομα να κάνουμε ό,τι θέλουμε, θα κάναμε τα ίδια. Πάρα πολλά ξεκινάνε από το ποδόσφαιρο. Βέβαια, άμα σε νικάει μια ομάδα ποδοσφαίρου από μια μικρή χώρα, σε πονάει. Μπορεί να πεθάνει κόσμος από αυτά τα πράγματα.

T119: *Ξεκίνησε, όμως, με αφορμή το ποδόσφαιρο. Δεν πήγε εκεί το πράγμα στο τέλος.*

¹ Η Νίκη Βόλου είναι ποδοσφαιρική ομάδα, η «αιώνια αντίπαλος» της ΑΕ Λάρισας και γίνονται πάντα επεισόδια όταν συναντιούνται οι οπαδοί τους.

Florin: Εγώ το περίμενα! Δε σε αγαπάει αυτός ο κόσμος ούτως ή άλλως. Μπορεί να σε χρειάζεται στη δουλειά, να έχει κέρδος με εμάς ο καθένας αλλά δε σε αγαπάει.

Tania: Ε, ναι... Φαίνεται στα μάτια ότι σε βλέπει σαν ξένο. Εδώ δε μιλάς με αυτές τις συνθήκες. Υπήρχαν και γυναίκες σαν αυτές που έλεγες πιο πριν² που δε μιλούσαν επειδή φοβούνταν στην Ελλάδα. Και δεν μπορούσαν να φύγουν. Με δυσκολίες έφυγαν και 150 από αυτές, τις βοήθησε ψυχολογικά στη Ρουμανία τώρα. Έχουν ψυχολογικά προβλήματα. Δεν μπορούσαν να φύγουν.

T119: *150 γυναίκες από Ρουμανία που είχαν πέσει θύματα trafficking στην Ελλάδα;*

Tania: Ναι. Τις παίρνουν, όλες όμορφες, για να δουλέψουν στην Ελλάδα υποσχόμενοι ότι θα τους δώσουν 600-800 ευρώ το μήνα για να δουλέψουν σε ξενοδοχεία. Εσύ δεν πας; Θα πας τρέχοντας. Έτσι ήρθα κι εγώ. Έτσι έρχονται κι αυτές. Δεν ξέρεις που θα πας, όταν έρχεσαι. Λες, θα δουλέψω. Και τις βάζουν σε δωμάτια από την πρώτη μέρα με 20, 30 ή και 40 πελάτες την ημέρα. Και δεν ξέρουν τη γλώσσα. Και τρώνε ξύλο. Οπότε φοβούνται. Ακούς πολλά τέτοια. Και δεν ξέρουν πώς να φύγουν.

T119: *Στη Θεσσαλονίκη, είχαμε πολλές κοπέλες τα τελευταία χρόνια που πηδούσαν από τα μπαλκόνια. Μία σκοτώθηκε.*

Tania: Παρακαλάνε, παρακαλάνε να πάει κάποιος την αστυνομία εκεί. Και πάει κάποτε ένας με ψυχή και φέρνει την αστυνομία. Να φυλάει ο θεός! Δεν ξέρω...

T119: *Και κάτι τελευταίο. Εσείς κάνατε κάποια προσπάθεια ή ξέρετε να έχει υπάρξει κάτι σαν ένωση μεταναστών για να ζητήσετε κάτι στο επίπεδο των δικαιωμάτων;*

Florin: Όχι, όχι... εμείς δεν κάνουμε και πολλές γνωριμίες. Αν και εγώ θα ήθελα. Τώρα με τα χαρτιά και αυτά το χρειαζόμαστε αυτό γιατί οι δικηγόροι έχουν πλουτίσει από εμάς. Παίρνουν πολλά λεφτά. Εμένα, ακόμη και να με πιάσουν τώρα χωρίς χαρτιά, δε με νοιάζει. Θα πάω στην Ισπανία. Αλλά για τους Αλβανούς στη Λάρισα που δουλεύουν εδώ, πραγματικά αυτοί καίγονται. Αλλά να βγούμε έξω και να ζητάμε πράγματα, όχι. Εγώ δε γνώρισα και τόσο πολύ κόσμο για να το κάνω. Ούτε ξέρουμε πόσοι Ρουμάνοι μένουν στη Λάρισα. Βλέπεις ξένους αλλά δεν τους γνωρίζεις... Άμα κυκλοφορείς με αστικό, βλέπεις που ανεβαίνουν, που κατεβαίνουν, που μένουν δηλαδή. Αν τους ήξερα, κάτι θα ήθελα να κάναμε, κάτι σαν απεργία ή δεν ξέρω τι άλλο... Θα ήθελα...

T119: *Μάλλον δε βοηθάει και η δική σου η δουλειά για να γνωρίσεις άλλους Ρουμάνους, ε;*

Florin: Ναι, ναι...

T119: *Δεν πρέπει να σκάνε και πολλοί Ρουμάνοι εκεί που δουλεύεις³...*

Florin: Όχι, όχι (γέλια)

² Σε ένα σημείο της συζήτησης που δε ηχογραφήσαμε, κάναμε μια αναφορά στα θύματα trafficking στην Ελλάδα.

.....

Tania: Κανένας (γέλια)

Florin: Αν είχα και πιο πολύ χρόνο. Αν ήμουν Αθήνα, ίσως θα μπορούσα να βοηθήσω φίλους μου ή στη Θεσσαλονίκη. Βγαίνουν και εφημερίδες στα Ρουμάνικα από Αθήνα. Και έτυχε να έρθουμε στη Λάρισα, γιατί βρήκαμε δουλειά. Θα μπορούσαμε να πάμε Αθήνα. Λάρισα βρήκα δουλειά, όμως.

.....

³ Δουλεύει σε νυχτερινό κέντρο, «ελληνάδικο», στις κουζίνες.

Μια φεμινιστική κριτική του εθνικισμού

Μια φεμινιστική κριτική του εθνικισμού

De Fabel van de illegaal

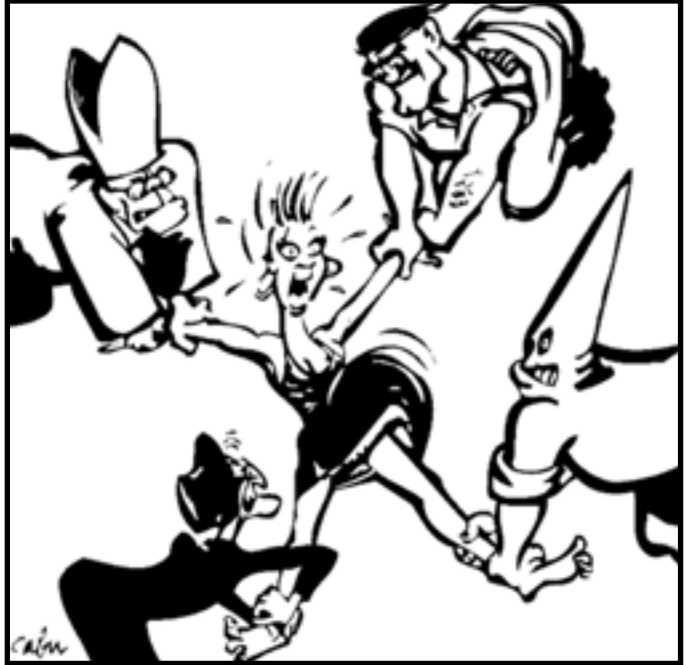
Eva Mulder και Eric Krebbers

τεύχος: 54/55,
Φθινόπωρο 2002

Το κείμενο μεταφράστηκε στα ελληνικά το Μάρτη του 2007 από το Terminal 119. Το De fabel von de illegal είναι εδώ και 15 χρόνια μια αντιρατσιστική - αντι-κυριαρχική ομάδα που δραστηριοποιείται στο Leiden της Ολλανδίας.

Ο εθνικισμός βρίσκεται σε άνοδο στους κύκλους της Αριστεράς. Το κίνημα της αντι-παγκοσμιοποίησης έπαιξε μεγάλο ρόλο σε αυτή την ανάπτυξη, επειδή ξεκίνησε από μια καθαρά εθνικιστική προοπτική. Ο εθνικισμός δίνει έμφαση στην πάλη ανάμεσα στα «έθνη» ή τους «πολιτισμούς» και αποσπά την προσοχή μας από τις καπιταλιστικές, πατριαρχικές και ρατσιστικές σχέσεις εξουσίας. Η άνοδος του εθνικισμού μπορεί να εξηγηθεί, σε ένα μεγάλο βαθμό, από την πτώση των αντι-πατριαρχικών και αντι-ρατσιστικών δυνάμεων και αναλύσεων μέσα στην Αριστερά. Ο αντι-εθνικιστικός αγώνας θα έπρεπε, συνεπώς, να βασίζεται στην ανανέωση αυτών των αναλύσεων. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό να αναλύσουμε πρώτα πώς ο εθνικισμός, ο ρατσισμός, η πατριαρχία όπως επίσης και οι πληθυσμιακές πολιτικές συνενώνονται σε δομές εξουσίας.

Ο εθνικισμός είναι τόσο μια ιδεολογία όσο και ένα κίνημα. Οι εθνικιστές θεωρούν ότι όλοι καταρχάς ανήκουν σε ένα «λαό» (“volk”) ή ένα «έθνος». Όλες οι υπόλοιπες ομάδες ή κατηγορίες στις οποίες μπορεί να ανήκει κάποιος/α είναι δευτερεύουσας σημασίας για τους εθνικιστές. Ο αγώνας των γυναικών, επομένως, θεωρείται λιγότερο σημαντικός, και μερικές φορές και επικίνδυνος. Φυσικά, όταν οι γυναίκες αρχίζουν να οργανώνονται ενάντια στην αντρική εξουσία η ενότητα του έθνους δεν ωφελείται με κανέναν τρόπο. Οι εθνικιστές αισθάνονται ότι ο καθένας και η καθεμιά έχει την δική του/της σταθερή θέση μέσα στο «έθνος», και ότι η παρέκκλιση από αυτή τη θέση θέτει σε κίνδυνο τη δύναμη του «έθνους». Αυτός είναι ο λόγος που δίνουν τόσο μεγάλη αξία στους ρόλους-πρότυπα που είναι στέρεα μέσα σε όλες τις παραδόσεις. Οι γυναίκες, έτσι, πάντα υποτίθεται ότι γεννούν και ανατρέφουν παιδιά σύμφωνα με τις εθνικές παραδόσεις. Και οι γυναίκες θα έπρεπε πάντοτε να εφαρμόζουν υψηλά ηθικά κριτήρια στη ζωή τους, έτσι ώστε να τιμούν το «έθνος» τους. Τους άντρες, από την άλλη, τους περιμένουν δυνατούς. Πρέπει να δουλέψουν τη γη και το «έθνος» και να βοηθήσουν στην υπεράσπισή του ενάντια στα άλλα «έθνη».

Βιασμός

Η Αριστερά δε βλέπει πάντα τον εθνικισμό ως σοβαρό πρόβλημα που θα έπρεπε να αντιμετωπίσει. Και ακόμη και οι ακτιβιστές και οι θεωρητικοί που το κάνουν, σπάνια αναλύουν τον κεντρικό ρόλο της πατριαρχίας μέσα στον εθνικισμό. Συνήθως δε διακρίνουν ανάμεσα στην διαφορετική επίδραση που έχει ο εθνικισμός σε άντρες και σε γυναίκες. Το λάθος αυτό προέρχεται από τη διαφαινόμενη ανικανότητα της να αντιληφθεί την «αναπαραγωγική σφαίρα» της κοινωνίας, ένα λάθος που συχνά κάνει η Αριστερά.

Υπάρχουν πολυάριθμα παραδείγματα καταστάσεων, ωστόσο, στις οποίες ο εθνικισμός έχει εντελώς διαφορετικές συνέπειες για τους άντρες και για τις γυναίκες. Πάρτε για παράδειγμα τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Βοσνία στα μέσα του '90. Ο συστηματικός βιασμός των γυναικών του εχθρού θεωρήθηκε ως ένας τρόπος να στοχευτεί και να ατιμαστεί η ουσία του «άλλου έθνους». Η πάρτε την ολλανδική μεταναστευτική πολιτική, μέσω της οποίας αποφασίζεται ποιος επιτρέπεται να ζει πάνω στο έδαφος του «έθνους μας». Οι γυναίκες κυρίως είναι που πλήττονται με άδειες διαμονής που εξαρτώνται από τους συζύγους τους. Αυτό τις εξαναγκάζει να μένουν μαζί τους για χρόνια, ακόμη κι αν αυτοί οι σύζυγοι τις κακοποιούν. Και στις πληθυσμιακές πολιτικές επίσης ο εθνικισμός και η πατριαρχία πάνε χέρι-χέρι. Όταν αυτοί που χαράζουν τις πολιτικές αυτές, αισθάνονται ότι δεν υπάρχουν αρκετοί ή υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι ενός συγκεκριμένου «έθνους», σχεδόν πάντα οι γυναίκες γίνονται αντικείμενα καμπάνιας που λέει ότι οι «καλές» γυναίκες αυτής ή της άλλης εθνικότητας γεννούν λιγότερα ή περισσότερα παιδιά. Δυστυχώς, συχνά πάνε ακόμη παραπέρα από μια απλή κατήχηση. Η τεκνοποιία συχνά παρακινείται μέσω των επιδομάτων παιδιών, και μια μείωση στον αριθμό των παιδιών επιβάλλεται τακτικά από μεγάλης κλίμακας στειρώσεις, κάποιες φορές εκούσια και κάποιες άλλες όχι..

“Blut-und-Boden“ (Αίμα και Γη)

Ο εθνικισμός παίρνει πολλές μορφές, από τον τρομακτικό λαϊκό εθνικισμό («του αίματος και της γης») των Ναζί ως τον πολύ φιλελεύθερο πολιτικό εθνικισμό που χαρακτηρίζει πολλές δυτικές δημοκρατίες. Κάθε εθνικισμός είναι ένα μείγμα βιολογικών, πολιτισμικών και αστικών στοιχείων. Δεν θα έπρεπε ωστόσο, κάποια να παραβλέψει τις βασικές διαφορές μεταξύ των ποικίλων τύπων εθνικισμού που βασίζονται άλλοι περισσότερο σε βιολογικά και άλλοι σε πολιτισμικά ή σε πολιτικά στοιχεία, αλλά στην ουσία όλοι οι εθνικισμοί είναι πατριαρχικοί και σκοπεύουν να αποκλείουν τον άλλο.

Οι εθνικισμοί που βασίζονται περισσότερο σε βιολογικά χαρακτηριστικά θεωρούν ουσιώδεις για έναν λαό (“volk”) τους δεσμούς αίματος μεταξύ τους. Σκεπτόμενοι κατ’ αυτό τον τρόπο, ένας «λαός» μπορεί να επιβιώσει μόνο δια των απογόνων του. Κι αυτό αμέσως καθορίζει την πιο σημαντική λειτουργία των γυναικών του «λαού»: πρέπει να γεννήσουν αυτά τα παιδιά. Αυτοί οι εθνικιστές αγαπούν τις νέες τεχνολογίες αναπαραγωγής καθώς αυτές είναι που τους καθιστούν ικανούς να επηρεάσουν την ανάπτυξη του «λαού» τους. Χάρη σε αυτές τις τεχνολογίες μπορούν να αυξήσουν τον αριθμό των απογόνων του δικού τους «λαού» και να ελαττώσουν τον αριθμό των παιδιών των άλλων. Ο τελευταίος στόχος μπορεί να επιτευχθεί παρέχοντας αντισυλληπτικά μακράς δράσης και φτηνούς τρόπους στειρώσης.

Εκπαίδευση

Στους εθνικισμούς που βασίζονται περισσότερο σε πολιτισμικά στοιχεία, η θρησκεία, η γλώσσα και η λογοτεχνία παίζουν κεντρικό ρόλο στο να κριθεί ποιος αποτελεί μέρος του «έθνους», και επίσης πολύ σημαντικό για αυτούς: ποιος όχι. Σκοπός όλων των εθνικιστικών πολιτισμικών εκδηλώσεων είναι η συμβολική και ιδεολογική αναπαράσταση του πώς υποτίθεται ότι είναι το «έθνος». Και αυτές οι εκδηλώσεις πάντα αναθέτουν συγκεκριμένους ρόλους σε άντρες και γυναίκες. Και τα δύο φύλα φέρουν την ευθύνη της επιβίωσης του έθνους, αλλά το καθένα με τον δικό του τρόπο. Οι άντρες πρέπει να προστατέψουν το «έθνος» από τους παρείσακτους χρησιμοποιώντας τη δύναμή τους. Οι γυναίκες πρέπει να αναθρέψουν τα παιδιά του έθνους διδάσκοντάς τους τις παραδόσεις, για παράδειγμα ντύνοντας τα και τρέφοντάς τα με παραδοσιακούς τρόπους και λέγοντάς τους ιστορίες που μεταβιβάζονται από γενιά σε γενιά. Εξαιτίας του εκπαιδευτικού τους ρόλου οι γυναίκες θεωρούνται ως «αντιπρόσωποι του έθνους» και για αυτό το λόγο θεωρούνται ότι φέρουν «την τιμή του έθνους» Κι αυτός είναι ένας λόγος που αποτελούν πολύ συχνά ειδικούς στόχους βίας. Όπως όταν, κατά τη διάρκεια ενός πολέμου, οι άντρες ενός «έθνους» φαντάζονται ότι μπορούν να μολύνουν «την τιμή» και «την αθωότητα» του άλλου «έθνους» βιάζοντας τις γυναίκες του. Αυτό το είδος βίας το βλέπουμε και μέσα στο «ίδιο το έθνος». Όπως όταν μια γυναίκα προσπαθεί να απομακρυνθεί από τον παραδοσιακό της ρόλο. Κάνοντάς το αυτό υποτίθεται ότι «ντροπιάζει την οικογένεια και το έθνος». Συχνά συμβαίνει γυναίκες να βασανίζονται, ακόμη και να δολοφονούνται επειδή για παράδειγμα ήταν ντυμένες «πολύ αποκαλυπτικά» ή επειδή είχαν μια εξωσυζυγική σχέση.

Στον πιο πολιτικό εθνικισμό, τελικά, το επίσημο κριτήριο για να είσαι μέρος του έθνους είναι το να είσαι πολίτης. Τυπικά, αυτό το είδος εθνικισμού βρίσκεται στα δυτικά δημοκρατικά κράτη, κι αυτό θεωρείται ως η πιο ανεκτική και αθώα μορφή εθνικισμού. Ο καθένας καταρχήν θα μπορούσε να γίνει πολίτης. Όμως, λόγω της ρατσιστικής και σεξιστικής πρακτικής του πολιτικού εθνικισμού συγκεκριμένες ομάδες ανθρώπων έχουν ελάχιστες ευκαιρίες να τους επιτραπεί να γίνουν πολίτες. Έτσι, κι αυτού του είδους ο εθνικισμός είναι επίσης «κλειστός», ακριβώς όπως και οι άλλοι. Οι μεταναστευτικοί νόμοι συνήθως είναι φτιαγμένοι για άντρες κι οι γυναίκες δυσκολεύονται πάντα πολύ να βγάλουν ανεξάρτητη άδεια παραμονής. Επιπλέον, ακόμη κι όταν ένας γίνεται δεκτός μέσα στο «έθνος» δε σημαίνει ότι θα έχει και τα ίδια δικαιώματα. Για παράδειγμα, πρόσφατα, ο Ολλανδός υπουργός Nawijin πρότεινε να απελαύνονται οι «νεαροί Μαροκινοί εγκληματίες» που έχουν ολλανδικά διαβατήρια. Η πρόσβαση στο «έθνος» παραμένει υπό όρους και πάντα μπορεί να διαψευστεί αργότερα όταν ο εθνικισμός γίνει πιο δυνατός.

[Μπορείτε να διαβάσετε περισσότερα για τον εθνικισμό και την πατριαρχία στο “Gender & nationalism” της Nira Yuval-Davis (1997) και στο “Gender ironies of nationalism” της Tamar Mayer (2000)]

Norman Finkelstein: οι καλοί Ευρωπαίοι τον χρειάζονται. Πως χτίζουν οι αντισημίτες τη βιομηχανία της άρνησης του Ολοκαυτώματος.

Έχουμε συνηθίσει να βρίσκουμε τους αναθεωρητές και τους αρνητές του Ολοκαυτώματος στο χώρο της δεξιάς και της ακροδεξιάς (πχ Robert Faurisson¹) ή και των φονταμενταλιστών χριστιανών ή ισλαμιστών (πχ πρόεδρος Ahmadinedjad²). Μέσα στη γενικότερη συζήτηση που κάνουμε στο περιοδικό γύρω από τις σύγχρονες αιχμές του αντι-ιμπεριαλισμού, ως προωθητικού σταδίου του καπιταλισμού, αλλά και την τρέχουσα διάρρηξη των συμπαγών ορίων μεταξύ αριστεράς και δεξιάς, δε γίνεται παρά να διαπιστώσουμε και την οικειοποίηση της αμφισβήτησης ενός λόγου περί του Ολοκαυτώματος από την ίδια την αριστερά. Το Ολοκαύτωμα δεν αποτελεί μονάχα το σημαντικότερο έγκλημα του 20^{ου} αιώνα αλλά και έναν κόμβο στον αντι-φασιστικό αγώνα. Το Café Morgenland στη συνέντευξη που του πήραμε έλεγε, μεταξύ άλλων, «Για κάθε γνωστό ή άγνωστο άτομο για το οποίο επιθυμούμε ή είμαστε αναγκασμένοι να σχηματίσουμε μια γνώμη, θέτουμε αδιάκοπα και με επιμονή, την ίδια στερεότυπη και τετριμμένη ερώτηση: Πως θα φερόταν αυτός ή αυτή, πως θα φερόταν αυτή ή η άλλη συλλογικότητα ή κοινωνική ομάδα εάν επαναλαμβανόταν το Άουσβιτς ή κάτι ανάλογο; Η απάντηση σε αυτήν την ερώτηση είναι το κυρίαρχο, το απόλυτο και καθοριστικό κριτήριο με το οποίο μετράμε και εκτιμούμε τα άτομα και τις ομάδες, τις πράξεις τους και την συμπεριφορά τους». Είναι μια σκέψη την οποία κάναμε κι εμείς όταν αρχίσαμε να μελετούμε το Ολοκαύτωμα.

Σήμερα, παρατηρούμε στην Ευρώπη και στην Ελλάδα ότι όχι μόνο αυτή η ερώτηση δε διατυπώνεται από τις σύγχρονες κομμουνιστικές, αναρχικές, αντιφασιστικές ομάδες αλλά και γίνονται τα πάντα για να μυστικοποιηθεί το τι ήταν το Ολοκαύτωμα. Γράφουν, διαβάζουν, μεταφράζουν ό,τι είναι δυνατόν να κρύψει το Άουσβιτς. Μιλάνε για το Ολοκαύτωμα ως έναν ιδρυτικό μύθο του Ισραήλ, μιλάνε για εμπορευματοποίηση και εργαλειοποίηση του Ολοκαυτώματος από τους εβραίους. Εν ολίγοις, κάνουν ό,τι μπορούν για να χρεώσουν ευθύνες στα ίδια τα θύματα της καταστροφής και τους απογόνους τους.

¹ Στον κύριο Faurisson υπενθυμίζουμε ότι ανήκει η δήλωση πως οι πιο αδικημένοι λαοί του 20^{ου} αιώνα είναι ο γερμανικός και ο παλαιστινιακός.

² Στον πρόεδρο του ιρανικού κράτους υπενθυμίζουμε πως ανήκει η δήλωση ότι το τέλος του εβραϊκού προβλήματος θα γραφτεί με τη διάλυση του κράτους του Ισραήλ.

Αριστερές χρήσεις του αναθεωρητισμού

Σήμερα, η αριστερά έχει το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης για τη σχετικοποίηση του Ολοκαυτώματος καθώς δεν ησυχάζει με τίποτα αν δε συγκρίνει το Guadanamo με το Άουσβιτς και τα κέντρα κράτησης μεταναστών με τα ΚΖ (στρατόπεδα συγκέντρωσης), τη σύγχρονη βιοτεχνολογία με την ευγονική των Ναζί και την αραβο-ισραηλινή σύγκρουση με το ίδιο το Ολοκαύτωμα. Σε αυτές τους τις προσπάθειες, οι ευρωπαίοι αριστεροί που το καλύτερο θα ήταν να ψάξουν, στην περίπτωση της Ελλάδας, αν τα σπίτια τους χτίστηκαν με εβραϊκές ταφόπλακες ή αν οι εθνικές τους οικονομίες, στην περίπτωση της Γερμανίας, ανορθώθηκαν λόγω της αριοποίησης των εβραϊκών περιουσιών, τολμούν και «βγάζουν γλώσσα». Ο κίνδυνος από τη σχετικοποίηση του Ολοκαυτώματος από την αριστερά είναι δύο φορές κίνδυνος καθώς η αριστερά ευαγγελίζεται κάτι το επαναστατικό, την «αλλαγή του κόσμου», και συνεπώς οι δικές της βεβηλώσεις, ατιμάσεις, επιθέσεις είναι αυτές που νομιμοποιούν πλήρως το αντισημιτικό μίσος, κεκαλυμμένο υπό το μανδύα του σύγχρονου αντι-σιωνισμού.

Η αριστερά ανέλαβε την «από-εβραιοποίηση των θαλάμων αερίων», τη «δολοφονία της μνήμης». Και πως το κάνει αυτό; Με τον τρόπο που το έκανε και παλιά. Χρησιμοποιώντας δηλώσεις και κείμενα εβραίων συγγραφέων, όπως ο Νόαμ Τσόμσκι ή ο Νόρμαν Φίνκελσταϊν, οι οποίοι βέβαια στη Γερμανία έχουν γίνει best-seller. Για να μιλήσει, φυσικά, ενάντια στο Ολοκαύτωμα με το πρόσχημα ότι μιλάει ενάντια στο Ισραήλ. Όταν δεν είχαν τέτοια κείμενα, τα επινοούσαν (πχ Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών).

Τι σημασία έχει να χρησιμοποιήσεις έναν εβραίο συγγραφέα ενάντια στο Ισραήλ; Μα, αποδεικνύει ότι «τα λένε και οι ίδιοι»! Είναι ένας από αυτούς, άρα μοιράζεται την ίδια ιστορία μαζί τους και μιλάει εναντίον τους. Είναι μέσα τους και εναντίον τους. Είναι, για να το πούμε ωμά, ο «καλός εβραίος». Όπως όταν οι Ναζί έκαναν τη Selektion (διαλογή) και έλεγαν «ο εβραίος-χρήμα», «ο εβραίος-συνωμότης» φτιάχνοντας κατηγορίες εβραίων, έτσι και η σύγχρονη αριστερά μας λέει «ο καλός εβραίος» και ο «κακός εβραίος» ή «σιωνιστής». Κανείς τους δε λέει, όμως, ότι τον «καλό εβραίο» ουσιαστικά τον χρειάζονται για να εκμηδενίσουν τον εβραϊσμό ως διαφορά μέσα στη Δύση.

Ο Φίνκελσταϊν είναι για αυτούς τους «καλούς ευρωπαίους» ένας «καλός εβραίος». Τα βιβλία του αποτελούν το άλλοθι του ευρωπαϊκού αντισημιτισμού, ακροδεξιού ή ακροαριστερού. Εμείς δε θα θέλαμε να ασχοληθούμε με τον ίδιο τον Φίνκελσταϊν σε ένα τέτοιο κείμενο. Κάποιοι τον ονόμασαν ήρωα, κάποιοι self-hater, κάποιοι αντισημίτη, κάποιοι κάπως αλλιώς. Δεν είναι δική μας δουλειά να κρίνουμε τον Φίνκελσταϊν. Θα θέλαμε, όμως, να επεξεργαστούμε κάποια από τα επιχειρήματά του που συμμαρτίζονται πλήρως η εγγώρια αριστερά για να εκδηλώσει τους εξοντωτικούς σκοπούς της. Κι έχουμε πολλούς λόγους να το κάνουμε αυτό.

Διαφωνούμε ισχυρά με τους ισχυρισμούς του Φίνκελσταϊν, πχ πως οι αποζημιώσεις για τα θύματα του Ολοκαυτώματος «δεν είναι απόπειρες απόδοσης δικαιοσύνης για τους επιζώντες αλλά κυνικές προσπάθειες των πανίσχυρων εβραϊκών ομάδων που θέλουν να κρατήσουν το Ισραήλ μακριά από την κριτική για τη λεγόμενη παραβίαση των ανθρώπινων δικαιωμάτων από μέρος του»³. Αυτά είναι κάποια από τα λεγόμενά του στη «Βιομηχανία του Ολοκαυτώματος»,

³ Norman Finkelstein: An Obsessive Anti-Zionist Shows his Stripes By Abraham H. Foxman, National Director of the Anti-Defamation League October 31, 2005. Παρεπιμπτόντως, η Anti-Defamation League είναι μία από τις πολλές οργανώσεις που σα στόχο έχουν την αντιμετώπιση του

το βασικό του βιβλίο. Το 2005 ο συγγραφέας εξέδωσε ένα νέο βιβλίο, το «Beyond Chutzpah: On the Misuse of Anti-Semitism and the Abuse of History»⁴. Φανταζόμαστε πως κάποιος καλοθελητής θα βρεθεί να το μεταφράσει και αυτό. Και σε αυτό το έργο ο Φίνκελσταϊν παρουσιάζει την ιδέα πως «οι προσπάθειες των εβραϊκών οργανώσεων και άλλων ομάδων να αντισταθούν στον αντισημιτισμό στον κόσμο δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια προσπάθεια να «εκμεταλλετούν» ή να «κατασκευάσουν» ισχυρισμούς περί μιας εβραϊκής οδύνης έτσι ώστε να «αποφύγουν την κριτική εναντίον του Ισραήλ» για τη «ρατσιστική» και ομοιάζουσα με των «Ναζί» μεταχείριση των Παλαιστινίων από μέρους του καθώς και για την άνευ προηγουμένου παραβίαση του διεθνούς δικαίου». Προσθέτει, δε, ότι «το τρέχον μίσος εναντίον των εβραίων συμβαδίζει με τη βάνανση καταπίεση των Παλαιστινίων από το Ισραήλ». Γνωρίζουμε αρκετούς στην Ελλάδα που θα «ψήνονταν» με τέτοιους διατυπώσεις.

Είναι κάτι που ας πούμε ότι μας ξενίζει στην ελληνική περίπτωση. Τις τελευταίες δεκαετίες στο εξωτερικό έχει αναπτυχθεί μια τεράστια βιβλιογραφία, ακαδημαϊκή ή μη, γύρω από επιμέρους ή σφαιρικότερες εποπτείες του αντισημιτισμού και του Ολοκαυτώματος. Μελέτες που έχουν να κάνουν με την ιστορία, τη θεωρία του τραύματος, την ψυχολογία, τη μνήμη και την αναπαράσταση σε πεδία όπως η τέχνη και ο κινηματογράφος, την ανάπτυξη μιας φιλοσοφίας των μετα-Άουσβιτς κοινωνιών. Επίσης, κείμενα πολεμικής ή νηφάλια δοκίμια που γράφτηκαν για να επεξεργαστούν το ποια οφείλει να είναι η πολιτική συνέχεια της Ευρώπης αλλά και το πώς μπορεί να υπάρξει μια ορθή πολιτική διαχείριση της μνήμης. Τέλος, πολιτικές μπροσούρες και περιοδικά από πλευράς της γερμανικής αριστεράς, μιας αριστεράς που έχει αποκτήσει με τον καιρό ένα ιδιαίτερα αυτό-κριτικό τμήμα σε σχέση «με την ιστορία του κράτους και του λαού της», ουσιαστικά σε σχέση με την κριτική του «εθνικού και του λαϊκού (volkisch) χαρακτήρα» της ιστορίας της. Στην Ελλάδα όλες αυτές οι συζητήσεις είναι ακόμα σχεδόν άγνωστες.

Για να υπάρξουν όλα αυτά στο εξωτερικό, δόθηκε σημαντική προτεραιότητα στην ίδια την αποκάλυψη της ιστορίας, των ιστοριών των θυμάτων, της ιστορίας του Ολοκαυτώματος. Από εκεί ξεκινάμε. Αυτό πρέπει να προσεγγίσουμε. Το τι έγινε εκεί. Σαν αξίωμα, σαν ηθική αρχή, σαν ερμηνεύουσα ευαισθησία, σαν κριτική σκέψη όλες οι λέξεις που θα ξεστομίζουμε οφείλουν να ξεκινάνε από το τι ήταν το Ολοκαύτωμα. Με την επίγνωση, βέβαια, πως ποτέ δεν πρόκειται να εξηγήσουμε, να μανιπουλάρουμε, να καταλήξουμε σε μια τελική γνώση.

ρατσισμού και του αντισημιτισμού από το 1913, αρκετές δεκαετίες δηλαδή πριν το Ολοκαύτωμα. Και, βέβαια, είναι μια οργάνωση που έχει γίνει στόχος επίθεσης τόσο από αριστερές όσο και από δεξιές σχέτες.

⁴ University of California Press, 2005

Περί μοναδικότητας

«Στην κατάσταση της ανελευθερίας τους ο Χίτλερ επέβαλε στους ανθρώπους μια νέα κατηγορηματική προσταγή: να ρυθμίζουν τη σκέψη και τις πράξεις τους έτσι ώστε να μην επαναληφθεί το Άουσβιτς, να μη συμβεί τίποτα παρόμοιο. Αυτή η προσταγή δεν επιδέχεται καμία θεμελίωση, όπως άλλοτε ο χαρακτήρας της καντιανής προσταγής. Θα ήταν ανοσιούργημα να την πραγματοποιηθεί κανείς συλλογιστικά»⁵.

Αυτό το νόημα έχει ο λόγος περί μοναδικότητας του Ολοκαυτώματος: της μοναδικής στην ιστορία μαζικής βιομηχανίας θανάτου με γραφειοκρατικά και ορθολογικά χαρακτηριστικά. Αυτή η μοναδικότητα, ωστόσο, όπως επισημαίνει ο Moishe Postone, «δυστυχώς έχει κατά καιρούς γίνει κατανοητή με τους όρους ενός ανταγωνισμού για την προτεραιότητα της θυματοποίησης»⁶. «Μια τέτοια κατανόηση», συνεχίζει, «δε θα έπρεπε να συγχέει το βασικό ζήτημα, που δεν είναι ούτε θεολογικό ούτε ποσοτικό, με το ποιοι ήταν οι όροι του αριθμού των ανθρώπων που δολοφονήθηκαν ή του βαθμού στον οποίο υπέφεραν. [...] Μάλλον έχουμε να κάνουμε με ένα ζήτημα ποιοτικής ιδιαιτερότητας. Σημαντικές πλευρές της αποπειρώμενης εξολόθρευσης του ευρωπαϊκού εβραϊσμού από τους Ναζί παραμένουν ακατανόητες όσο το Ολοκαύτωμα υπάγεται απλώς στη γενική κατηγορία της μαζικής δολοφονίας – ως το αποτέλεσμα, για παράδειγμα, μιας δολοφονικής στρατηγικής του αποδιοπομπαίου τράγου της οποίας τα θύματα θα μπορούσαν κάλλιστα να ήταν μέλη κάποιων άλλων ομάδων».

Ο Postone αποδίδει αυτή τη μοναδικότητα της καταστροφής στο ότι «Το Ολοκαύτωμα χαρακτηρίστηκε από τον προγραμματικό και ολοκληρωτικό του χαρακτήρα: η εξαφάνιση των εβραίων θα έπρεπε να είναι ολική. Όλοι οι εβραίοι – και τα παιδιά τους – θα σκοτώνονταν. Επιπλέον, η εξολόθρευση των εβραίων σημαδεύτηκε από την προφανή έλλειψη λειτουργικότητάς της. Φαίνεται ότι δεν αποτελούσε μέσο για έναν άλλο σκοπό. Οι εβραίοι δε δολοφονούνταν, για παράδειγμα, για στρατιωτικούς λόγους ή λόγους ασφάλειας ούτε και συνεπεία δημογραφικών-οικονομικών σχεδιασμών. Ούτε και η στρατηγική των Ναζί απέναντι στους εβραίους ήταν παρόμοια με αυτή των μαζικών δολοφονιών των Ρώσων και των Πολωνών, οι οποίες στόχευαν στο να εξαφανίσουν αυτά τα μέλη του πληθυσμού γύρω από τον οποίο θα μπορούσε αργότερα να συγκροτηθεί αντίσταση, ώστε να εκμεταλλευτούν αργότερα τους υπόλοιπους ως είλωτες. Στην πραγματικότητα, οι εβραίοι δε δολοφονήθηκαν για κάποιο «εξωγενή» σκοπό. Η εξολόθρευσή τους όχι μόνον είχε κριθεί να είναι ολικού χαρακτήρα, αλλά αποτελούσε και αυτοσκοπό – εξολόθρευση για χάρη της εξολόθρευσης – ένας σκοπός που απαιτούσε την απόλυτη προτεραιότητα»⁷.

Η Hannah Arendt, μέσω μιας άλλης διαδρομής, επεσήμανε τη μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος, του «εγκλήματος των εγκλημάτων» στην αλληλογραφία της με τον Karl Jaspers αμέσως μετά τον πόλεμο: «Μου φαίνεται πως τα όρια του νόμου εκρήγνυνται από τα εγκλήματα των Ναζί και είναι αυτό ακριβώς που στοιχειοθετεί την τερατωδία τους. Για αυτά τα εγκλήματα καμία τιμωρία δεν είναι αρκετά αυστηρή. Ίσως να είναι σημαντικό να κρεμαστεί ο Goering αλλά είναι εντελώς ανεπαρκές. Η ενοχή, δηλαδή, σε αντίθεση με τις ενοχές όλων των υπόλοιπων εγκλημάτων υπερβαίνει και γκρεμίζει κάθε και όλα τα νομικά συστήματα. Αυτός είναι

⁵ Αρνητική Διαλεκτική, Adorno (μτφ Α. Αναγνώστου, εκδόσεις Αλεξάνδρεια), σελ. 438.

⁶ Οι ιστορικοί και το Ολοκαύτωμα, Postone (Ισνάφι), σελ. 16

⁷ Ο. π. σελ. 17.

⁸ Παρατίθεται από τον Hans Kellner στο δοκίμιό του «Never again is Now», από το History and Theory (May 1994): Representing the Holocaust.

.....
ο λόγος που είναι οι Ναζί στη Νυρεμβέργη είναι τόσο ανόητα αντάρεσκοι»⁸. Η Arendt, σύμφωνα με τον Hans Kellner, δεν αναζητούσε μια θεατρική αντιμετώπιση του Goering, πχ τα δημόσια βασανιστήριά του. Περισσότερο, ονειρευόταν έναν τρόπο «αναπαράστασης που θα έθετε τους χαρακτήρες και τις πράξεις τους σε μια κατάλληλη σχέση με την πραγματικότητα»⁹.

Η έρευνα και μόνο αυτού του πεδίου αξίζει της προσοχής μας και της ευαισθησίας μας. Πως θα συζητήσουμε, όμως, το επιχείρημα περί μοναδικότητας του Ολοκαυτώματος, πως θα συζητήσουμε το που είναι το παράδειγμα και που το πρότυπο, το πώς θα αναλύσουμε τα ιστορικά γεγονότα εκείνα σε σχέση με τις ευρύτερες ιστορικές περιόδους; Πως θα γίνουν όλα αυτά μέσα σε ένα πλαίσιο όπου κινδυνεύει να δεχτεί κανείς επίθεση για το ότι κουράζει, προκαλεί αηδία ή απλώς λέει ψέματα; «Αποτελεί προπέτεια να μιλά κανείς για τα Λάγκερ. Κινδυνεύει να κατηγορηθεί, στην καλύτερη περίπτωση, πως θέλει να εμφανιστεί ως θύμα ή να εκφράσει παράλογη αγάπη για το μακάβριο. Στη χειρότερη, πως εκστομίζει ασύστολα ψεύδη, γιατί όχι πως προσβάλλει την αιδώ μας» (Primo Levi).

..... Η ελληνική περίπτωση

Σκεφτόμαστε όλα αυτά στην Ελλάδα στον υπερθετικό τους βαθμό. Τόσο λόγω της αγωνιώδους προσπάθειας των Ελλήνων (κράτους, αριστεράς, ΜΜΕ, «διανόησης» κλπ) να κρύψουν τη δική τους εμπλοκή μέσα σε εγκλήματα, σαν κι αυτό, που τους υπερβαίνουν ούτως ή άλλως ιστορικά όσο και λόγω της θέλησης ή της αδιαφορίας τους για τα ιδιαίτερα εγκλήματα, ρατσιστικά και εθνικιστικά, του ελληνικού κράτους και όχλου. Για αυτό, κατά τη γνώμη μας, οι ιστοριογραφικές και οι ψυχολογικές, οι φιλοσοφικές και οι πολιτικές μελέτες του Ολοκαυτώματος δεν “περνάνε” στην Ελλάδα. Γιατί η μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος γίνεται αντιληπτή μόνο ως μια ανταγωνιστική προοπτική εις βάρος του ελληνικού φαντασιακού της αυτό-θυματοποίησης, είτε κομμουνιστικής είτε πατριωτικής προέλευσης (χωρίς η μία να αποκλείει την άλλη).

Δε λέμε κάτι πρωτόγνωρο. Είναι γνωστό ότι το παιχνίδι των εντυπώσεων του ελληνικού εθνικισμού παίζεται γύρω από το ποιος είναι «το μεγαλύτερο θύμα στην ιστορία» (εξού και τα περί αλύτρωτων πατριδών καθώς και οι συχνότατες ανταγωνιστικές συγκρίσεις μεταξύ των δύο υποτίθεται περιουσιών λαών στην ιστορία, του εβραϊκού και του ελληνικού). Ο «περιούσιος λαός» όχι μόνο δεν αποτελεί στην εβραϊκή παράδοση μια... επεκτατική βλέψη, μια ανταγωνιστική ματιά αλλά ίσα-ίσα συστατικό στοιχείο της ετερότητας του εβραϊσμού. Η πρόσληψη αυτής της έννοιας με μίσος και η απόδοση σε αυτήν ανταγωνιστικών χαρακτηριστικών έγινε ίσα-ίσα από τους αντισημίτες, που προβάλλουν στον εβραίο απλώς τις δικές τους βλέψεις και συνωμοσίες.

Έτσι, στη διερώτηση της Ρίκας Μπενβενίστε για το αν είναι δηλωτικό το γεγονός ότι η ελληνόγλωσση βιβλιογραφία παραμένει απίστευτα φτωχή ενώ το ζήτημα της διαχείρισης της μνήμης «απολαμβάνει εκδοτικά τη μετάφραση μιας από τις πιο χοντροκομμένες εκδοχές»¹⁰, εννοώντας βεβαίως το βιβλίο του Φίνκελσταϊν, θα απαντούσαμε ξεκάθαρα πως είναι οι ανάγκες του ελληνικού εθνικισμού, αριστερού ή δεξιού, που απαιτούν μια τέτοια ελληνόγλωσση βιβλιογραφία.

.....
⁹ Ο. π.

¹⁰ Ρίκα Μπενβενίστε, επίμετρο στο «Άουσβιτς, 60 χρόνια μετά» της Annette Wiewiorka.

Μιλώντας για το βιβλίο του Φίνκελσταϊν, η Μπενβενίστε επισημαίνει πως «Η πρόταση που μερικές φορές υποβόσκει στις τελευταίες αυτές προσεγγίσεις είναι ότι το Ολοκαύτωμα, η μνημόνευσή του δηλαδή, κατέχει «υπερβολικά» μεγάλη θέση στην κοινωνική ζωή, ότι αυτό εξυπηρετεί συμφέροντα και υπολογισμούς, και επισύρει την αναλγησία για άλλα βάσανα ή για άλλα θύματα του παρελθόντος ή του παρόντος. [...] Συνήθως, μάλιστα, υπονοείται ότι ο συγγραφέας και η ηθική ανωτερότητα του συγγραφέα τους, ο οποίος «γνωρίζει» την έκταση και το ρόλο που θα έπρεπε να κατέχει το Ολοκαύτωμα, και συνταγογραφεί τις σωστές δόσεις πένθους, μνήμης και συνείδησης. [...] Το κυριότερο, κατά τη γνώμη μου, πρόβλημα με αυτές τις γενικευτικές και δήθεν προοδευτικές προσεγγίσεις είναι ότι επιχειρούν να ορθώσουν εμπόδια στις προσπάθειες νοητικής επεξεργασίας και ιστορικής κατανόησης. Προϋποθέτουν μια ανύπαρκτη διάχυση γνώσεων και απενεχοποιούν την αδιαφορία άλλοτε και τώρα»¹¹.

Υπάρχει ένα σημείο στο οποίο θα διαφοροποιηθούμε. Μπορεί πράγματι ο συγγραφέας να προσπαθεί να αποδείξει «ηθική ανωτερότητα» ή «ηθική νομιμοποίηση»¹², αλλά ποιο το νόημα της αντιπαράθεσης σε αυτό το σημείο; Μέσα στο πλαίσιο της προσπάθειας για μια διάσωση του λόγου περί του Ολοκαυτώματος, ήταν, είναι και θα είναι γνωστό πως τέτοιες στάσεις και μαρτυρίες θα λαμβάνουν χώρα στο δημόσιο βίο. Αυτό που εμάς ανησυχεί και βρίσκει κάθετα αντίθετους είναι η «ηθική ανωτερότητα» των ελληνοχριστιανών, «προοδευτικών ή μη», απέναντι στο λόγο περί του Ολοκαυτώματος. Αυτοί είναι που περιμένουν στη γωνία για ένα εβραϊκό αυτό-κριτικό σχόλιο, έναν «εβραϊκό ανθεβραϊσμό», έναν αντι-σιωνιστή Ισραηλινό κοκ για να επιβεβαιώσουν απλώς το δίκαιο που έχουν που είναι Έλληνες.

Αποδιάρθρωση

Το χειρότερο είναι όταν οι αντισημίτες σου λένε πως το Ισραήλ «εκμεταλλεύεται την εβραϊκή οδύνη», λες και έμαθαν αυτοί ποια είναι και ποια ήταν η εβραϊκή οδύνη. Λες και τους έπιασε αυτούς αγωνία να ανακαλύψουν τι έγινε στο Άουσβιτς εδώ και 60 χρόνια. Δεν τους ενδιαφέρει, φυσικά. Όπως και καμία ιστορική καταστροφή, παρά μόνο στο ιστορικό μπλέντερ όπου καμία τους δεν ξεχωρίζει από την άλλη.

¹¹ Ο. π. , σελ. 300-301

¹² Πχ ο Φίνκελσταϊν, αφού στον πρόλογο του βιβλίου του θα πει πως οι γονείς του πέρασαν από στρατόπεδα συγκέντρωσης, λίγο αργότερα επικαλείται πως «Στις παρακάτω σελίδες θα προσπαθήσω να εκφράσω την κληρονομιά των γονέων μου» (Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος,

Πρόσφατα, σε μια εκδήλωση στην Αθήνα γύρω από τον αντισημιτισμό και το Ολοκαύτωμα ένας άνθρωπος που αυτό-προσδιορίστηκε ως κομμουνιστής, εναντιώθηκε σθεναρά στο επιχείρημα περί μοναδικότητας του Ολοκαυτώματος. Όχι, είπε, όλες οι σφαγές έχουν κοινά στοιχεία αλλά και τη διαφορετικότητά τους. Όλες έχουν την ίδια σημασία! Συγκεκριμένα είπε ο εν λόγω κομμουνιστής πως οι Χούτου και οι εβραίοι είναι το ίδιο και πως θα ήταν εξίσου εξωπραγματικό να πάμε στην περίπτωση της Ρουάντα αντίστοιχα και να αναπτύξουμε μια θεωρία της μοναδικότητας κι εκεί αναγνωρίζοντας το ιστορικά μοναδικό βίωμα των θυμάτων. Όμως, ο άνθρωπος αυτός μπερδευσε τα ονόματα των θυτών και των θυμάτων στην περίπτωση της Ρουάντα. Τόσο πολύ, λοιπόν, ενδιαφέρον έχουν για όλες τις σφαγές αυτοί οι άνθρωποι που δεν ξέρουν πως ποιοι ήταν στη Ρουάντα αυτοί που σφαγιάστηκαν και ποιοι αυτοί που τους έσφαξαν. Είναι τέτοιο το ενδιαφέρον τους που «μπερδεύουν» τα ονόματα των θυτών και των θυμάτων. Ή μήπως δεν τα μπερδεύουν;

Από τέτοιες περιπτώσεις δεν περιμένουμε, βέβαια, ούτε καν τη χρήση της κοινής λογικής για να αντιμετωπίσουν τα επιχειρήματα του κάθε Finkelstein. Τα τρώνε αμάσητα γιατί, φυσικά, εξυπηρετούν τον αντι-σιωνισμό τους, του οποίου τα όρια με τον αντισημιτισμό τους είναι όλο και πιο δυσδιάκριτα όπως έχει δείξει και ο Robert Wistrich.

Αναφέρουν συχνά πως κανείς δεν είχε την ανάγκη μέχρι τη δεκαετία του 70' να μιλήσει για το Ολοκαύτωμα και τα πάθη των 6,000,000 εβραίων και πως αυτή η συνθήκη «στήθηκε» από τη δημιουργία μιας βιομηχανίας του λόγου περί του Ολοκαυτώματος από το ίδιο το κράτος του Ισραήλ και τα εβραϊκά λόμπι της Διασποράς μόνον όταν ένας τέτοιος λόγος κρίθηκε απαραίτητος ως συναισθηματικό και ηθικό αντιστάθμισμα της συμπάθειας που κέρδισαν οι παλαιστίνιοι μετά την ισραηλινή νίκη του πολέμου των 6 ημερών το 1967.

Για μας το ερώτημα πως είναι δυνατόν ο λόγος περί του Ολοκαυτώματος και του αντισημιτισμού να μην έχει αναπτυχθεί ιδιαίτερα μέχρι τη δεκαετία του 70' επιδέχεται πιο «απλών»¹³ απαντήσεων όπως:

α) **Η έλλειψη στοιχείων.** Το 1945 οπότε και οι Ναζί ηττώνται, όπως όλες γνωρίζουμε, δεν είναι ευρέως γνωστό ακόμη το ίδιο το Ολοκαύτωμα. Υπάρχουν μόνο φήμες και σκόρπιες αναφορές από ανθρώπους που γυρνάνε από την Κόλαση αλλά κανείς δεν ξέρει προφανώς ούτε τον αριθμό των νεκρών, ούτε τις μεθόδους θανάτωσης, ούτε τη συστηματικότητα της καταστροφής. Έτσι, αγνοώντας, καταρχάς τις ποιοτικές και ποσοτικές συνιστώσες της ανθεβραϊκής σφαγής, είναι φυσικό τις πρώτες δύο δεκαετίες να μην έχει υπάρξει έντονος λόγος γύρω από το Ολοκαύτωμα. Κι όταν λέμε ότι αυτά τα στοιχεία δεν τα ξέρει «κανείς» τα πρώτα χρόνια μετά

¹³ Σε εισαγωγικά το «απλές» γιατί βέβαια δεν είναι θέμα λιτότητας το να απαντήσεις σε τέτοιες κακόβουλες ή στημένες ερωτήσεις.

.....

την απελευθέρωση, εννοούμε κανένα επίσημο κράτος, καμία οργάνωση, κανέναν στρατός, κανέναν σύλλογος, καμία εβραϊκή κοινότητα. Είναι πολύ σημαντικό να προσμετρήσουμε ότι οι ίδιοι οι Ναζί έκαναν μια σοβαρή προσπάθεια απόκρυψης των στοιχείων που θα αποδείκνυαν την «τελική λύση» εναντίον των εβραίων: ανατίναξαν κρεματόρια, έκαψαν έγγραφα, υιοθέτησαν συνθηματική γλώσσα εκεί όπου μιλούσαν για εξόντωση και για κυνήγι εβραίων, κράτησαν κλειστά τα στόματά τους κοκ. Το Ολοκαύτωμα έπρεπε στην ουσία να «ανασκαφεί» λίγα χρόνια μόλις μετά την περάτωσή του, πράγμα που δε θα γινόταν χωρίς την επιμονή και το πάθος ακριβώς των επιζώντων που βρήκαν το κουράγιο για αυτή την ανασκαφή λίγα χρόνια μετά το τρομακτικό βίωμά τους. Νέα στοιχεία για αυτή την περίοδο ανευρίσκονται ακόμη και σήμερα, την ώρα που ανοίγουν τα αρχεία της Γκεστάπο, για αυτό και πληθαίνει – όσο περνάει ο καιρός – η βιβλιογραφία γύρω από το Ολοκαύτωμα. Από το 1945 ως το 1967 που ο Φίνκελσταϊν μιλάει για το μεγάλο «μπουμ» στη βιβλιογραφία, δε μεσολαβούν παρά είκοσι χρόνια, χρονική απόσταση αρκετή για να γίνει αντικείμενο επεξεργασίας ένα οποιοδήποτε ιστορικό βίωμα. Και χωρίς να ξεχνάμε, βέβαια, ότι ήδη, δύο χρόνια μετά το Ολοκαύτωμα, είχαν ήδη γραφτεί βιοματικά βιβλία όπως αυτό του Λέβι (Εάν αυτό είναι ο άνθρωπος) τα οποία ασχολούνται με τον αντισημιτισμό, ενώ το μέγεθος της φρίκης δεν είχε αποκαλυφθεί στο πλήρες μέγεθός του.

Αντίστοιχα, σε επίπεδο κοινοτήτων δεν μπορούσε να γίνει σοβαρή έρευνα και μάλλον δεν υπήρχε η ψυχραιμία για κάτι τέτοιο σε κοινότητες πχ όπως της Θεσσαλονίκης η οποία όχι απλώς έχασε το 96% των μελών της στα κρεματόρια αλλά έχασε και τα περισσότερα σπίτια των νεκρών ή μη μελών της, τις περιουσίες και τις δουλειές της, από τις λεηλασίες που προξένησε ο δήμος Θεσσαλονίκης και ο όχλος του κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής. Ακόμη, χειρότερα, η εβραϊκή κοινότητα έχασε και το νεκροταφείο της, το μεγαλύτερο εβραϊκό νεκροταφείο της Ευρώπης, αφού το κατέστρεψαν και το πλιατσικολόγησαν οι Έλληνες συμπολίτες τους¹⁴.

β) Απόθηση και Άρνηση: Πολλοί επιζώντες των στρατοπέδων συγκέντρωσης γύρισαν στις πατρίδες τους ή στην Παλαιστίνη αρχίζοντας να διηγούνται ό,τι τους είχε συμβεί. Ο Primo Levi περιγράφει χαρακτηριστικά αυτή τη διαδικασία (στο «Αυτοί που βούλιαξαν και Αυτοί που σώθηκαν»). Λέει πως ήθελε να επιβιώσει για να πει όσα έγιναν. Και πως δεν πρέπει να ξεχνάμε ό,τι δεν έχουμε τις σημαντικότερες εμπειρίες, αυτών που δεν κατάφεραν να επιβιώσουν. Ωστόσο, δεν έλειψαν και οι μαρτυρίες για επιζώντες οι οποίοι γύρισαν στα σπίτια τους (όπου τα βρήκαν ακόμη εκεί) χωρίς να ανοίξουν το στόμα τους. Κι αυτό ήταν μια κοινή αντίδραση εξίσου. Όχι μόνο γιατί είχε χαθεί πλέον το νόημα των πραγμάτων για αυτούς, όταν λίγο πριν έζησαν την ίδια την Κόλαση. Αλλά και γιατί είχαν μέσα τους την πεποίθηση ότι δε θα τους πιστέψουν σε όποιον κι αν μετέφεραν το βίωμά τους, πιστεύοντας ότι είχαν ήδη ζήσει κάτι το μη-πραγματικό. Και πράγματι. Όντως, ένα μεγάλο κομμάτι ακόμη και του εβραϊκού πληθυσμού που δεν είχε πάει καν στα στρατόπεδα, δεν πίστευε και στην πραγματικότητα δεν ήθελε να πιστέψει αυτό που είχε γίνει. Μήπως δεν ήταν αλήθεια αυτό που ο Ζαν Αμερί έλεγε: *«Αυτός που βασανίστηκε, παραμένει βασανισμένος. [...] Όποιος υπέστη βασανιστήρια δε θα μπορεί πλέον να προσαρμοστεί στον κόσμο, το όνειδος της εκμηδένισης δε σβήνει ποτέ. Η εμπιστοσύνη στην ανθρωπότητα, ραγισμένη ήδη στο πρώτο ράπισμα, συντετριμμένη μετά τα βασανιστήρια, δεν επανακάταται πλέον»;*

.....

¹⁴ Για στοιχεία σχετικά με αυτό το ζήτημα, βλέπε Thomas Laqueur και Carla Hesse «Η εξάλειψη του εβραϊκού νεκροταφείου από τη ζωή της σύγχρονης Θεσσαλονίκης», σελ.31 – Φεμινιστικό περιοδικό Δίνη (Κατάρτι).

Όταν οι μαρτυρίες επιβεβαιώνονταν από πολλούς, μόνο τότε, το Ολοκαύτωμα θεωρούνταν πραγματικότητα. Αυτή η απροθυμία να μιλήσουν ή να θυμούνται πολλοί από τους επιζώντες ή η προθυμία τους απλώς να απωθήσουν τα γεγονότα, εμφανίστηκε ιστορικά ως καθυστέρηση ανάπτυξης ενός λόγου για το Ολοκαύτωμα. Η αλήθεια είναι, όμως, ότι ένα τμήμα αυτού του κόσμου αποφάσισε αργότερα να μιλήσει είτε όταν βρήκε απέναντί του επίμονους συνεντευξιαστές και κνηγούς της ιστορικής αλήθειας (όπως ο Claude Langemann στο ντοκιμαντέρ Shoah) είτε όταν εμφανίστηκε ιστορικά μια δεκαετία μόλις μετά το βίωμά τους η τάση του αναθεωρητισμού και της άρνησης του Ολοκαυτώματος.

Όταν έχουμε να κάνουμε, λοιπόν, με ένα τόσο συνταρακτικό βίωμα είναι φυσικό όχι μόνο οι άνθρωποι να απωθούν αλλά και να αρνούνται να μιλήσουν για αυτό. Και είναι γεγονός μέχρι σήμερα ότι όσο αυξάνει η εμπιστοσύνη και η κατανάλωση συγγραφικών έργων, όπως αυτό του Φίνκελσταϊν, τόσο καταστρέφεται το καθεστώς ψυχικής και σωματικής ασφάλειας που προϋποθέτει την έκθεση ενός τραύματος. Όσο καλλιεργούμε χώρους ανασφάλειας για την αφήγηση των τραυματικών εμπειριών, άλλο τόσο αποθαρρύνουμε το ενδιαφέρον για τις νηφάλιες επεξεργασίες της ιστορικής μνήμης. Κι αυτοί οι χώροι ανασφάλειας, φυσικά, δε βρίσκονται μόνο στις αιχμές του δημόσιου λόγου (πχ βιβλιογραφίες, εφημερίδες κτλ) αλλά και στα διπλανά σπίτια, στις εβραϊκές κοινότητες του τόπου μας, εν τέλει σε διαφορετικό βαθμό μέσα στο Ισραήλ (ως γνωστόν η χώρα αυτή βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση από την πρώτη μέρα της ίδρυσής της μέχρι και σήμερα).

γ) **Το είδος της γραφής:** Θα μπορούσαμε να βρούμε δεκάδες τέτοιους ισχυρούς λόγους που να απαντούν στο γιατί δεν έχουμε μια άνθιση της βιβλιογραφίας γύρω από τον αντισημιτισμό και το Ολοκαύτωμα πριν το 67'. Εκθέσαμε δύο σημαντικούς από αυτούς τους λόγους παραπάνω. Εδώ θα μας επιτρέψετε και μια εικασία.

Είναι γνωστό ότι πριν το 67' έχουν ήδη μιλήσει για τον αντισημιτισμό και το Ολοκαύτωμα τόσο ο Primo Levi όσο και ο Raul Hilberg, ο Theodor Adorno, η Hannah Arendt αλλά και μη εβραίοι συγγραφείς όπως ο Jean Paul Sartre. Τα δοκίμια όλων αυτών έχουν μείνει στην ιστορία. Για μας, ωστόσο, ο Primo Levi είναι ο σημαντικότερος – θα μας επιτρέψετε – γιατί εκθέτει με αμεσότητα το βίωμα. Κι εκτός από αυτό, ο Levi δεν καταθέτει απλά μια μαρτυρία αλλά ένα ιστορικό-λογοτεχνικό έπος, μάλιστα ένα-δύο χρόνια μετά την απελευθέρωσή του από το Άουσβιτς. Εμφανίζει μέσα σε αυτό μια ώριμη και νηφάλια επεξεργασία, δε, των βιωμάτων του, χώρια την μεγαλοψυχία του μέσα στις προσπάθειες κατανόησης εκ μέρους του των θυτών και του μεγέθους της καταστροφής. Ο Levi, με το βιβλίο του αυτό, όχι απλώς μαρτυρεί αλλά γράφει το βιβλίο του 20^{ου} αιώνα, με μια απίστευτα μεγάλη συνοχή και νηφαλιότητα. Η εικασία μας είναι ότι ο Levi φαίνεται να κατακτά αμέσως το χώρο της βιοματικής γραφής, καλύπτοντας με το σθένος του πολλούς άλλους επιζώντες. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, εξάλλου, ότι ο λεγόμενος γραπτός βιοματικός λόγος σε σχέση με φαινόμενα ρατσισμού και τραυματικά βιώματα δεν έχει αναπτυχθεί ακόμη ως τότε, τη δεκαετία του 50'. Πρόκειται ακόμη για την εποχή που οι μόνοι που γράφουν για φαινόμενα όπως ο αντισημιτισμός είναι, σε σχεδόν μονοπωλιακό επίπεδο, οι διανοούμενοι (πχ οι περισσότεροι όσων αναφέραμε παραπάνω).

Πόσα τέτοια επιχειρήματα μπορεί άραγε να σκεφτεί ένας κοινός νους; Θα μπορούσαμε να πούμε ακόμη για τον αντίκτυπο που είχε η δίκη Άιχμαν στο Ισραήλ το 1961 και πως νοσηματοδότησε ξανά την έννοια της δικαίωσης των θυμάτων. Ή θα μπορούσαμε να πούμε για τις μεθοδεύσεις

στις οποίες προέβη η σταλινική προπαγάνδα έτσι ώστε να αποσιωπηθεί το ότι στα στρατόπεδα εξόντωσης δολοφονούνταν εβραίοι. Ή ακόμη και για την καθοριστική επίδραση των αντισημιτικών διώξεων του 1965-1958 από τα εδάφη της Πολωνίας σε συνάρτηση, βέβαια, με τις απόπειρες της πολωνικής τότε κυβέρνησης που προσπάθησε να οικειοποιηθεί το Άουσβιτς για τους δικούς της μικροπολιτικούς σκοπούς. Θα μπορούσαμε να πούμε κι άλλα. Να τα γράψουμε όλα αυτά για να πείσουμε τους Φίνκελσταϊν ή τους αντισημίτες που κάνουν χρήση του αντι-σιωνισμού; Για τίποτα από τα δύο.

Ξεκινώντας, ωστόσο, από τη βάση της ελληνικής εκπαίδευσης που λάβαμε – είναι ενδεικτικό ότι τα ελληνικά σχολεία δε διδάσκουν το Ολοκαύτωμα – και της γιγαντιαίας προσπάθειας της ιστορικής λήθης (ή καλύτερα διαστρέβλωσης της μνήμης) την οποία αντιμετωπίζουμε σήμερα, αποφασίσαμε και δεχτήκαμε ότι οφείλουμε να βρισκόμαστε σε μια συνεχή εγρήγορση. Εγρήγορση που να μας οδηγεί σε μια βαθύτερη κατανόηση της Shoah και της θέσης της μέσα στην ιστορία. Εγρήγορση που να μας απωθεί από το να ενσωματώνουμε το παρελθόν αστόχαστα μέσα σε ένα ισοπεδωτικό παρόν. Εγρήγορση, τέλος, που να μας οδηγεί στην άρνηση της κουλτούρας της ντόπιας αριστεράς και δεξιάς, που είναι πολύ πρόθυμες πάντα να συζητούν κάποια δήθεν σημερινά «εβραϊκά εγκλήματα», μα ποτέ τα δικά τους, ώστε να αναδεικνύουν παγκόσμιους αποδιοπομπαίους τράγους, κάπου έξω και μακριά από την Ελλάδα και, έτσι, να ενισχύουν το εθνικό-πατριωτικό τους προφίλ.

Για μας, η μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος δεν πρέπει να καταλήξει σε έναν ανταγωνισμό ποσοτήτων της συμφοράς. Σε αυτή, δυστυχώς, τη συνθήκη οδηγούν οι αντισημιτικές προεκτάσεις των χρήσεων του λόγου περί «βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος». Είναι ενδεικτικό αυτό από την ανάγκη που έχει το ελληνικό κοινό να αμφισβητήσει το Ολοκαύτωμα, καταναλώνοντας αυτά τα προϊόντα. Και είναι ενδεικτικό και από την αντίστροφη. Κανένας Έλληνας δεν τόλμησε να αμφισβητήσει την αρμένικη γενοκτονία, καθώς αυτό βόλευε πάντα και την καλλιέργεια των εγχώριων αντι-τουρκικών αισθημάτων. Κανείς δεν έβγαλε βιβλίο για να μας ρωτήσει γιατί πχ η Ανζέλ Κουρτιάν χρειάστηκε να γράψει τις μνήμες της από τη γενοκτονία των Αρμενίων 30 και 60 χρόνια μετά την καταστροφή εκείνη¹⁵. Και, φυσικά, κάτι τέτοιο θα ήταν γελοίο. Μιας και, όπως είπαμε, για τέτοια βιωματικά και ιστορικά γραπτά που αναφέρονται σε τραυματικές εμπειρίες (και κυρίως αυτά), στα οποία εμπλέκονται ψυχικές διαδικασίες απώθησης και άρνησης, δεν πρέπει να τίθενται ημερομηνίες υποβολής και ούτε βέβαια, με αυτό τον τρόπο, τα ίδια τα θύματα να κατηγορούνται για τη θυματοποίησή τους.

Η συζήτηση έχει μόνο μια βάση, τη μελέτη ακριβώς του «εγκλήματος των εγκλημάτων»:

Όπως εύστοχα έχει ειπωθεί...

“μάθετε αυτό που συνέβη, μην ξεχνάτε και, ταυτόχρονα, δεν θα μάθετε ποτέ”...

¹⁵ Τα «Τετράδια της Ανζέλ Κουρτιάν», παρεπιμπτόντως, γράφτηκαν από το 1948 ως το 1978 και αναφέρονται στη γενοκτονία των Αρμενίων το 1915.

«Ο θάνατος είναι ένας μάστορας από την Γερμανία»

Π. Τσελαν

Συνέντευξη με δυο άτομα από την αντιφασιστική ομάδα μεταναστών στην Γερμανία, Café Morgenland (CM). Οι συνομιλητές μας διάλεξαν σαν ψευδώνυμα, δυο από τα πιο χαρακτηριστικά κοσμητικά επίθετα που ακούστηκαν και γράφτηκαν για αυτούς στον ελλαδικό χώρο, τονίζοντας ότι σε καμία περίπτωση δεν θέλουν με αυτή την επιλογή να υποτιμήσουν τις άλλες βρισιές.

1. Πότε και πού δημιουργήθηκε το Café Morgenland;

πράκτορας: Το CM δημιουργήθηκε τέλη του 1991 με αρχές του 1992, στην πορεία οξυμένων αντιπαράθεσεων με την γερμανική ριζοσπαστική αριστερά, τους αυτόνομους κλπ. στο θέμα του ρατσισμού και του εθνικισμού, του δικού τους όσο κι αυτού του λαού τους. Από ότι φαίνεται εκ των υστέρων, οι εικόνες που είδαμε τόσο εμείς όσο και αυτοί, τις γερμανικές μάζες να ουρλιάζουν και να προσπαθούν να λυντσάρουν τους αφρικανούς πρόσφυγες (πχ στην Hoyerswerda) ή να προσπαθούν να κάψουν τους βιετναμέζους μετανάστες (πχ στο Rostock-Lichtenhagen), οδήγησαν εμάς σε εντελώς διαφορετικά συμπεράσματα από ότι εκείνους. Εμείς σπάζαμε το κεφάλι μας για το πως θα αντισταθούμε στην λαϊκή εξέγερση και αυτοί έσπαζαν το κεφάλι τους για το πως θα τους διαφωτίσουν, ώστε να μετατραπούν από στυγνοί εξολοθρευτές σε ...επαναστάτες.

Είναι ακόμη νωπή στην μνήμη μας η περίπτωση ενός άλλου πογκρόμ στο όταν μετά από μια βδομάδα καθημερινών - για την ακρίβεια, βραδινών - επιθέσεων των κατοίκων (ανδρών, γυναικών και παιδιών) με μολότοφ και πέτρες ενάντια στον καταυλισμό των προσφύγων, μια από τις ριζοσπαστικές ομάδες των γερμανών μοίρασε προκήρυξη στον όχλο με τον τίτλο «η ανταρσία σας είναι σωστή, αλλά με λάθος στόχο».

προβοκάτορας: Αυτοί ακριβώς ήταν οι λόγοι που μας οδήγησαν στην αποχώρηση μας από την «γερμανική οικογένεια» και στην δημιουργία του Morgenland (=χώρα του αύριο). Έτσι ανοίξαμε ένα στέκι συνάντησης μεταναστών, ένα καφέ σε ένα κατειλημμένο κτίριο στην Φρανκφούρτη (από το οποίο αργότερα φύγαμε, μια και οι γερμανοαριστεροί «ιδιοκτήτες» του θελαν σώνει και καλά να κάνουν εκεί μια συναυλία με ΟΙ-Μουσική των Σκίνχεντ). Το παράδειγμά μας ακολούθησαν μετά άλλοι και δημιουργήθηκε έτσι ένα δίκτυο από ομάδες μεταναστών σε διάφορες πόλεις της Γερμανίας (Φρανκφούρτη, Βόννη, Αμβούργο, Βερολίνο, Κολωνία, Βαυαρία κα.) που αργότερα το ονομάσαμε «Morgenland incorporation», με στόχο να επεμβαίνουμε εκεί όπου έβρισκαν την εκτόνωση τους τα γερμανικά αισθήματα, κριτικάροντας ταυτόχρονα την στάση και την πρακτική της γερμανικής αριστεράς (όλων

.....
σχεδόν των αποχρώσεων) ως ρατσιστική, εθνικιστική, αντισημιτική και ευροκεντρική. Κάθε ομάδα αλλά και κάθε άτομο σε αυτήν είχε και έχει την πλήρη ατομική ευθύνη να κάνει (ή να μην κάνει) μόνο του ή με την ομάδα του, σε τοπικό ή σε πανγερμανικό επίπεδο αυτό που μπορεί και θεωρεί σωστό.

2. Πως αντιμετωπίσατε αυτό το κοινωνικό κλίμα από την μεριά σας, πως δράσατε και δράτε;

προβοκάτορας: Μια ιδιαιτερότητα των ενεργειών μας ήταν ίσως, ότι διαλέγαμε τα «σαφάρια τιμωρίας» μας, όπως τα κατηγορούσαν οι αριστερογερμανοί, να τα κάνουμε εκεί όπου δεν έδινε στα θύματα κανένας σημασία, είτε γιατί δεν βλέπανε οφέλη για το κίνημα, είτε γιατί τα μέσα ενημέρωσης το πέραγαν στα ψηλά των ειδήσεων, είτε γιατί προσπαθούσαν να καμουφλάρουν τα εγκλήματα τους.

Έτσι για παράδειγμα, όταν μετά τη δολοφονία 13 προσφύγων (τους έκαψαν) στο Lübeck, τον τραυματισμό πάνω από 30 από νεογερμανούς και την σύλληψη – σαν υπαίτιο - του Safwan Eid, ενός ... επιζήσαντος του εμπρησμού πρόσφυγα, σύσσωμη σχεδόν η γερμανοαριστερά έδωσε το σύνθημα να περιμένουν πρώτα τα αποτελέσματα της ...εισαγγελικής έρευνας για να κανονίσουν την στάση τους. Τότε αποφασίσαμε να αντισταθούμε σε αυτό το κλίμα συγκάλυψης και «επισκεφτήκαμε» το χωριό Grevesmühlen από όπου προέρχονταν οι εμπρηστές, πραγματοποιώντας τόσο στο Lübeck για την απελευθέρωση του συλληφθέντος, όσο και στο Grevesmühlen διαδηλώσεις και άλλα ενάντια στους θύτες και αυτούς που τους κάλυπταν (σλόγκαν τότε «να την πέσουμε στους θύτες»). Πολύ αργότερα, όταν πια η αστυνομία παραδέχτηκε ότι ο πρόσφυγας ήταν αθώος και τον άφησε ελεύθερο, ανακάλυψαν ότι πρέπει να δραστηριοποιηθούν ενάντια στους εμπρηστές.

Μια άλλη ιδιαιτερότητα είναι ότι, από την αρχή ήδη, αρνηθήκαμε τον ρόλο του θύματος είτε όταν μας έβλεπαν σαν θύματα οι καλοί και φιλεύσπλαχνοι άνθρωποι της γερμανικής αριστεράς, είτε όταν προσπαθούσαν να μας στριμώξουν σε αυτό το ρόλο οι ρατσιστές και οι νεοναζίδες. Προτιμήσαμε να αναπτυχθούμε σαν θύτες ενάντια στους θύτες, πράγμα που έχει μια σειρά οφέλη, τόσο βιολογικά (ακεραιότητα) όσο και ψυχικά (την βρίσκεις).

πράκτορας: Ακόμη και όταν κάψανε στο Babenhausen ξημερώματα της επαναστατικής πρωτομαγιάς τους (12 ντεπόζιτα βενζίνης βρήκε η αστυνομία) κάτοικοι της κωμόπολης το σπίτι και το μαγαζί του μοναδικού επιζώντος εκεί εβραίου (η μητέρα του ήταν η μόνη από την πάλη ποτέ ανθούσα εκεί εβραϊκή συνοικία που επέζησε του ολοκαυτώματος), για να τον αναγκάσουν να εγκαταλείψει την πόλη και δραστηριοποιηθήκαμε ενάντια στους κατοίκους της (μέχρι σήμερα δεν βρέθηκαν οι δράστες, μια και οι κάτοικοι όπως και παλιά, δεν είδαν, δεν άκουσαν

τίποτε), μας κατηγορήσαν και πάλι για «επιδρομή από τα έξω». Η διαδήλωση μας (μόνο μερικές ομάδες της αντιφα την υποστήριξαν), που έγινε την ημέρα της ετήσιας λαϊκής τους πανηγυρης, ήταν ειρηνική (ομορφώναμε μόνο τους τοίχους τους και τους κήπους τους), μια και από φόβο για βίαια επεισόδια (η αστυνομία μοίρασε γραπτές εντολές στους κατοίκους πως να φερθούνε, μια και κυκλοφορούσαν διάφοροι μύθοι για μας και την δράση μας), αναγκάστηκαν να ματαιώσουν το πανηγύρι τους και να αμπαρωθούν κυριολεκτικά στα σπίτια τους.

Το καμένο σπίτι του τελευταίου εβραίου, Τόνι Αβραάμ Μερίν, στο Babenhausen της Γερμανίας.

προβοκάτορας: Για να το ολοκληρώσω,

ο Τόνι Αβραάμ Μερίν εγκατέλειψε το χωριό αφήνοντας τα καμένα ερείπια του σπιτιού του και του μαγαζιού του όπως ήταν, έστησε μια ταμπέλα που έγραφε «*από τώρα το Babenhausen είναι ελεύθερο από εβραίους (Judenfrei)*» (ήταν το στερεότυπο τηλεγράφημα που έστειλναν οι ναζίδες στον Χίτλερ όταν εκκένωναν ή εξολόθρευαν τις πόλεις και τα χωριά από τους εβραίους κατοίκους) και αποδήμησε στις ΗΠΑ.

πράκτορας: Λιγότερο επιφυλακτικοί ήταν οι κάτοικοι σε μια άλλη περίπτωση, στο Ochtendung, όταν οργανώσαμε μια «εκδρομή» στο χωριό τους (εκεί μας «έβριζαν» Νέγρους) διαδηλώνοντας ενάντια στον Wolfgang Lehning-Emden, έναν αρχιτέκτονα, κοινοτάρχη, πολιτικό της σοσιαλδημοκρατίας, πρόεδρο του εκεί συλλόγου καρναβαλιού και εγκληματία πολέμου (εκτέλεσε σαν αξιωματικός της Βέρμαχτ το 1943 στο 2^ο ΠΠ στο Καγιάτσο της Ιταλίας 22 γυναίκοπαιδα – τα μισά από τα θύματα παιδάκια – σε αντίποινα για επίθεση παρτιζάνων). Ζούσε χρόνια στο χωριό με ψευδώνυμο, με αλλαγμένη ταυτότητα. Όταν αποκαλύφθηκε η πραγματική του ταυτότητα, το χωριό όχι μόνο δεν τον έδιωξε, αλλά τον πήρε υπό τη προστασία του και ξυλοκόπησε μάλιστα και μια ιταλική τηλεοπτική ομάδα δημοσιογράφων που τόλμησαν να πάνε στο χωριό για να κάνουν ντοκιμαντέρ για το θέμα... οπότε έπρεπε πάλι κάτι να κάνουμε, για να μην περάσει και αυτό απαρατήρητο.

Σε αυτού του είδους τις ενέργειες, από τις οποίες τα παραπάνω παραδείγματα δείχνουν ίσως μια μικρή εικόνα, περιοριστήκαμε όλα αυτά τα χρόνια, μόνοι ή σε συνεργασία με άλλες αντεθνικές και αυτόνομες ή αντιφα τότε ομάδες.

προβοκάτορας: Αποτελεσματικότερες (και μάλιστα πιο απολαυστικές, λόγω της αμεσότητας) ήταν και είναι οι μικρές, ανεπίσημες και χωρίς βαβούρες ενέργειες της καθημερινότητας. Όταν για παράδειγμα οι γερμανοί συγκάτοικοι ενός ή μιας πρόσφυγα ή οι προλετάριοι γερμανοί συνάδελφοι στην δουλειά ή οι γείτονες που θέλουν να διώξουν τις εκεί διαμένουσες οικογένειες των Ρομά με μάζεμα υπογραφών (δημοκρατικό πογκρόμ δηλαδή) κλπ, μετατρέπουν την ζωή των θυμάτων τους σε καθημερινό ρατσιστικό μαρτύριο, προσπαθούμε να πείσουμε τους θύτες – με αδιάσειστα επιχειρήματα – να μην το ξανακάνουν ποτέ και να τους αφήσουν ήσυχους, πράγμα που πάντα σχεδόν το κάνουνε. Τα τελευταία χρόνια, τόσο από εξωτερικούς (κρατική

καταστολή ή μετανάστευση και πάλι σε άλλες χώρες), όσο και από εσωτερικούς (διαφωνίες και αποχωρήσεις) λόγους, μείναμε λίγοι (για αυτό μιλάμε πιο πολύ στο παρελθόν) που συνεχίζουμε στο περιορισμένο βαθμό που μπορούμε, τέτοιες ταπεινές ενέργειες ή την ευγενή κριτική μας προς το «κίνημα».

πράκτορας: Και όταν αποχαιρετούμε τους μετανάστες-μετανάστες μας, λέμε, „όποιος άντεξε στην Γερμανία, αντέχει παντού“.

3. Ποια είναι, με λίγα λόγια, η πολιτική και κοινωνική ταυτότητα της ομάδας;

προβοκάτορας: Ευτυχώς γιατρευτήκαμε από τέτοιες ερωτήσεις, τις ξεπεράσαμε, μια και οι περισσότεροι από μας «πέρασαν» από τον ριζοσπαστικό, αυτόνομο, μαρξιστικό κλπ. χώρο. Επειδή η ίδια η ερώτηση, με την έννοια της «ταυτότητας» είναι άκρως προβληματική και επειδή μια αναφορά στο περιεχόμενο της θα «γέμιζε» όλη την συνέντευξη, θα περιοριστούμε στην απάντηση που έδωσε ο κύριος Κ. (του Β. Brecht), όταν τον ρώτησε κάποιος αν υπάρχει θεός: «Σε συμβουλεύω να σκεφτείς αν η συμπεριφορά σου θα αλλάξει, σε εξάρτηση από την απάντηση. Αν δεν αλλάξει, τότε να ξεχάσουμε την ερώτηση. Αν όμως αλλάξει τότε μπορώ τουλάχιστον να σε βοηθήσω με το να σου πω, ότι έχεις ήδη αποφασίσει: Χρειάζεσαι έναν θεό.» Βεβαίως υπάρχουν αξιόλογες και ενδιαφέρουσες γνώσεις και εμπειρίες τόσο στην αυτόνομη όσο και στην αναρχική ή μαρξιστική αναφορά. Όλες αυτές όμως έχουν ένα κοινό πλαίσιο, την «αγνωσία» του ανθρώπου.

Έτσι το μαρξισμός, ο οποίος, όπως και άλλα παρόμοια παντοδύναμα εδώ και 6.000 χρόνια μοντέλα, αντλεί την συστηματικότητα του και την νομιμοποίηση του από το να υποθέτει, ότι τα πράγματα δεν είναι έτσι όπως φαίνονται και για αυτό ο άνθρωπος δεν είναι σε θέση να ξεχωρίζει την Αλήθεια από την Μη-Αλήθεια, το Πραγματικό από το Μη-Πραγματικό, το Σωστό από το Μη- Σωστό και επομένως, ότι αυτό το πρόβλημα πρέπει να εξουσιοδοτηθεί σε κάποιους που θα το λύσουν. Αυτό ακριβώς όμως είναι η πηγή της νομιμοποίησης κάθε πολιτικής, κοινωνικής κλπ.

Το καμένο μαγαζί του τελευταίου εβραίου του Babenhausen.

εξουσίας. Ο μαρξισμός, σαν ένα τέτοιο μοντέλο, έβαλε την σφραγίδα του στην διαδικασία ωρίμανσης των μοντέρνων (καπιταλιστικών) κοινωνικών σχέσεων, σαν το ανώτατο προϊόν άλφα ποιότητας ανάμεσα στα πνευματικά προϊόντα του νέου τρόπου παραγωγής και επέδρασε και επιδρά τελικά νομιμοποιητικά και μάλιστα πιο αποτελεσματικά από τα παρόμοιά του πνευματικά μοντέλα, σαν το ανώτατο στάδιο του διαφωτισμού. Το άμεσο μέσο του είναι να διαφωτίζει τις μάζες, ο σκοπός του να τις «απελευθερώσει». Περιττεύει να πούμε ότι εμείς (για άλλους δεν μπορούμε να μιλήσουμε), ούτε να μας «απελευθερώσει» κάποιος θέλουμε (μην

.....
τολμήσει), ούτε να «απελευθερώσουμε» άλλους σκοπεύουμε.

4. Εν συντομία, ποιες μπορούμε να πούμε ότι είναι οι βασικές επιρροές ή αναφορές του *Cafe Morgenland*;

πράκτορας: Αφετηριακό σημείο ήταν και είναι η προσπάθεια μας να εξηγήσουμε, να κατανοήσουμε αυτό το κλίμα. Σύντομα καταλήξαμε στο Άουσβιτς. Σε αυτό βοήθησαν τόσο μια σειρά κριτικοί της μετα-Άουσβιτς Γερμανίας όπως ο Eikel Geisel αλλά και ο μετέπειτα μεταλλαγμένος Wolfgang Port, όσο και προπαντός συγγραφείς-επιζήσαντες του ολοκαυτώματος όπως ο Jean Améry, ο Primo Levi και άλλοι, καθώς και μια σειρά ιστορικών, ιστορικά ντοκουμέντα κλπ. που μας επέτρεψαν μια ελάχιστη προσέγγιση του Άουσβιτς.

Και μια και η ερώτηση είναι σε σχέση με την προηγούμενη, ας συνεχίσουμε με τους κλασικούς: Οι διάφοροι αυτοί φιλόσοφοι και έξυπνα μυαλά, πλάσανε ολοκληρωμένους μελλοντικούς κόσμους. Κόσμους γεμάτους αρμονία και αλληλοκατανόηση. Άλλοι τους ονόμασαν κομμουνισμό, άλλοι σοσιαλισμό, άλλοι αναρχία κ.ο.κ.

Κανείς όμως από αυτούς, όχι μόνο δεν προείδε στις προφητείες του, αλλά ούτε καν το διανοήθηκε ότι θα πραγματοποιούνταν ένα τέτοιο ανθρώπινο έργο όπως το Άουσβιτς.

Από την στιγμή όμως που όλες αυτές οι θαυμάσιες θεωρίες και τα μελλοντικά σχεδιαγράμματα για τις ανθρώπινες κοινωνίες, αποκλείουν, αδυνατούν να πάρουν υπόψη τους μια τέτοια δυνατότητα, τότε αυτές καταρρέουν μπροστά στο Άουσβιτς σαν χάρτινοι πύργοι και οι ουτοπίες τους έχουν τόσο πολύ αξία όσο το κενό αυτό που εμπεριέχουν, δηλαδή μηδέν.

προβοκάτορας: Εκτός αυτού, μας πιάνει ανατριχίλα όταν φανταζόμαστε τέτοιους ευτυχισμένους κόσμους (θα πρέπει να είναι η κόλαση επί γης), ελπίζουμε να μην τους ζήσουμε ποτέ, μια και θα αναγκαστούμε να είμαστε πάλι απέξω.

πράκτορας: Και μια λεπτομέρεια: Για κάθε γνωστό ή άγνωστο άτομο για το οποίο επιθυμούμε ή είμαστε αναγκασμένοι να σχηματίσουμε μια γνώμη, θέτουμε αδιάκοπα και με επιμονή, την ίδια στερεότυπη και τετριμμένη ερώτηση: Πως θα φερόταν αυτός ή αυτή, πως θα φερόταν αυτή ή η άλλη συλλογικότητα ή κοινωνική ομάδα εάν επαναλαμβανόταν το Άουσβιτς ή κάτι ανάλογο; Η απάντηση σε αυτήν την ερώτηση είναι το κυρίαρχο, το απόλυτο και καθοριστικό κριτήριο με το οποίο μετράμε και εκτιμούμε τα άτομα και τις ομάδες, τις πράξεις τους και την συμπεριφορά τους.

5. Τι το αρνητικό βλέπετε στις ουτοπίες, εννοούμε τις θετικές, απελευθερωτικές ας πούμε, ουτοπίες;

πράκτορας: Αυτό είναι το πρόβλημα, τίποτε αρνητικό, μόνο θετικά. Εκείνο που βλέπουμε είναι μια φαντασίωση, πλασμένη αποκλειστικά στα μυαλά των δημιουργών της, έξω (με την έννοια ότι πρόκειται για το μέλλον) από την ωμή πραγματικότητα. Κάτι το θετικό, μια αναφορά δράσης σε ή με κάτι το θετικό δεν υπάρχει για μας. Αυτό σημαίνει ότι αποκρούουμε όλα ανεξαιρέτως τα εποικοδομητικά, θετικά μοντέλα και θεωρίες για το μέλλον, πρεσβεύουμε μια αποκλειστικά αρνητική και καταστρεπτική αντίληψη, στάση, ενέργεια, δράση. Τίποτε άλλο.

Πορεία antifa στη γερμανία...

Έστω και σύντομα, έστω και απλά, να το εξηγήσουμε: Με την πραγματικότητα στην οποία ζούμε, δηλαδή αυτήν που αντιλαμβανόμαστε με τα μέσα που διαθέτουμε (αισθήσεις, λογική κλπ) έχουμε κάποιο πρόβλημα η όχι. Όταν ένα άτομο ή μια ομάδα ατόμων δεν έχει με τις συνθήκες ή με πλευρές των συνθηκών, μέσα στις οποίες ζει κανένα πρόβλημα, ούτε καν περνά από το μυαλό του η ιδέα να κατασκευάσει ένα μοντέλο, μια θεωρία που να ανατρέπει αυτήν την ευχάριστη πραγματικότητα ή αυτές τις ευχάριστες πλευρές της. Ούτε καν περνά από το μυαλό του να βρει, να κατασκευάσει έννοιες και λέξεις που να εκφράζουν αυτή του την αντίθεση (όχι η λέξη σκλαβιά επήλθε από την ελευθέρια αλλά το αντίθετο, όχι η λέξη εκμετάλλευση επήλθε από την μη εκμετάλλευση αλλά το αντίθετο κλπ). Θέλουμε δηλαδή να πούμε ότι δράση ή αντίσταση (για να χρησιμοποιήσουμε τις συνήθεις ορολογίες) αναπτύσσει ένα άτομο ή μια ομάδα ατόμων μόνο και αποκλειστικά ενάντια σε κάτι το υπαρκτό (αντιλαμβανόμενο) αρνητικό και σε τίποτε άλλο. Με αυτή την δράση προσπαθεί να απαλείψει το αρνητικό, να το καταστρέψει, να το εξαφανίσει, ώστε να πάψει να ενοχλεί ή να εξοντώνει.

προβοκάτορας: Θα κάνω έναν συμβιβασμό για να γίνουμε κατανοητοί: Το μόνο θετικό που μετά ίσως να υπάρξει, ίσως για ένα μικρό ή μεγάλο διάστημα, θα είναι η απουσία του αρνητικού. Λέμε τα ίσως, γιατί μπορεί να έχουμε και ακόμη χειρότερες καταστάσεις από αυτές που αντιπαλέψαμε (αυτά έχουν οι προφητείες για το μέλλον). Άσε που με κάτι τέτοιες υποθετικότητες πλησιάζουμε και εμείς σε επικίνδυνο βαθμό τις ουτοπίες του μέλλοντος (για αυτό και μιλήσαμε για συμβιβασμό). Εμείς λεμε ότι το μέλλον το δημιουργεί το παρόν, μόνο το παρόν μπορεί να «εποικοδομήσει» (δηλαδή να καταστρέψει, με την έννοια της απουσίας, της εξάλειψης του αρνητικού).

Ακόμα και η δράση για μια αναδημιουργία της κοινωνίας με κατεύθυνση τον σοσιαλισμό, τον κομμουνισμό, την αναρχία, την οικολογική κοινωνία ή την απόλυτη ατομική ελευθέρια κλπ, δεν είναι τίποτε άλλο από προγράμματα και συστήματα υπαρκτών ενεργειών, στάσεων, αντιλήψεων μέσα στην παρούσα κοινωνική πραγματικότητα, μέσα στο Τώρα και στο Εδώ.

Εκτός αυτού, ακόμη και αν υποθέσουμε ότι κάτι τέτοιο θα ήταν δυνατό, θα περιλάμβανε αυτό αυτομάτως μια εντελώς συγκεκριμένη σύνθεση/αποσύνθεση των σχέσεων εξουσίας.

Όταν λοιπόν δημιουργεί κανείς τέτοια μοντέλα, δημιουργεί κόσμους, κοινωνίες. Αυτό το είδος μελλοντικής αρχιτεκτονικής εμπεριέχει χειρότερα πράγματα από τις προφητείες. Διότι όταν η πρόγνωση ενός προφήτη δεν επαληθεύεται, μπορεί αυτό να έχει επίπτωση απλώς και μόνο στην ιδιότητα και φήμη του προφήτη ή του μάντη, με το να χάσει αυτήν την ιδιότητα ή φήμη του. Τα μη προφητικά όμως επαναστατικά-κοινωνικά μοντέλα είναι υποχρεωμένα, από την στιγμή που θα εκφραστούν, από τη στιγμή που θα καταγραφθούν, να παλέψουν, να κάνουν τα πάντα για την εφαρμογή τους, ανεξάρτητα αν αυτή η εφαρμογή έχει κάποια σχέση με την εξέλιξη της πραγματικότητας η όχι. Έτσι, σε αντίθεση με τον κακό προφήτη ή μάντη, προσπαθούν

να εξαναγκάσουν τη πραγματικότητα να αλλάξει στον βαθμό που θα χωράει, θα ταιριάζει στο μοντέλο ή στην θεωρία (αν γινόταν το αυτονόητο αντίθετο -αλλαγή του μοντέλου για να ταιριάζει στην εκάστοτε πραγματικότητα - θα αποδείκνυε την ηλιθιότητα της μοντελοποίησης, θα αναιρούσε την αναγκαιότητα της).

πράκτορας: Από τη άλλη, επιφέρει αυτή η αντίληψη και άμεσα αποτελέσματα. Αυτή η συνεχής μεταφορά στο μέλλον της άμεσης ανάγκης για επέμβαση Εδώ και Τώρα, έρχεται σε αντίθεση με την εφήμερη ύπαρξη των ανθρώπινων όντων, γίνεται φρένο στις άμεσες ανθρωπιστικές ανάγκες και μετατρέπεται σε μια θανάσιμη αυταπάτη (τα ξαδέλφια τους, οι θρησκείες, είναι πιο ειλικρινείς με τα περί άλλης ζωής, παράδεισους κλπ)

6. Εσείς πως νιώθετε και πως συνυπάρχετε σήμερα μαζί με τους αυτόνομους ή την antiifa; Το εμφανές για μας είναι ότι η γερμανική κοινωνία (και αριστερά) έχει περάσει σε πιο μεταμετά-μοντέρνες καταστάσεις... Δηλαδή, μοιάζει σαν να έχουν ειπωθεί τα πάντα και πλέον υπάρχει μια ανακύκλωση....

πράκτορας: Σήμερα υπάρχουν ελάχιστες επαφές και κοινές ενέργειες, για τους λόγους που αναφέραμε πιο πάνω. Όχι ότι όλοι είναι το ίδιο, αλλά γιατί και αυτοί που ίσως είναι διαφορετικοί, το βουλώνουν όταν γράφονται και πραγματοποιούνται τέτοιες βρωμιές. Όπως και στην Ελλάδα, δεν θέλουν να χαλάσουν την ισχύουσα αρμονική συμβίωση. Όπως βλέπετε, ο καθένας μπορεί να διαφοροποιηθεί από τους άλλους. Δεν θα γίνουμε εμείς οι ντετέκτιβ που θα ανακαλύπτουμε τους καλούς από τους κακούς.

προβοκάτορας: Από την άλλη, στα 15 χρόνια τώρα που αντέχουμε, ιδρύονται και διαλύονται δεκάδες αντιρατσιστικές, αυτόνομες, ελευθεριακές, antiifa, antideutsch κλπ. συλλογικότητες που καθιστούν δύσκολη μια κάποια συνέχεια μιας συζήτησης, αντιπαράθεσης και πρακτικής. Το πρόβλημα δεν είναι «ίδρυση-διάλυση», αλλά το ότι ακολουθούν την μόδα, το επίκαιρο, δεν δίνουν συνέχεια και εξέλιξη στο περιεχόμενο τους. Έτσι φτάνουμε σήμερα στο σημείο να βρισκόμαστε μπροστά σε τραγελαφικές καταστάσεις όταν θέματα και πρακτικές που μέχρι πρότινος νομίζαμε ότι ξεκαθαρίστηκαν πριν 10 χρόνια, ξαναβγαίνουν στην επιφάνεια σαν κάτι καινούργιο, σαν μια νέα ανακάλυψη ή όπως το λέτε εσείς «ανακύκλωση». Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι σε κάποια στιγμή σου φεύγει η όρεξη να πιπιλήσεις ξανά χιλιοειπωμένα πράγματα (και μόνο από λόγους τεμπελιάς δυσκολεύεται κανείς να αρχίσει πάλι αυτήν την δουλειά του Σίσυφου).

Μπλακ μπλοκ, κουκούλες, παλούκια: όταν οι ναζί γίνονται ποπ...

7. Γιατί, όπως σας έχουμε γνωρίσει τουλάχιστον μέσα από τα κείμενά σας στα ελληνικά, εστιάζετε στον αντι-ρατσισμό και τον γενικότερο αγώνα ενάντια στον αντισημιτισμό; Αυτό έχει να κάνει με τη γερμανική περίπτωση; Είναι και άλλες ομάδες που δρουν και μιλάνε με παρόμοιο τρόπο ή ισχύει και εκεί το ελληνικό φαινόμενο ότι «πρώτα πρέπει να πείσουμε ότι είμαστε αντι-καπιταλιστές και με την ταξική ανάλυση και όλα τα άλλα τα βρίσκουμε μετά...» ;

πράκτορας: Η εξέλιξη και η κατεύθυνση του CM έχει πράγματι να κάνει άμεσα με την γερμανική ιδιαιτερότητα, χωρίς αυτό να αποκλείει ανάλογες πλευρές που συναντάει κανείς σε άλλες χώρες, όπως πχ τον λαϊκό ρατσισμό ή τον αντισημιτισμό (που μετά το Άουσβιτς είναι συνώνυμο με την εξόντωση).

Ας το κάνουμε το θέμα πιο συγκεκριμένο και ας μιλήσουμε λοιπόν για τον αντιφασιστικό αντισημιτισμό της ελληνικής αριστεράς, των ελλήνων αντιεξουσιαστών κλπ. (όχι εμείς, αυτοί ονομάζουν το μίσος τους ενάντια στο Ισραήλ αντιφασιστικό). Αντιπροσωπείες τους κάνουν λοιπόν εκδρομές προς την Χαμάς και προς την Χεζμπολάχ (μέχρι χθες νόμιζαν ότι πρόκειται για πόλεις της μέσης ανατολής και μόνο όταν έμαθαν το σκοπό τους, την διάλυση του Ισραήλ, τους ανακάλυψαν).

Τα ταξίδια αυτά λοιπόν τα κάνουν για να συζητήσουν τη λύση του «εβραϊκού προβλήματος» με τους - στον ιερό αυτό πόλεμό τους - συμμάχους τους: «*Εάν συγκεντρωθούν οι Εβραίοι στο Ισραήλ, θα μας γλιτώσουν από τον κόπο να τους κυνηγήσουμε σε όλο τον Κόσμο*» (Σείχης Χασάν Νασράλα, ηγέτης της Χεζμπολάχ).

προβοκάτορας: Σαν γνήσιοι αντιφασίστες απεχθάνονται το ολοκαύτωμα και σαν γνήσιοι αντισημίτες τους εβραίους, για αυτό και ψάχνουν συνεχώς για εναλλακτικές λύσεις στο ολοκαύτωμα. Οι πιο ειλικρινείς (και βιαστικοί) από αυτούς προτιμούν τις γρήγορες λύσεις (να τους πετάξουν στη θάλασσα), άλλοι σχεδιάζουν την διάλυση του Ισραήλ και το πέρασμά του στους από πάλαι ποτέ αυτόχθονες ιθαγενείς (προς το παρόν στην κορυφή της λίστας των δικαιούχων κληρονόμων στέκουν «οι Παλαιστίνιοι»). Άλλοι κάνουν σχέδια για μια εβραϊκή μειονότητα σε ένα ενιαίο παλαιστινιακό κράτος (φυσικά με δημοκρατικά, ανθρώπινα δικαιώματα και αλλά μοντέρνα μέσα καταστολής) κλπ. Έτσι, τα σχέδια που έχει μέχρι τώρα προετοιμάσει η ελληνική και παγκόσμια αριστερά είναι περισσότερα από ότι έχουν φτιάξει οι παλαιστίνιοι και οι ισραηλινοί μαζί ή χωριστά όλα αυτά τα χρόνια. Το μίσος ως γνωστό οξύνει την εφευρητικότητα. Το εξολοθρευτικό μίσος οξύνει την μανιακότητα.

Υπάρχει λοιπόν κανένας λόγος για να μάθουμε τι άλλες ουτοπίες και επαναστατικές θεωρίες έχουν τέτοια κόμματα, οργανώσεις και συλλογικότητες; Υπάρχει κανένας λόγος να μάθουμε τι λενε για την κοινωνία, για τους εργάτες και τους εργοδότες, για οτιδήποτε άλλο; Η όλη φιλολογία τους για τους παλαιστίνιους, προέρχεται από αυτούς που μόλις οι δυο πληθυσμοί τα βρούνε μεταξύ τους, μόλις δουν ότι οι προστατευόμενοι τους δεν θέλησαν ή δεν μπόρεσαν να υλοποιήσουν τις εξολοθρευτικές επιθυμίες των υποστηρικτών τους, θα τους παρατήσουν αυτοστιγμής στο έλεος του θεού, του όποιου θεού.

πράκτορας: Στο θέμα του ρατσισμού και του αντισημιτισμού παραμένουμε αρχαϊκοί, «χαμένοι» όπως θα έλεγε ο Παζολίνι «στην αθωότητα της βαρβαρότητας»: Θεωρούμε αδύνατον να υπάρξει

ένα απελευθερωτικό, επαναστατικό, αυτόνομο, αναρχικό ή οτιδήποτε άλλο κίνημα, που να μην έχει σε πρώτη θέση την τελεσιδικη, απόλυτη, και με αυτοθυσία πρακτική και θεωρητική αντίληψη της συμπαράστασης και υποστήριξης των στιγματισμένων. Όταν τέτοια κινήματα όμως κατατάνε στην καλύτερη περίπτωση να θεωρούν αυτό το ζήτημα σαν ένα από τα μέσα μαζικοποίησής τους, τότε μετατρέπονται αυτά τα απελευθερωτικά, επαναστατικά, αυτόνομα, αναρχικά ή οτιδήποτε άλλο κινήματα σε αποτελεσματικά και ακαριαία μέσα εξόντωσης. Η δε κοινωνία που θα πλάσουν (στη ζωή ή στην φαντασία τους) θα είναι όπως τα θεμέλια της: Φτιαγμένη πάνω στα πτώματα των στιγματισμένων.

Για μας είναι αδύνατον - για οποιοδήποτε λόγο και από οποιοδήποτε κίνητρο - να διανοηθούμε μια οποιαδήποτε κριτική στα θύματα των πλειοψηφικών, ούτε φυσικά και στα μέσα με τα οποία διαλέγουν τον τρόπο επιβίωσης τους. Αυτό απορρέει κύρια από δυο βασικούς λόγους: Πρώτον, η κατάσταση στην οποία αναγκάζονται να βρίσκονται, αποκλείει, αφαιρεί κάθε άλλο εγχείρημα και δεύτερον ισχύει για μας το κατηγορηματικό αξίωμα, ότι στην αντιπαράθεση ανάμεσα στους διώκτες του όχλου και αυτών που έβαλαν στο στόχαστρο τους στεκόμαστε χωρίς καμία απολύτως επιφύλαξη στο πλευρό των θυμάτων και μόνο. Αυτό σημαίνει ότι το μόνο που μπορούμε να εκπροσωπούμε σε αυτή την δυαδική σχέση κυνηγού και θηράματος είναι, οπουδήποτε και με οποιοδήποτε μέσο να σταθούμε ενάντια στις πράξεις βίας τους και να θέσουμε τέρμα στην φυσική ή ψυχική εξόντωσή τους

Όταν λοιπόν θέλει κάποιος για οποιοδήποτε λόγο να σχηματίσει μια γνώμη, να κάνει κριτική στα θύματα (όπως πχ το άγχος τους με τον αλβανικό εθνικισμό), τότε θα πρέπει πρώτα να φροντίσει να σταματήσει η διαδικασία εξόντωσης στην οποία βρίσκονται οι στιγματισμένοι, ώστε να μην εξοντώνονται πια, να μην βρίσκονται στην θέση του κυνηγημένου/ του θύματος/ του θηράματος.

8. Και εδώ υπάρχουν ανάλογες στάσεις και ενέργειες, όπως οι διαδηλώσεις /διαμαρτυρίες για τον θάνατο του αλβανού Λεωνίδα Καλτσά στο ΑΤ Ιλίου.

προβοκάτορας: Εκ πρώτης όψεως θα συμφωνούσαμε. Είπαμε εκ πρώτης όψεως. Αν αφιερώσουμε όμως λίγο, ελάχιστο μόνο χρόνο, τότε θα αρχίσει αυτή η εικόνα να μπάζει νερά με κίνδυνο να βουλιάξει. Να πάρουμε τα πράγματα με την σειρά. Έναν 19χρονο αλβανό τον πεθαίνουν, τον αυτοκτονούν - όπως και πολλούς, πάρα πολλούς άλλους - σε ένα αστυνομικό τμήμα (αυτή την φορά στο Ίλιον). Το Φόρουμ Αλβανών Μεταναστών καλεί για τις 19.4. σε διαδήλωση διαμαρτυρίας με την οποία θέτει ένα απλό και στοιχειώδες αίτημα: Να σταματήσουν επιτέλους να θανατώνουν τους συμπατριώτες τους και τους άλλους μετανάστες είτε στα σύνορα, είτε στα αστυνομικά τμήματα, είτε αλλού: «οι δολοφονίες συνεχίζονται από τα σύνορα

Ευχαριστίες για Μπιουκοτάζ - Αντίπραξη Εξόντωσης - Intifada Κερκυρών - Ένα έργο απαραίτητο για τα έθνη νερόβια

Μπιουκοτάζ στους εβραίους. Πρώτοι διδάξαντες σε αυτόν τον τρόπο αντίστασης... φυσικά οι γερμανοί εθνικοσοσιαλιστές.

στα τμήματα». Δηλαδή θέτει τα αίτια του θανάτου του Λεωνίδα Καλτσά σε άμεση σχέση με την καταγωγή του. Αυτονόητο, μιας και ως γνωστό, οι πιθανότητες να επιζήσεις σαν Αλβανός στα ελληνικά ΑΤ είναι πολύ λιγότερες από το σαν έλληνας. Εδώ όμως έκανε το Φόρουμ τον λογαριασμό χωρίς τον ξενοδόχο (την ελαν/εραν). Το «αριστερό σχήμα Ιλίου» πχ καταφέρνει να βγάλει ανακοίνωση διαμαρτυρίας για τον Λ. Καλτσά χωρίς να αναφέρει ούτε το όνομα του, ούτε την καταγωγή του. Στη δεύτερη διαδήλωση αναρχικών ομάδων την Παρασκευή (πέρα που ήταν διπλάσια από αυτή του Φόρουμ, γιατί άραγε; ίσως γιατί η του Φόρουμ ήταν την Πέμπτη και οι Α ως γνωστόν έπρεπε να πανε στο παζάρι;) έπαιζε τριτεύοντα ρόλο πια η προέλευση του και τα ρατσιστικά κίνητρα των υπαίτιων.

Έτσι μετατρέπεται μια αντιρατσιστική σε μια αντικρατική διαμαρτυρία. Όχι ότι έχουμε κανένα πρόβλημα με αντικρατικές ενέργειες, εντελώς το αντίθετο: Έχουμε ένα πρόβλημα όταν τα κίνητρα των υπαίτιων κουκουλώνονται, όταν οι μπάτσοι παρουσιάζονται ότι σκοτώνουν τυφλά, χωρίς επιλογή του θύματος τους, όταν το εξοντωτικό κίνητρο, ο ρατσισμός κρύβεται πίσω από την κριτική για το κράτος. Σε πλήρη αντίθεση δηλαδή με το «οι δολοφονίες συνεχίζονται από τα σύνορα στα τμήματα». Είναι η ανωνυμοποίηση του θύματος και η αφηρημενοποίηση του εγκλήματος ή όπως γράψαμε πριν λίγο καιρό «*Το κοινό που έχουν οι ελληναράδες με τους διάφορους Α, είναι ότι και οι δυο πλευρές επιδιώκουν να μην είσαι Αλβανός, να μην ακουστεί «ναι ρε, Αλβανός», να ξεχάσεις ότι είσαι τέτοιος*».

Ίσως θα μπορούσαν να βγουν από το αδιέξοδο αν υποστήριζαν την διαδήλωση του Φόρουμ (και άκουγαν προσεχτικά τι έλεγε το Φόρουμ). Αυτό είναι όμως μια άλλη ιστορία που έχει να κάνει με κάτι ιδεολογικές ταυτότητες, με κάτι πλειοψηφίες αυτοχθόνων, με κάτι περί σεβασμού των αντιλήψεων των στιγματισμένων, με κάτι κόμπλεξ πρωτοπορίας και άλλα προβληματικά, αζεπέραστα εμπόδια..

πράκτορας: Το άλλο ερώτημα, για το αν υπάρχουν κι άλλοι με ανάλογες αντιλήψεις έξω από τον ευρύτερο χώρο μας, το βάζαμε κι εμείς μέχρι πρότινος χωρίς να μπορέσουμε να δώσουμε μια τελική απάντηση... έχει και η μοναξιά τα προτερήματα της.

9. Μάλλον η πιο συχνή κατηγορία που ακούτε είναι ότι είστε «γενικά, ενάντια στη γερμανική κοινωνία» και ότι δεν προσπαθείτε να διακρίνετε ένα υποκείμενο που θα είναι επιφορτισμένο με την απελευθέρωση. Πως συνδυάζεται στην ομάδα σας το ότι είστε μετανάστες σε μια ξένη χώρα που συγκροτηθήκατε για λόγους επιβίωσης και το ότι είστε πολιτικοποιημένα άτομα που θέλουν να παίρνουν θέσεις για τα διάφορα γεγονότα που έχουν να κάνουν με την κοινωνική απελευθέρωση;

πράκτορας: Γιατί ονομάζετε τον έπαινο αυτό κατηγορία; Ήμασταν και είμαστε ενάντια στην γερμανική κοινωνία με όλα ης τα έπιπλα από οξιά ή από Ικέα, με όλα τα γερμανικά δάση της, με όλες τις Autobahn της, με τον ξανασμιγμένο πληθυσμό της. Αυτό προσπαθήσαμε να το εκφράσουμε με το σλόγκαν μας, «δεν θέλουμε ούτε μια καλύτερη, ούτε μια αντιμπεριαλιστική, ούτε μια αντιγερμανική, ούτε μια οικολογική, ούτε μια αντικαπιταλιστική αλλά καμία Γερμανία», τονίζοντας μάλιστα και τον βραχυπρόθεσμο στόχο μας, την δημιουργία κοινών συνόρων μεταξύ Γαλλίας και Πολωνίας.

προβοκάτορας: Ο – δυστυχώς- μεταλλαγμένος W. Port θα έλεγε: «Γερμανική νοοτροπία είναι η αγάπη στον τόπο, στην γειτονιά, στην χώρα, στον λαό και στην πατρίδα, στο έδαφος και στην

μητέρα γη, στον εγχώριο ζωικό και φυτικό πλούτο, στα γερμανικά δάση, στην παράδοση, σε ότι είναι ωμό, άσχημο, άγευστο και σε κάνει δυνατό».

Σε εποχές όπου ολόκληρα κράτη διαλύονται, κατακερματίζονται κλπ, αξίζει τον κόπο να το σκεφτεί κανείς. Η εφαρμογή του μάλιστα θα ήταν πιο εύκολη από τον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας ή της Σοβιετικής ένωσης. Το βόρειο τμήμα πχ στην Δανία (της ανήκε από παλιά ένα κομμάτι), την Saarland πίσω πάλι στην Γαλλία, τις ανατολικές περιοχές στην Πολωνία και στην Τσεχία (αν φυσικά τις θέλουνε), την Βαυαρία στην Αυστρία (και όλο μαζί στην Ουγγαρία) κλπ... υπάρχουν δηλαδή καθαρές λύσεις, και άμα θέλουν και ιστορικές τεκμηριώσεις για να κρατηθούν οι τύποι και οι διεθνείς κανονισμοί, ευχαρίστως να τους τις προσφέρουμε (χαιρετίσματα στον Morgenthau).

Ναι, φυσικά, είναι όλα αυτά όνειρα, αλλά τόσο ρεαλιστικά ή ουτοπικά όσο και τα διάφορα είδη των επαναστάσεων που προσφέρονται κάθε πέμπτη στα απελευθερωτικά παζάρια.

πράκτορας: Στη Γερμανία βλέπουμε την με σταθερότητα συνέχιση εθνικοσοσιαλιστικών αντιλήψεων, κοινωνικών σχέσεων και παραδόσεων (συνηθειών). Και κάθε φορά, όταν είναι απαραίτητο, κινητοποιείται αυτή η μοναδική εμπειρία, αυτή η συλλογική μνήμη και ιστορική συνείδηση. Όταν δεν πάρει κανείς υπόψη του αυτήν ακριβώς τη μοναδικότητα της εμπειρίας και συλλογικής μνήμης στην μετά-Αουσβιτς γερμανική κοινωνία, θα του είναι αδύνατον να εξηγήσει αλλά ούτε και να σταματήσει αποτελεσματικά τις πάνω από 150.000 ρατσιστικές και αντισημιτικές επιθέσεις από την επανένωση μέχρι σήμερα. Και δεν μιλάμε εδώ μόνο για την ποιότητα των επιθέσεων αλλά και για την ποσότητά τους, που έχουν πάρει πληθωριστικές διαστάσεις. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της αστυνομίας, είχαμε τα πρώτα χρόνια της επανένωσης, πάνω από 2.300 ρατσιστικές και αντισημιτικές επιθέσεις το χρόνο. Το 2005 έφτασαν τις 15.000 το χρόνο και πέρσι, το 2006 ξεπέρασαν τις 18.000, ανάμεσά τους και 2-3 μέσο όρο την εβδομάδα βεβηλώσεις εβραϊκών νεκροταφείων! Είπαμε, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία. Τα ανεπίσημα μιλάνε για πολλαπλάσιο αριθμό, μια και για να χαρακτηρίσει η αστυνομία μια πράξη ως ρατσιστική ή αντισημιτική πρέπει ο ή οι δράστες να ξέρουν απέξω το πρόγραμμα της NPD, να ουρλιάζουν τουλάχιστον 3 φορές «ζήτω ο Χίτλερ» και να τραγουδάνε ταυτόχρονα φασιστικούς ύμνους. Με τάσεις ραγδαίας ανόδου. Καμία χώρα στην Ευρώπη δεν έχει να παρουσιάσει ούτε σε σχετικούς, ούτε σε απόλυτους αριθμούς τέτοια επιτεύγματα.

Ολόκληρες περιοχές στην ανατολική Γερμανία έχουν ανακηρυχτεί από τους αυτόχθονες και τις πρωτοπορίες τους σε «εθνικά απελευθερωμένες περιοχές» (που σημαίνει ότι εκεί δεν υπάρχουν πια ξένοι, και αν τυχόν εμφανιστεί κανένας ... θα είναι τυχερός άμα τους ξεφύγει). Αυτή η πραγματικότητα ήταν που ανάγκασε τους οργανωτές του περσινού μουντιάλ να μην αφήσουν σχεδόν καμία ξένη ομάδα να μείνει στο διάστημα των αγώνων σε ανατολική περιοχή, μια και δεν μπορούσαν να εγγυηθούν την σωματική τους ακεραιότητα (μόνο η Εθνική Ουκρανίας έμεινε στο Potsdam, έξω από το Βερολίνο, όπως δείχνει ο Χάρτης).

προβοκάτορας: Ο Eikel Geisel θα έλεγε «οι γερμανοί δεν είναι άρρωστοι, είναι αθεράπευτα υγιείς»

πράκτορας: Το εθνικοδημοκρατικό κόμμα (ναζίδες) εισβάλλει δημοκρατικά στα τοπικά κοινοβούλια, ολόκληρα χωριά και προλεταριακές συνοικίες απολαμβάνουν την εθνική τους υπόσταση. Το γερμανικό κράτος επεμβαίνει αυτή την στιγμή, δραστήρια και με επιμονή σε πάνω από 70 χώρες ανά τον κόσμο, είτε στρατιωτικά, είτε με χρηματικούς και οικονομικούς εκβιασμούς, είτε με τα διάφορα Ινστιτούτα του προς εκπολιτισμό των βαρβάρων, είτε με την

διπλωματική ράβδο του για να τους ενσωματώσει στις σφαίρες επιρροής του ή να διαμελίσει ανεπιθύμητες χώρες, περιοχές και πληθυσμιακές ομάδες..

Ο νέος αντίποδας των ΗΠΑ, με την βοήθεια μεταξύ των άλλων και των διαφόρων κινημάτων ενάντια στο Αυτό και στο Άλλο (το γερμανικό κράτος τροφοδοτεί όσο κανένα άλλο κράτος της Ευρώπης, άμεσα ή έμμεσα, πληθώρα από μη κρατικές οργανώσεις κλπ), δημιουργεί νέα μέτωπα και άξονες. Και όλα αυτά με την ανοχή αν όχι υποστήριξη, των διαφόρων Α, μια και η Γερμανία θεωρείται σαν μεταμελημένη και φιλειρηνική δύναμη που κάποιες φορές τα λέει με θάρρος στους «αγγλοσάξονες» της γηραιάς ή της νέας ηπείρου.

προβοκάτορας: Όταν λοιπόν η μεγαλύτερη ιστορικός όλων των εποχών κάνει βαρύγδουπες ιστορικές αναλύσεις του στυλ.. «...αντικρούστηκαν οι εστίες που ήθελαν την παλινόρθωση και αντικρούστηκε επίσης το κύριο και βασικό το ότι ο ιμπεριαλισμός ήθελε να προκαλέσει έναν πόλεμο Γερμανίας και Σοβιετικής Ένωσης, να ηττηθεί η Σοβιετική Ένωση, να κουραστεί η Γερμανία, για να μπορέσουν μετά να τη νικήσουν τη Γερμανία οι υπόλοιποι για να γίνει μία άλλη αναδιανομή» (Α. Παπαρήγα σε συνέντευξη τύπου του ΚΚΕ στις 19/1/2006, Ελευθεροτυπία, 20-1/2006), τότε θα ήταν θανάσιμο λάθος να εξηγηθούν τέτοια μαργαριτάρια με το διανοητικό επίπεδο της εκφωνήτριας τους, αλλά να τους δοθεί όλη η σοβαρότητα που πρέπει να δίνεται σε εθνικομπολσεβίκικες αντιλήψεις και προπάντων σε φιλογερμανικές διαθέσεις.

Όχι όπλα για το Ισραήλ, ενάντια στον Σιωνισμό! Μπλουζάκι των νεοναζί στη Γερμανία. Μπορεί να βρεθεί και σε νουμεράκι για αριστερούς στην Ελλάδα.

Και ρωτάμε: Γιατί λοιπόν να ξαναδώσει κανείς και πάλι σε αυτήν την χώρα ακόμη μια ευκαιρία (θα ήταν ήδη η τρίτη); Εμείς δεν γνωρίζουμε κανέναν λόγο υπέρ αλλά τουλάχιστον 6 εκατομμύρια κατά.

προβοκάτορας: Όπως βλέπετε δηλαδή, όταν οι ελληνοειδείς προσπαθούν να μιμηθούν τα πρότυπα τους θα πρέπει να το παλέψουν περισσότερο. Δεν αρκεί απλώς να αντιγράψουν το εφοριακό τους σύστημα, δεν αρκεί να αντιγράψουν το εκπαιδευτικό τους σύστημα, δεν αρκεί να τους θαυμάζουν για την εργατικότητα τους και τα υψηλής τεχνολογίας μηχανήματα τους αλλά θα πρέπει να καταβάλουν πολύ περισσότερες προσπάθειες. Χρειάζεται να κάνουν δεκάδες Ρέθυμνα, δεκάδες Αμάρυνθους, δεκάδες 4 του Σεπτέμβρη, δεκάδες βεβηλώσεις εβραϊκών μνημείων ολοκαυτώματος. Παραδεχόμαστε μεν ότι είναι στον καλλίτερο δρόμο προς αυτή την κατεύθυνση αλλά όπως είπαμε έχουν ακόμη πολύ δρόμο μπροστά τους για να πλησιάσουν το επίπεδο τους (το να τους φτάσουν είναι σχεδόν αδύνατο, μια και τους λείπει η ανεκτίμητη και μοναδική εμπειρία του Άουσβιτς).

πράκτορας: Μέσα λοιπόν σε αυτά τα σκατά, ας μιλήσουμε τώρα για επαναστατικές προοπτικές και για επαναστατικά υποκείμενα στην Γερμανία. Όπως για παράδειγμα για τις πρόσφατες κινητοποιήσεις ενάντια στην συνουδό των G-8, στο Heiligendamm.

Δεν μπορούμε να ησυχάσουμε
με το Ισραήλ!
Μπλουζάκι γερμανών νεοναζί.

Για να γίνει κατανοητή η αντίληψη μας, λίγα μαθήματα γεωγραφίας και πρόσφατης ιστορίας: Το Heiligendamm βρίσκεται στο πλούσιο από παραθαλάσσιες ακτές, στο ειδυλλιακό και ταυτόχρονα εξοντωτικό κρατίδιο στα βόρεια της Γερμανίας, στο Mecklenburg-Vorpommern. Πρόκειται για εκείνο το κρατίδιο όπου οι λίγοι μετανάστες ή πρόσφυγες που αναγκάζονται να μένουν εκεί, κλείνονται στους καταυλισμούς τους μόλις βραδιάσει για να αποφύγουν επιθέσεις από γερμανικές ορδές. Είναι το κρατίδιο από το οποίο προέρχονται οι δολοφόνοι των 13 προσφύγων, το κρατίδιο όπου επί μια βδομάδα, 3.000 κάτοικοι της συνοικίας του Rostock-Lichtenhagen προσπαθούσαν να κάψουν τους βιετναμέζους μετανάστες, το κρατίδιο χιλιάδων ρατσιστικών επιθέσεων, όπου εξελίχθηκαν και οξύνθηκαν τα θανάσιμα γερμανικά ένστικτα, όπως αναφέραμε χαρακτηριστικά στην αρχή. Είναι - όπως είχαμε γράψει παλιά - η πιο επικίνδυνη περιοχή του κόσμου για πρόσφυγες και μετανάστες. Είναι τέλος το κρατίδιο που σε μια από τις «επισκέψεις» μας εκεί (συγκεκριμένα στο Grevesmühlen) όταν συνέλαβε η αστυνομία όλη την διαδήλωση, δεν ήμασταν σίγουροι (για

πρώτη, και ελπίζουμε για τελευταία φορά) αν θα έπρεπε να τσατιστούμε ή να χαρούμε... ενόψει του όχλου που μας περικύκλωσε.

Σε αυτήν ακριβώς λοιπόν την εκρηκτική ειδυλλιακή περιοχή κινητοποιούν μεταξύ άλλων και αυτόν τον πληθυσμό ενάντια στην σύνοδο του G-8.

Αντί να τους φερθούν όπως αρμόζει στις αντιλήψεις τους και στις πράξεις τους, σπεκουλάρουν στον αντιαμερικανισμό τους για να τους κερδίσουν για τις ηρωικές τους διαδηλώσεις ενάντια στους ισχυρούς του κόσμου. Και πιστεύουμε ότι θα τα καταφέρουν. Έτσι, τον Ιούνιο του έτους 2007 θα διαδηλώσουν αντιιμπεριαλιστικά χέρι με χέρι με τους δολοφόνους των 13 προσφύγων από το Lübeck, θα διαδηλώσουν χέρι με χέρι με τους εμπρηστές των κατοικιών των βιετναμέζων μεταναστών, διδάσκοντας τους και μεταφέροντας τους εμπειρίες οργάνωσης και αντίστασης. Πράγματι επαναστατικές προοπτικές για επαναστατικά υποκείμενα!

Και όταν θα λήξουν οι κινητοποιήσεις ενάντια στην σύνοδο των G-8, όταν θα γυρίσουν ικανοποιημένοι ή όχι στα σπίτια τους και θα διηγούνται μεταξύ τους τα γεγονότα, όταν τα τηλεοπτικά κανάλια αποχωρήσουν και τα φώτα της ράμπας χαμηλώσουν, τότε θα πρέπει να πάρουμε και πάλι τον δρόμο προς τα βόρεια της Γερμανίας, σε εκείνο το οικείο πια, ειδυλλιακό και εξοντωτικό τοπίο για να αντισταθούμε στις συνέπειες αυτής της κινητοποίησης και των εμπειριών που απέκτησε ο εκεί πληθυσμός από τις νέες μορφές δράσης.

Αν λοιπόν υπάρχει ανά τον κόσμο ένα κράτος του οποίου η ύπαρξη του πρέπει να αμφισβητηθεί άμεσα, τότε ... πρώτα η Γερμανία. Για τη δεύτερη και τρίτη θέση ας τσακωθούνε άλλοι. Μόνο τη τελευταία θέση διεκδικούμε για το Ισραήλ, με τη ελπίδα, όταν φτάσουμε ως εκεί, να μην χρειάζονται πια κανενός είδους αμυντικό σχηματισμό.

10. Τώρα, βλέπετε κάποια αντιστοιχία ανάμεσα σε Ελλάδα και Γερμανία; Στην Ελλάδα πχ, θέματα όπως το γυναικείο και πολύ περισσότερο ο αντισημιτισμός έχουν τεθεί ελάχιστα. Στην Ελλάδα φαίνεται ότι κάποια πράγματα είναι με καλύτερο τρόπο κρυμμένα (πχ οι έμφυλες σχέσεις θεωρούνται προσωπικές και όχι πολιτικές), πράγμα που ίσως έχει να κάνει με το πόσο «παραδοσιακή» είναι αυτή η κοινωνία, σε σχέση με το θρησκευτικό φαντασιακό, την οικογένεια κτλ.

προβοκάτορας: Κοιτάζετε, στην Ελλάδα κυριαρχεί το ραβασάκι, το κουμπαριό, η αισχροκέρδεια, για να βρεις μια θέση στο δημόσιο (και αλλού) πρέπει να έχεις μέσο, για να πετύχει η ακαδημαϊκή σου καριέρα πρέπει να γλύψεις ακόμη και εκεί που μέχρι χθες έφτυνες, το οικολογικό πρόβλημα ακόμη να λυθεί, οι εκλογές γίνανε βαρετά πανηγύρια, οι εργαζόμενοι περιμένουν ακόμη την συνδιαχείριση, οι τροφές νοθεύονται, το επίπεδο μόρφωσης βρίσκεται στο κελάρι, οι Αλβανοί «ρίχνουν» τα μεροκάματα, το αρνί κάθε Πάσχα και ακριβότερο (ή έρχεται από την Βουλγαρία), κάνουν νοθείες στο χρηματιστήριο κλέβοντας τα λεφτά του κοσμάκη, έχουμε και τις πυρκαγιές σχεδόν κάθε χρόνο, ανυπόφορη δηλαδή κατάσταση που δεν μπορεί να συνεχιστεί έτσι.

Η ελληνική κοινωνία απαιτεί τον εκσυγχρονισμό της, να αποκτήσει προδιαγραφές διεθνούς επιπέδου, να εκπολιτιστεί. Είναι δυνατόν στον εικοστό πρώτο αιώνα, να δέρνει ακόμα η αστυνομία αθώους διαδηλωτές, αντί να συλλαμβάνει τους υπαίτιους που καίνε κιόσκια στην πλατεία συντάγματος; Είναι δυνατόν να ασκεί κανείς το δημοκρατικό του δικαίωμα διαδήλωσης, αυτό που του το εγγυήθηκε μάλιστα και συνταγματικά το κράτος του, η πολιτεία του και να του το χαλάνε κάποιοι προβοκάτορες που ζεσταίνονται στο κάπνισμα γαλανόλευκων υφασμάτων, με αποτέλεσμα να δυσφημίζεται το μαζικό κίνημα;

Τον πρωτοπόρο ρόλο σε αυτό ακριβώς το κίνημα εκσυγχρονισμού ανέλαβε η πλειοψηφία των ελαρ-ελαν, αυτούς ακριβώς τους πόθους και τα όνειρα των λαϊκών μαζών αγωνίζονται να υλοποιήσουν (και σε διεθνές επίπεδο τα κινήματα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση μαζί με τα παράγωγα τους και αυτούς που τους σιγοντάρουν). Είναι δηλαδή το πλατύ λαϊκό κίνημα που παλεύει με αυτοθυσία για μια μοντέρνα κοινωνία, όπου θα μεριμνά για αυτόν το κοινωνικό κράτος, όπου θα ελέγχονται αποτελεσματικά οι τιμές, όπου θα κυριαρχεί το δίκαιο του νόμου και της τάξης, όπου δεν θα χρειάζεται να ξεσπάει ο κόσμος εν όψει τέτοιων εικόνων σε δίκαια πογκρόμ: «Χρησιμοποιούν τους κουκουλοφόρους για να συκοφαντούνται οι αγώνες, για να φεύγει απ' τη μέση η ουσία, γιατί γίνονται οι αγώνες. Για να διαμορφώνεται μια συνείδηση στον κόσμο, ότι χρειάζεται η κρατική καταστολή, γιατί κάποιος που δεν είναι μνημένος σ' αυτά τα πράγματα, όταν βλέπει αυτές τις εικόνες, πολύ σωστά εξεγείρεται» (Α. Παπαρήγα στο ραδιοσταθμό «Αλφα», από Ελευθεροτυπία, 13/3/2007).

Για κοινωνίες, όπου οι μπάτσοι θα δέρνουν και θα συλλαμβάνουν μόνο τους υπαίτιους και όχι κάθε αθώο πολίτη που κάνει το δημοκρατικό του καθήκον, για κοινωνίες χωρίς τα προαναφερθέντα αρνητικά παράγωγα. Αν κανείς έχει την εντύπωση ότι όλα αυτά δεν είναι τίποτε άλλο από λατρεία και πίστη προς το κράτος, το σύνταγμα και τους νόμους του, μην αρχίσει να αμφισβητεί για την νοημοσύνη του, ίσως να μην έχει λάθος εντύπωση.

11. Όταν έγινε η «εκδρομή» στην Αμάρονθο ήσασταν από τους λίγους που υπερασπίστηκαν

δημόσια εκείνη την κίνηση. Εμείς είχαμε εκπλαγεί, αρνητικά φυσικά, από τις κριτικές που ακούγαμε από παντού, για αυτό το δικό σας κείμενο ήταν μια ισχυρή βοήθεια. Ενώ βλέπαμε ότι είχε διοργανωθεί μία από τις πιο σοβαρές, σε επίπεδο προθέσεων, δράσεις αντιεθνικισμού, όλος ο χώρος το πήρε με πολύ αρνητικό τρόπο. Ότι πάμε να εισβάλουμε, ότι δεν μπορούμε να τσουβαλιάζουμε, ότι είμαστε ελίτ κτλ. Εμείς εκ των υστέρων βλέπουμε πως αυτός ο λόγος φώλιασε, δυστυχώς, μέσα στα μυαλά και αυτών που πήγαν στην Αμάρυνθο. Γιατί, βέβαια, είναι δύσκολο να υπερασπιστείς μια τέτοια πράξη όταν από παντού ακούς καταγιστικές κριτικές. Ή πρέπει να αποφασίσεις μια ρήξη με κάποιο κόσμο ή να συνεχίσεις, μη βγάζοντας μιλιά για ότι έκανες αδυνατώντας να το υπερασπιστείς. Το χειρότερο για μας είναι να μη μιλάς, να μην ανοίγεις το στόμα σου μετά από κάτι τέτοιο. Και αυτό φοβόμασταν από την πρώτη στιγμή που γυρνούσαμε στη Θεσσαλονίκη. Πως το βλέπετε αυτό; Υπήρξε κάτι αντίστοιχο στη Γερμανία; Και, βέβαια, να συνοπολογίσουμε ότι εμείς κάναμε κακή αρχή εδώ αφού είχαμε πολύ σοβαρούς τραυματισμούς

πράκτορας: Ας αρχίσουμε από το τελευταίο. Τελικά ή εκτίμηση μας για το αποτέλεσμα είναι ότι ανεξάρτητα πόσο καλά θα προετοιμαζόσασταν, ανεξάρτητα ποια συλλογικότητα θα το οργάνωνε, το αποτέλεσμα θα ήταν παρόμοιο (στην καλύτερη περίπτωση, αντί 60 τραυματισμένους θα είχατε μόνο ...58), μιάς και επρόκειτο για την πρώτη φορά και δεν υπήρχε προηγούμενη, ανάλογη εμπειρία της άμεσης σύγκρουσης με «τον λαό», ώστε να την πάρει κανείς υπόψη της σαν μέτρο και σταθμό. Η διαφορά με τις δικές μας εμπειρίες είναι ότι εμείς γνωρίσαμε και είδαμε προηγούμενα σε τι πράξεις και εξάψεις είναι σε θέση αυτό το μάζωμα, όταν αναπτύσσανε τα πογκρόμ τους ενάντια στους καταυλισμούς αφρικανών προσφύγων, Ρομά, τούρκων μεταναστών κτλ. Για να το πούμε ωμά, έπρεπε δηλαδή πρώτα να τραυματιστούν πρόσφυγες, να καούν τούρκικες οικογένειες για να είμαστε εμείς προετοιμασμένοι. Αυτό είναι

Μέσα στην Αμάρυνθο, πριν τη μάχη...

Η πατριαρχία οργανώνεται και επιτίθεται...

το τραγικό της δικής μας εμπειρίας μας: Χρωστάμε την σωματική μας ακεραιότητα ακριβώς σε αυτά τα πρώτα θύματα.

Σε σας δεν υπήρχε προηγούμενο ανάλογης έξαρσης. Τώρα υπάρχει. Έτσι έχουμε την κωμική κατάσταση, αντί να σας είναι ευγνώμονες και να σας ευχαριστούν όλοι οι άλλοι (αυτοί τουλάχιστον που εκτίμησαν τον βόθρο της Αμάρυνθου ανάλογα με εσάς) για το ότι τους ανοίξατε τα μάτια και τους προφυλάξατε από μελλοντικές αρνητικές εμπειρίες, σας βρίζουν και από πάνω. Για αυτό πιστεύουμε ότι και το αντίθετο να γινόταν (αν τους δέρνατε) τα ίδια σκατά θα ακούγατε, περί βίας ενάντια στον κοσμάκη κλπ. μιας και το αποτέλεσμα χρησιμοποιείται μόνο σαν δικαιολογία για να καμουφλάρουν την μετάνοια τους (η την άγια θέση τους) για αυτό το αντιλαϊκό αμάρτημα.

προβοκάτορας: Εδώ πρέπει να κάνουμε μια παρένθεση και μια κριτική: Της Αμάρυνθου προηγήθηκε η 4 του Σεπτεμβρίου του 2004. Από ότι φαίνεται, οι συλλογικότητες που πήρατε μέρος στην διαδήλωση θεωρήσατε ή νομίσατε ότι σαν Μη-Αλβανοί θα σας φερνόντουσαν διαφορετικά, πράγμα που ήταν και είναι θανάσιμο λάθος. Ξέρετε, αυτοί έχουν αδιάσειστα κριτήρια για το ποιος είναι «δικός τους» και ποιος είναι «ξένος». Δεν μπορεί κανείς και με τίποτε να τους ξεγελάσει ή για να θυμίσουμε ξανά τα λόγια του Ελία Καννέτι: «(ο όχλος) θέλει να σκοτώσει και ξέρει ποιόν θέλει να σκοτώσει. Με μοναδική αποφασιστικότητα κατευθύνεται προς αυτόν τον στόχο. Είναι αδύνατον να τον παραπλανήσεις. Αρκεί αυτός ο στόχος να γίνει γνωστός, αρκεί να διαδοθεί ποιος πρέπει να σκοτωθεί για να συγκροτηθεί μια μάζα».

Για αυτούς δεν ήσασταν αυτό που προσδιόρισате εσείς αλλά αυτό που αποφάσισαν αυτοί: «Αποβράσματα», «πρεζάκηδες», «πουτάνες», «αναρχοτσογλάνια». Ξένο σώμα, καρκίνωμα.

.....

Ούτε καν το κρύψανε, σας το είπανε κατάμουτρα εκεί και στο Φόρουμ τους. Έτσι (τιμητικό αυτό) μετατραπήκατε, για δυο ώρες τουλάχιστον σε στιγματισμένους, ζήσατε στο πετσί σας αυτό που ζουν άλλοι μια ολόκληρη ζωή. Τέτοιες εμπειρίες είναι λογικό ότι σημαδεύουν την ζωή, γίνονται ανεκτίμητο κομμάτι της οντότητας του ατόμου και σε αναγκάζουν να ξανασκεφτείς πολλά, πάρα πολλά πράγματα από την αρχή. Και αυτό είναι ελπιδοφόρο.

12. Να πάμε πάλι πίσω λίγο στον αντισημιτισμό. Βγάλαμε κάποια κείμενα μαζί τον Αύγουστο για τη βεβήλωση του μνημείου του Ολοκαυτώματος από το ΚΚΕ. Μετά από τέσσερις μήνες ήρθε ένας γνωστός και μας ρώτησε αν κάναμε πορεία στη Θεσσαλονίκη τον Αύγουστο με ισραηλινές σημαίες. Ακόμη δεν μπορούμε να καταλάβουμε πως μια προκατάληψη μπορεί να διογκωθεί τόσο και να έχει ως αποτέλεσμα το να γίνουμε ένας αρνητικός μύθος μέσα στο χώρο από την επιλογή μας και μόνο να εναντιωθούμε στον αυτονόητο αντισημιτισμό. Και, βέβαια, υπάρχει όλη η παραφιλολογία για τη σύνδεση μας με κάποιους antideutsch. Μάλιστα, κόσμος ρωτούσε αν το Morgenland είναι στο χώρο των antideutsch. Και μόλις λέγαμε όχι, συναντούσαμε βλέμματα ανακούφισης και ηρεμίας. Αλλά δε θέλαμε αυτά τα σκοτοβλέμματα λες και ανακρινόμαστε για τα φρονήματά μας. Λες και ξέρουν όσοι ρωτούσαν τι είναι το antideutsch και τι δεν είναι. Αυτό το χρεώνουμε σε εθνικιστικά κατάλοιπα που έχουν κάποια άτομα του χώρου. Οτιδήποτε διαφορετικό είτε έχει να κάνει με τον αντισημιτισμό, είτε με το γυναικείο είτε με το queer θέλουν να το βάλουν σε ένα κουτάκι στο μυαλό τους για να ξεμπερδεύουν. Για αυτό δε θέλαμε να κάνουμε αυτό τον κόσμο να αισθάνεται ήρεμος. Και μετά είναι το θέμα με τις ισραηλινές σημαίες στη Γερμανία. Κάποιες φορές νιώθαμε εδώ εκπρόσωποι τύπου κάποιου anti-deutsch χώρου. Θα θέλατε να μας πείτε μια άποψη για αυτά τα θέματα; Δεν μπορούμε να εκφέρουμε καμιά σοβαρή άποψη για το anti-deutsch εμείς από εδώ. Μπορούμε να παίξουμε όμως λίγο με τις λέξεις. Καταρχήν, είστε αντι-γερμανική ομάδα;

προβοκάτορας: Ας αρχίσουμε πάλι από το τελευταίο. Όπως αναφέραμε και σε προηγούμενη απάντηση, είμαστε ασυμβίβαστα ενάντια στην Γερμανία σαν γεωγραφική, πολιτική, οικονομική και κοινωνική οντότητα. Το γιατί δεν αυτοονομαζόμαστε όμως πια antideutsch οφείλεται στο ίδιο πρόβλημα που είχε και ο ιεραπόστολος που ανακάλυψε μια φυλή και θέλησε να την εκχριστιανίσει. Επειδή όμως στη φυλή είχε πέσει μια επιδημική ανορεξία, τους γιάτρεψε πρώτα από την ανορεξία τους, πράγμα που αποδείχτηκε θανάσιμο λάθος του, μιας και ανακάλυψε εκ των υστέρων ότι επρόκειτο για φυλήκανιβάλων.

Έτσι και αυτοί. Στην αρχή ούτε καν να ακούσουν ήθελαν για αντιγερμανισμό. Προτιμούσαν να αυτοονομάζονται αντιεθνικιστές, πράγμα που το θεωρούσαμε σκατά, γιατί έτσι κρύβονταν και πάλι η γερμανική ιδιαιτερότητα. Μέσα από οξείες αντιπαραθέσεις αυτοονομάστηκαν antideutsch. Τότε εμφανίστηκε κάτι άλλο από αυτό που περιμέναμε. Αντί να τα βάλουν με τους οικείους τους, ανακάλυψαν τους Άραβες, τους Τούρκους, τους ισλαμιστές, σαν το χειρότερο κακό του κόσμου, χειρότερο και από τους προγόνους τους. Το κοράνι λένε είναι όπως «ο αγώνας μου» του Χίτλερ και μάλιστα χειρότερο, τον εθνικοσοσιαλισμό τον εξάγανε στις αραβικές χώρες και έτσι απαλλάχτηκαν μια για πάντα από το βάρος του παρελθόντος τους. Μετά από αυτή την φάση, ήταν πια πολύ εύκολο να εξωτερικεύσουν τα ρατσιστικά τους ένστικτα ενάντια στους μετανάστες από τις προαναφερόμενες χώρες. Σήμερα, ένα μέρος από αυτούς απαιτεί την απέλαση των ξένων που είναι πιστοί του Ισλάμ (όπως ο Pankow από το περιοδικό Konkret), άλλοι καλούν την αριστερά να κάψει το νεόκτιστο Τζαμί στο Kreuzberg του Βερολίνου (όπως

η ομάδα του περιοδικού Bahamas), άλλοι απαιτούν τον βομβαρδισμό ισλαμικών κέντρων (όπως ο Mathias Kuntzel και οι φίλοι του), άλλοι ανακαλύπτουν παντού Άουσβιτς, κρεματόρια και νέους Χίτλερ (κάτι παρόμοιο δηλαδή με τις συνεχείς ανακαλύψεις των ελαρ-ελαν για το Ισραήλ) κλπ.

πράκτορας: Για να ολοκληρώσουμε την εικόνα της γερμανικής πραγματικότητας και προς αποφυγή παρεξηγήσεων, πρέπει να τονίσουμε ότι δίπλα σε αυτούς υπάρχει φυσικά και η πλειοψηφία των αριστερογερμανών αντιιμπεριαλιστών και αντιεξουσιαστών που αντί των αράβων και των τούρκων έβαλαν - πατροπαράδοτα θα λέγαμε - στο στόχαστρο τους το «εγκληματικό Ισραήλ» (επειδή αυτοί είναι πιο ειλικρινείς και πιο ανοιχτοί στον αντισημιτισμό τους, δεν αξίζει να ασχοληθούμε ιδιαίτερα με αυτούς μια και για αυτούς ισχύουν τα ίδια περίπου με αυτά που λέμε για τους ελαρ-ελαν).

«Το Ισραήλ να εξαφανιστεί από τον κόσμο». Τυπική προπαγάνδα στους δρόμους της Τεχεράνης.

προβοκάτορας: Σχετικά με την σημαία του Ισραήλ: Όταν τα εγγόνια των θυτών οικειοποιούνται τα σύμβολα των θυμάτων των προγόνων τους, τότε μας έρχεται αναγωγή.

Η κατάσταση αυτή γίνεται εμετική, αν σκεφτεί κανείς, ότι όχι μόνο δεν τόλμησαν ποτέ να ξεσκεπάσουν τον παππού τους και την γιαγιά τους για τις τότε πράξεις τους, αλλά ούτε καν μπήκαν στον κόπο να ερευνήσουν, να μάθουν τι κάνανε οι πρόγονοι τους αυτοί τα τότε χρόνια, σε ποιο απόσπασμα δραστηριοποιήθηκε ο παππούς τους, αν δούλεψε η γιαγιά τους σε στρατόπεδο συγκέντρωσης ή περιορίστηκε μόνο στην κατάδοση των εβραίων γειτόνων της (η γκεστάπο μόνο 10% από τους γερμανούς εβραίους ανακάλυψε και συνέλαβε από μόνη της. Οι υπόλοιποι 90% συνελήφθησαν λόγω των καταδόσεων από τους γείτονες, σύμφωνα με μια έρευνα άγγλων ιστορικών). Ούτε τις πιο απλές ερωτήσεις, πχ από που προέρχεται το ωραίο, παλιό έπιπλο ή ο ακριβός πίνακας ζωγραφικής στο σαλόνι θέτουν (τις κατασχεμένες περιουσίες από εκατομμύρια εβραίους, τόσο από τη Γερμανία όσο και από τις κατεχόμενες χώρες, τις βγάζανε στο σφυρί ή τις μοιράζανε στους φτωχούς γερμανούς) και πολλά, πάρα πολλά άλλα ερωτήματα που μένουν μέχρι σήμερα αναπάντητα.

Η γενιά των θυτών έλεγε ότι «απλώς εκτελούσαμε διαταγές». Η γενιά των παιδιών των θυτών έλεγε ότι «δεν θέλουμε πια να ακούσουμε τίποτε για το παρελθόν». Η γενιά των παιδιών των παιδιών των θυτών λει σήμερα ότι ο εθνικοσοσιαλισμός βρίσκεται στις ισλαμικές χώρες και είναι χειρότερος από τους ναζιδες (*antideutsch*) ή στο ίδιο το Ισραήλ (αντιιμπεριαλιστές). Για αυτό εμείς συμβουλευόμαστε και τους μεν και τους δε, ότι το καλύτερο που έχουν να κάνουν για τους εβραίους και για το Ισραήλ είναι να το βουλώσουν τουλάχιστον τα επόμενα 1000 χρόνια. Έτσι για σιγουριά.

.....

Διαφορετική είναι φυσικά η κατάσταση στην Ελλάδα και στις άλλες χώρες στις οποίες δεν υπάρχει αυτή η ιδιαιτερότητα. Όταν όμως στην Ελλάδα η εμφάνιση της ισραηλινής σημαίας δημιουργεί στους άλλους ανάλογες διαθέσεις με αυτές που δημιουργεί το κόκκινο πανί στον ταύρο, τότε, ε, τότε αξίζει κανείς να το ρισκάρει, ακόμη και όταν έχει σαν αρχή του την απόρριψη συμβόλων ταυτότητας.

Ιδιαίτερα για αυτούς που έχουν τάσεις αυτοκτονίας, τους το προτείνουμε ανεπιφύλακτα, μιας και είναι η πιο σίγουρη μορφή αποτελεσματικής αυτοχειρίας. Αρκεί να εμφανισθεί ένας με την σημαία του Ισραήλ σε μια αριστεροσύναξη (σε περίπτωση που δεν βρει μια τέτοια σημαία, κάνει και μια αλβανική την δουλειά της... στην Ομόνοια). Το αποτέλεσμα το εγγυόμαστε από τώρα (τύφλα να χει η Αμάρυνθος).

Για αυτό το λόγο, θα ήταν σωστότερο σε αυτούς που μισούν τους *antideutsch* (όχι για τον ρατσισμό τους αλλά επειδή τους θεωρούνε ότι είναι υπέρ του Ισραήλ), να μην αποκρούονται οι κατηγορίες αυτές αλλά αντιθέτως να προβάλλονται. Όπως τελευταία, με αφορμή το κείμενο «*ναι ρε, Αλβανοί!*» που μας «κατηγορούσαν» σαν αλβανούς εθνικιστές. Εμείς θα ήμασταν οι τελευταίοι που θα προβάλαμε επιχειρήματα και επεξηγήσεις ενάντια στην προσωνομία αυτή.

πράκτορας: Όσον αφορά τον μανιακό αντισημιτισμό, πιστεύουμε ότι ποτέ, τόσο στο παρελθόν όσο και στο μέλλον δεν θα υπάρξει μια ορθολογιστική εξήγηση. Είναι ενάντια σε έναν εβραίο καπιταλιστή, όχι επειδή είναι καπιταλιστής αλλά επειδή είναι εβραίος. Είναι ενάντια σε έναν εβραίο μεσίτη, όχι επειδή είναι μεσίτης αλλά επειδή είναι εβραίος. Είναι ενάντια σε έναν εβραίο διανοούμενο όχι επειδή είναι διανοούμενος αλλά επειδή είναι εβραίος. Είναι ενάντια στο κράτος του Ισραήλ όχι επειδή είναι ένα κράτος αλλά επειδή είναι ένα εβραϊκό κράτος κ.ο.κ.

Σήμερα, είναι λάθος να νομίζει κανείς ότι όλοι αυτοί οι καλοί, απλοί άνθρωποι μετατράπηκαν ξαφνικά σε αντισημίτες λόγω κάποιας προπαγάνδας ή παραπλάνησης, αλλά ότι πάντα έτσι ήταν. Όσο όμως θα λιγοστεύει, λόγω της παρόδου του χρόνου η μνήμη του ολοκαυτώματος, όσο θα λιγοστεύουν, λόγω της βιολογικής εξέλιξης οι επιζώντες του Άουσβιτς ανάμεσα μας, όσο θα λιγοστεύει, λόγω της (πολιτικής) μόλυνσης της ατμόσφαιρας η οσμή από τους θαλάμους των αερίων, άλλο τόσο θα αναφλέγεται το αιώνιο μίσος ενάντια στο χειρότερο εχθρό της ανθρωπότητας. Αυτή η ανάφλεξη συγκεκριμενοποιείται σήμερα κύρια με αφορμή το Ισραήλ και τροφοδοτείται καθοριστικά από την κάθε μορφής και ριζοσπαστικότητας αριστερά.

Αν λοιπόν θέλει κάποιος να μάθει αν σε μια περιοχή του πλανήτη ο αντισημιτισμός είναι ισχυρός ή όχι, δεν είναι αναγκαίες βαθιές κοινωνικές έρευνες. Αρκεί να ενημερωθεί για την δύναμη και επιρροή της εκεί αριστεράς. Ανάλογο θα είναι και το αποτέλεσμα για τον αντισημιτισμό.

προβοκάτορας: Η διαφορά με το παρελθόν είναι ότι παλιά μια αντιεβραϊκή φαντασίωση χρειαζόταν 100 χρόνια για να απλωθεί και στο τελευταίο χωριό του πλανήτη (μερικές φορές μάλιστα ούτε καν έφτανε ως εκεί), όπως πχ η ιστορία το ότι οι εβραίοι στις ιεροτελεστίες τού Πάσχα τους σφάζουν χριστιανόπουλα και τους πίνουν το αίμα. Σήμερα χρειάζονται τέτοιες φαντασιώσεις το πολύ μια βδομάδα για να φτάσουν με σιγουριά και στην πιο απομονωμένη γωνία της γης, όπως πχ η ιστορία με τους εβραίους που σώθηκαν από το WTC στις 11 του Σεπτεμβρίου επειδή τους ειδοποίησε η Μοσάντ (το άκρως σοβαρό και υπαρξιακό αυτό θέμα εθνικής και ψυχικής ακεραιότητας της ελληνικής οντότητας απασχόλησε μάλιστα και την

ελληνική βουλή). Επομένως η διαφορά στο σήμερα είναι απλώς ποσοτική και όχι ποιοτική. Είμαστε απόλυτα πεπεισμένοι, ότι αν δεν υπήρχε το Ισραήλ, θα έβρισκαν άλλες αφορμές, άλλες συνομοσιολογίες για να εκφράσουν την μανία τους. Σήμερα δεν είναι ούτε καν απαραίτητο να υπάρχουν εβραίοι για να αναπτυχθεί και να ξεσπάσει ο αντισημιτισμός. Και πιστέψτε μας, δεν παίζει κανέναν ρόλο πόσο φανταστικές ή πόσο ρεαλιστικές θα είναι αυτές οι ιστορίες. Θα τις πιστέψουν γιατί χρειάζονται μια δικαιολογία της μανιακότητας τους (ένας μανιακός ποτέ δεν θα πει ότι ο,τι κάνει το κάνει επειδή είναι μανιακός).

Επομένως είναι αδύνατον να γίνει μια συζήτηση για το μεσανατολικό πρόβλημα, εντελώς αδύνατον σε ένα τέτοιο κλίμα, μια και οποιοδήποτε αποτέλεσμα και να έχει, οποιαδήποτε αδιάσειστα επιχειρήματα και στοιχεία και να ειπωθούν, δεν θα παίξουν κανέναν, απολύτως κανένα ρόλο, μια και το μεσανατολικό είναι η αφορμή και όχι η αιτία του αντισημιτισμού.

Για αυτό και μας ξάφνιασε το αποτέλεσμα μιας τελευταίας διεθνούς δημοσκοπήσης, ότι το Ισραήλ είναι σε πρώτη θέση με 56% σαν η πιο μισητή χώρα του κόσμου, όχι φυσικά για το ότι είναι η πιο μισητή χώρα του κόσμου, αυτό ήταν αυτονόητο, αλλά για το ήταν μόνο 56%! Και αναρωτηθήκαμε, ποιους κυνηγάνε, ποιους βάλανε σαν στόχο τότε τα υπόλοιπα 44%;

πράκτορας: Το ότι στο Ισραήλ όπως και σε κάθε κράτος υπάρχουν όλα τα φαινόμενα ενός μοντέρνου κράτους, όλα τα φαινόμενα του σύγχρονου πολιτισμού, δεν χρειάζεται να το παρουσιάσουμε σαν μια σπουδαία ανακάλυψη, είναι δηλαδή σαν να λειει κάποιος ότι το νερό είναι υγρό. Και εκεί υπάρχουν ρατσιστές, εθνικιστές, σεξιστές, εκμεταλλευτές και γενικά όλα όσα επιτεύγματα υπάρχουν δηλαδή και στην Ελλάδα. Αυτό καθαυτό επομένως δεν αποτελεί καμία, απολύτως καμία ιδιαιτερότητα. Γιατί είναι έτσι; Καιρός να αποκαλύψουμε το μεγάλο μυστικό: Γιατί

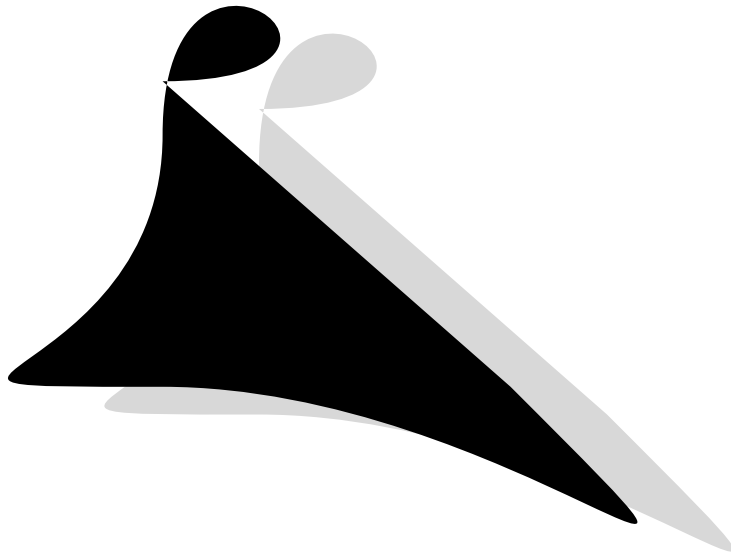
«Μη σταματάς να τους Χαμάς» με αλφάδι. Οπαδοί των βομβιστών αυτοκτονίας πανηγυρίζουν στα Εξάρχεια, με κίνδυνο σύλληψης είναι η αλήθεια (παράνομο γαρ το spray στους τοίχους), για την εκλογική νίκη της παράταξής τους, προτάσσοντας παράλληλα το κυρίαρχο φαντασικό της σεξουαλικότητας.

– σε αντίθεση με την διαδεδομένη αντίληψη – τα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν ήταν αναμορφωτήρια και ιδρύματα που φτιάχτηκαν για να μαθαίνουν στους έγκλειστους τους τρόπους καλής συμπεριφοράς. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και εξόντωσης φτιάχτηκαν για άλλο σκοπό, για να τους θανατώνουν, απλώς να τους θανατώνουν, τίποτε άλλο εκτός από αυτόν το σκοπό, φτιάχτηκαν μόνο και μόνο για να τους θανατώνουν μαζεύοντας τους και μεταφέροντας τους από όλη την Ευρώπη, ψάχνοντας τους με αυτοθυσία, εξονυχιστικότητα και επιμονή, αφηφώντας ταλαιπωρίες και κόπους, ξεπερνώντας τεχνικές και αποστασιακές

.....
δυσκολίες, ανακαλύπτοντας τους μέχρι και στην πιο ξεχασμένη γωνιά της Ευρώπης ...
πλούσιους και φτωχούς, αριστοκράτες και ζητιάνους, άνδρες και γυναίκες, βρέφη και
υπερήλικες, αρρώστους και υγιείς, αριστερούς και δεξιούς, άθεους και θρήσκους ...
Την ιδιαιτερότητα αυτού του κράτους πρέπει να την ψάξει λοιπόν κανείς στις στάχτες και στα
φουγάρα των κρεματορίων, στα στρατόπεδα εξόντωσης και στους θαλάμους των αερίων, σε
αυτούς που επέζησαν ενάντια σε όλες τις θεωρίες των πιθανοτήτων. Την ιδιαιτερότητα αυτού
του κράτους πρέπει τελικά να την ψάξει κανείς στη δημιουργία, τη λειτουργία και προπάντων
την αποτελεσματικότητα του Άουσβιτς. Εκεί και μόνο εκεί θα του δοθεί η απάντηση. Για να
το κάνει όμως αυτό είναι απαραίτητη η ενασχόληση με το έγκλημα των εγκλημάτων.

προβοκάτορας: Και φυσικά θα προτιμούσαμε την ασφαλή ύπαρξη του Ισραήλ να την πάρει
στα χέρια της ένα παγκόσμιο αντιφασιστικό δίκτυο συμπαράστασης. Διότι ο μοναδικός
σύμμαχός του, οι ΗΠΑ, δεν προσφέρουν καμία εγγύηση για μακροπρόθεσμη διαφύλαξη της
ύπαρξής του, μιας και οι ΗΠΑ - πάλι σε αντίθεση με τις διαδόσεις που κυκλοφορούν - δεν είναι
ούτε φιλοισραηλινές, ούτε φιλοαραβικές, αλλά φιλοαμερικανικές. Όταν λοιπόν τα συμφέροντα
τους απαιτήσουν τη ρήξη με το Ισραήλ, όταν η μερίδα εκείνη της αμερικανικής κοινωνίας
που υποστηρίζει σήμερα αυτό το κράτος δώσει τη θέση της στους διάφορους χριστιανούς
φονταμενταλιστές, θα το κάνει χωρίς μεν και αλλά, οποιεσδήποτε και να είναι οι συνέπειες
από αυτό.

Το αν ήταν σωστή η όχι η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ δεν είναι πια σήμερα ένα
σπεκουλάρισμα ή το ακόμη πιο ηλίθιο, ότι το Ολοκαύτωμα είναι «ιδρυτικός μύθος» του
Ισραήλ, αλλά μια πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που απέδειξε ότι από την ίδρυση του
και μετά, κατάφεραν σε αυτό το κράτος να επιζήσουν οι επιζήσαντες του ολοκαυτώματος και
οι απόγονοι τους. Για να μπορέσουν λοιπόν να απολαύσουν την ασημαντότητα της επιβίωσης
τους και οι επόμενες γενεές, είναι απαραίτητη η συνέχιση της ύπαρξής του. Αυτό δεν είναι ούτε
επαναστατικό, ούτε απελευθερωτικό, ούτε καν θα σου φέρει μέλη (ή ψήφους).
Είναι απλώς προϋπόθεση για οτιδήποτε άλλο.

ΟΙ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΩΝΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

της **Laura Akai**
Warsaw – Πολωνία

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ!

Μέρος δεύτερο
(Το πρώτο μέρος
δημοσιεύτηκε στο
Abolishing the borders
from below #25)

Το κείμενο αυτό μεταφράστηκε από το Terminal 119 τον Μάιο του 2007 και προέρχεται από το 26ο τεύχος του Αναρχικού πολωνικού περιοδικού Abolishing the borders from below που εκδίδεται από συντρόφισσες και συντρόφους των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης.

Background: Υπάρχει μια σειρά λόγων γιατί ο εθνικισμός και ο αντισημιτισμός μπορούν να συναντηθούν στο κίνημα της αντι-παγκοσμιοποίησης, το συνδικαλιστικό, το οικολογικό, το αντιπολεμικό αλλά ακόμη και στο αναρχικό κίνημα. Αυτή η συνάντηση μπορεί να ειδωθεί σε πολλές χώρες, όχι μόνο στην Πολωνία, οπότε αξίζει να δούμε πρώτα κάποιες γενικές ιδέες.

1. ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙ-ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Η ιδέα ενός τέτοιου κινήματος είχε ευρύτερα δημιουργηθεί από τον Τύπο αλλά είχε επίσης μια σταθερή βάση στην ιδέα του (οικονομικού) προστατευτισμού από πλευράς των πλούσιων χωρών του «πρώτου κόσμου». Αργότερα, οι οικονομικοί εθνικιστές θα ενωθούν με τους πολιτισμικούς εθνικιστές, οι οποίοι δήθεν επεδίωκαν να προστατεύσουν τη μοναδικότητα των πολιτισμών του κόσμου από τις επιρροές της παγκοσμιοποίησης. Συχνά μια λεπτή γραμμή υπήρχε μεταξύ της επιθυμίας για προστατευτισμό, συντηρητισμό και μιας απολιθωμένης και κατά μεγάλο μέρος φανταστικής εικόνας της αγνής εθνικότητας ή των εθνικών οικονομικών συμφερόντων τα οποία εξυπηρετούνται καλύτερα από μια εθνική ελίτ παρά από μια ξένη.

Υπήρξε ένας αριθμός από ενδιαφέροντα περιστατικά όπου υποτιθέμενοι αντι-καπιταλιστές και αντι-εθνικιστικές άρχισαν να καταλάβουν αυτές τις λεπτές διαφορές και ακόμη και μεσσιανικοί εθνικιστές είχαν γλιστρήσει μέσα στο μαντρί.

Κουκούλες, μπλακ μπλοκ: η γερμανική ακροδεξιά εκσυγχρονίζεται.

2.ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Η ιδέα του αντι-ιμπεριαλισμού μπορεί ακριβώς το ίδιο καλά να δεχτεί την ιδέα του εθνικού αυτο-καθορισμού, οπότε και τη νομιμότητα του έθνους. Σε περιοχές όπου αλληλεπικαλύφθηκαν οι κριτικές του κινήματος αντι-παγκοσμιοποίησης, συνήθως για τον αμερικανικό καπιταλισμό και το αντιπολεμικό κίνημα, πολλές φορές αντι-ιμπεριαλιστικές καμπάνιες υιοθέτησαν το λόγο των εθνικιστικών καθαρμάτων, επιδεικνύοντας τις εθνικές τους σημαίες και σύμβολα, ηρωοποιώντας τα, παραβλέποντας τα αρνητικά τους σημεία και συζητώντας de facto για την εγκαθίδρυση των εθνικών κυβερνήσεων και των οικονομικών ελίτ.

3.ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Μερικά εργατικά συνδικάτα υποστηρίζουν θέσεις ενάντια στους ξένους, ισχυριζόμενα ή υπονοώντας ότι οι βιομηχανίες στα χέρια ντόπιων επιχειρηματιών θα μεταχειρίζονται καλύτερα τους εργάτες απ' ό,τι οι ξένες.

4.ΕΘΝΟΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ

Ο εθνοπλουραλισμός είναι μια εφεύρεση της Νέας Δεξιάς αλλά μπορεί να βρει υποστηρικτές και στην αριστερά. Η ιδέα είναι να διατηρηθούν οι “καθαρές” εθνικές ομάδες, ανενόχλητες από εξωτερικές επιρροές, ως ένα επιθυμητό συστατικό της διαφοράς.

Τα συμπεράσματά του γυρίζουν πίσω στην κριτική του ξεριζώματος και είναι ουσιαστικά ρατσιστικά· ωστόσο έχει μάθει ότι για να ωθήσει αυτόν το ρατσισμό να περάσει στην αριστερά, πρέπει να αφήσει απ' έξω κάθε υπόνοια ανάδειξης της ανωτερότητας μιας οποιασδήποτε φυλής ή έθνους πάνω σε ένα άλλο.

Το οικολογικό κίνημα, εάν ξεκινάει από τον εθνικισμό, τείνει να στηριχτεί στον εθνοπλουραλισμό. Σε μερικές χώρες αυτές οι κατά βάση εθνικιστικές ιδέες έχουν μεταβληθεί σε ένα αντι-μεταναστευτικό κίνημα.

ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ

Μολονότι ο αντισημιτισμός είναι κάτι ξεχωριστό από τον εθνικισμό, πολλές φορές λειτουργεί σε σύνδεση με αυτόν, έτσι θα συμπεριληφθεί σε αυτό το άρθρο.

ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ Ή ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΙ

Σήμερα, το μεγαλύτερο πεδίο για τον αντισημιτισμό έχει να κάνει με τις αντιπολεμικές δραστηριότητες. Μολονότι είμαι σίγουρη ότι πολλές αντιπολεμικές οργανώσεις δεν είναι αντισημιτικές, οι αντισημίτες μπορούν συγχρόνως να διεισδύουν μέσα και να δουλεύουν σε τέτοιες οργανώσεις χωρίς να ταλαιπωρηθούν ιδιαίτερα. Ο απροκάλυπτος αντισημιτισμός είναι, ωστόσο, πολύ λιγότερο διαδεδομένος απ' ό,τι η ολοφάνερη και άμεση υπερ-γενίκευση, η απερισκεψία και η ηλιθιότητα οι οποίες είναι το αποτέλεσμα του να είσαι εκτεθειμένος στο φανερό αντισημιτισμό της παραδοσιακής κοινωνίας.

Συνθήματα όπως το «καταστρέψτε το Ισραήλ» έχουν κάποιες φορές μεταβληθεί σε «σκοτώστε τους εβραίους» ή «σταματήστε τους εβραίους εισβολείς», τα οποία σε όλες τις περιπτώσεις συγγέουν τους εβραίους με τους Ισραηλινούς, και επίσης συγγέουν όλους τους Ισραηλινούς με την δράση του κράτους τους. Απ' το να κάνουν μια ανάλυση της σύγκρουσης βασισμένη σε ζητήματα όπως το κινήγι για περισσότερη γη, η κυριαρχία, ο ρατσισμός, ο милитарισμός, τα οικονομικά ή γεωπολιτικά κίνητρα, η σύγκρουση ανάγεται στα δολοφονικά ένστικτα των εβραίων. Υπό το φως της θλιβερής ιστορίας των πογκρόμ που διαπράχθηκαν εξαιτίας των διάφορων λίβελων αίματος και της συνεχόμενης δυσφήμισης των εβραίων από κάποιους αντισημίτες Καθολικούς και εθνικιστές, αυτή η γλώσσα αποτελεί τη συνέχιση της συκοφάντησης των εβραίων.

Κάποιοι άνθρωποι είναι ευαίσθητοι σ' αυτό το ζήτημα αλλά δυσκολεύονται να φέρουν αυτήν την ευαισθησία μέσα στο κίνημα και να πείσουν αυτούς που εμμένουν στο να μιλάνε για τους εβραίους. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα τον τελευταίο καιρό. Για παράδειγμα, οι διοργανωτές της αντιπολεμικής διαδήλωσης στο Wroclaw είχαν ενοχληθεί με το πώς είχε ανακοινωθεί στο IMC (indymedia center) από άλλους συν-διοργανωτές και ζήτησαν να αλλάξει η ανακοίνωση.

Στο IMC υπάρχουν καλά παραδείγματα για το πως οι αντισημίτες προσπαθούν να κινηθούν μέσα στο αντιπολεμικό κίνημα και για το πώς η αντισημιτική προπαγάνδα μπορεί να διοχετευτεί μέσω της κριτικής στην Ισραηλινή πολιτική. Μπορείς να διαβάσεις για «Ιουδαιοφασισμό», ότι οι εβραίοι εκμεταλλεύονται άλλα έθνη και είναι τόσο ισχυροί σε σχέση με το μέγεθός τους κ.λπ., κ.λπ. Σε ότι αφορά στους διαχειριστές του IMC, έχουν αρχίσει να παρακολουθούν αυτά τα σκατά πιο αυστηρά και να κρύβουν τέτοια κείμενα. Δυστυχώς αυτό είναι πιθανώς μόνο η δουλειά λίγων ανθρώπων και ο κύριος όγκος του κόσμου μπορεί να είναι λιγότερο ευαίσθητος στο όλο ζήτημα.

ΟΧΙ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ –ΑΣΤΕΙΑ, ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΑ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΘΟΤΗΤΑ

Εδώ και χρόνια, εθνικιστές και ακροδεξιό έχουν μετακινηθεί εντός του αναρχικού κινήματος. Τα άρθρα τους κάνουν όλο και πιο αισθητή την εμφάνισή τους στα περιοδικά Mac Papiadka και Inny Swiat. Μαζί με τους ελευθεριακούς καπιταλιστές, ήταν πάντοτε δραστήριοι στο να διασπείρουν μια κριτική της «πολιτικής ορθότητας» (political correct) η οποία έγινε ευρέως διαδεδομένη στην Πολωνία μέσω του παραδοσιακού ακροδεξιού τύπου.

Έχοντας εμφανίσει την κατηγορία της «πολιτικής ορθότητας», οποιοσδήποτε τολμούσε να κάνει κριτική στον εθνικισμό τους (ή τον σεξισμό επειδή σχεδόν χωρίς εξαίρεση αυτοί οι άνθρωποι είναι επίσης σεξιστές), πολύ απλά χαρακτηριζόταν «υστερικός», «φανατικός» ή ως ένας από αυτούς τους παρανοϊκούς «οπαδούς της πολιτικής ορθότητας» που βλέπουν φασίστες και εθνικιστές παντού. Και, φυσικά, δεν είναι πουθενά.

Αυτή η ιδέα είναι απλά ένας καθρέφτης του τι συμβαίνει στη mainstream κοινωνία όπου ο Πρωθυπουργός ισχυρίστηκε ότι δεν «υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως ο αντισημιτισμός στην Πολωνία» και όλος ο Τύπος αποκάλυψε τους πολιτικούς που καταδίκασαν την ύπαρξη τέτοιων περιστατικών στη χώρα «προδότες». Στα μάτια του αμυνόμενου, οποιαδήποτε παρατήρηση για

.....
τέτοια ζητήματα είναι απλώς συκοφαντία, το άκρον άωτον του «αντι-Πολωνισμού».

Η μόνη επίσημη απάντηση στην πρόσφατη ιστορία ενός εβραίου που ερχόμενος στην Πολωνία βρήκε μέσα σε λίγες μέρες τους ανθρώπους που δολοφόνησαν την οικογένειά του σε ένα έγκλημα μίσους, (τη στιγμή που οι αρχές «δεν» κατάφεραν να το κάνουν σε 60 χρόνια) ήταν ότι ο ξένος τύπος γράφει κακά πράγματα για την Πολωνία.

Παρ' όλη αυτήν την ευρέως διαδεδομένη ευαισθησία του να είσαι χαρακτηρισμένος «αντισημίτης», υπάρχει μικρή προσπάθεια να προσδιοριστεί ο αντισημιτισμός ή να αποφευχθεί. Και γιατί να σκοτίζεσαι; Κανείς δεν παρατηρεί τίποτα, εκτός από λίγους ανθρώπους, οι οποίοι είτε είναι «καριερίστες αντιφασίστες» ή φανατικοί ή αλλοδαποί, όλοι από τους οποίους δεν μπορεί να είναι έμπιστοι και είναι απλώς τρελοί.

Κάποια άλλα ίσως καλά παραδείγματα αυτού του πράγματος ήταν αντιληπτά πρόσφατα και στις δύο σελίδες των CIA και IMC Πολωνίας. Εθνικιστές, οι οποίοι πάντοτε ψάχνουν υλικό που να μπορεί να προσεγγίσει τους αναρχικούς, δημοσίευσαν ένα άρθρο πάνω στους «αντισημίτες» αναρχικούς μαζί με μια φωτογραφία των αναρχικών του Wroclaw από τους οποίους ο ένας χαιρετούσε ναζιστικά.

Φυσικά υπήρξε ένας αριθμός φωτογραφιών, δημοσιευμένων τα τελευταία χρόνια, με μέλη της Mlodziej Wszehpolska (η ακροδεξιά εθνικιστική νεολαίστικη ομάδα της Ένωσης των Πολωνικών Οικογενειών) να κάνουν το ίδιο πράγμα – και κάθε φορά οι δημοσιεύσεις αυτές συνοδεύονταν από σκάνδαλα. Κάθε φορά, όλοι οι αντίπαλοι της ακροδεξιάς κραύγαζαν «Κοιτάξτε! Σας το είχαμε πει!» και κάθε φορά αυτοί προσπαθούσαν να ισχυριστούν ότι «απλώς έκαναν πλάκα». Και ποια είναι η εξήγηση των αναρχικών όταν οι ακροδεξιοί τους αποκαλούν αντισημίτες; Μπορείτε να το πιστέψετε; «Απλώς κάναμε πλάκα». Ένας αναρχικός από το Wroclaw ζήτησε από το IMC να αποσύρουν την ιστορία μιας και αποτελούσε ξεκάθαρη «προβοκάτσια». Μια βδομάδα αργότερα περίπου, ένα μέλος της συλλογικότητας του IMC παρατήρησε ότι το ίδιο άτομο είχε μια συνήθεια να ορθογραφεί το όνομά του, το οποίο είχε ένα διπλό «s», με κεφαλαία SS και ζήτησε από το άτομο αυτό μια εξήγηση. Η απάντηση ήταν ότι –πάντα το έκανε, και είναι αστείο. Η συζήτηση που ακολούθησε ήταν αρκετά τυπική των συζητήσεων πάνω σε τέτοια θέματα οι οποίες είναι δυστυχώς πάρα πολύ χαρακτηριστικές σε ότι αφορά στο αναρχικό κίνημα το οποίο κυριαρχείται από την νεανική αντρική punk υποκουλτούρα. Ποιο είναι το πρόβλημα με το SS; Είναι απλά ένα αστείο; Γιατί προσπαθείς να είσαι τόσο political correct; Τι έχει σειρά – θα θέσεις εκτός του IMC όλους όσους είναι 88 χρονών; Δεν υπάρχει «ένδειξη» ότι το άτομο που ενεπλάκη σε αυτό το περιστατικό διαθέτει φασιστικές ιδέες, οπότε ποιο είναι το πρόβλημα αν υπογράψει με SS το όνομά του;

(Για να κάνω τα πράγματα χειρότερα, ένας από τους ανθρώπους που εναντιώθηκαν στο SS είναι ξένος και ο κόσμος υπαινίχθηκε ότι προσπαθεί με το ζόρι να επιβάλει τις «ξενόφερτες ιδέες» του στους Πολωνούς)

Το περιστατικό με το SS δεν ήταν φυσικά με σαφήνεια αντισημιτικό, αλλά αυτό και ο ναζιστικός χαιρετισμός ήρθαν αμέσως μετά από ένα άλλο περιστατικό το οποίο είχε διαδραματιστεί στη σελίδα του CIA και ξεκίνησε από το ίδιο άτομο. Το περιστατικό συνέβη αφού κάποιος δημοσίευσε ένα απόσπασμα από τα νέα για τον Mel Gibson ο οποίος είχε κάνει αντισημιτικά σχόλια όταν τον συνέλαβαν. («Κωλοεβραίοι... Οι εβραίοι είναι υπεύθυνοι για όλους τους

πολέμους στον κόσμο... Είσαι εβραίος;») Ο αναρχικός από το Wroclaw με τα SS σχολίασε «χωρίς να έχει σημασία τι λες για τους εβραίους, χαρακτηρίζεσαι αντισημίτης. Είναι αυτή η “πολιτική ορθότητα” τους». Κάποιος προσπάθησε να δείξει ότι η δήλωση ήταν μια υπερβολή αλλά ύστερα ο webmaster του αναρχικού φόρουμ μπήκε στη συζήτηση, ισχυριζόμενος από την πλευρά του ότι υπάρχει ένα εβραϊκό λόμπι που ελέγχει τα media, κ.λπ., κ.λπ.

Όλες οι τυπικές ακροδεξιές συκοφαντίες και στερεότυπα έρχονταν από τους αναρχικούς όπως ακριβώς θα είχαν έρθει από τους ναζί. Φυσικά αρκετά αργότερα ακούσαμε ότι «Οκ – εννοούσα το Ισραήλ όχι τους εβραίους» αλλά εν’ τω μεταξύ, είχαν φτάσει τόσα πολλά σκατά αντισημιτικών υπερβολών που απλά έπρεπε να πατήσω το delete: γιατί να εκτυπώσω αυτά τα σκατά; Στα ανώνυμα σταλμένα σχόλια ήταν αδύνατο να ξεχωρίσεις τους ναζί από τους «αναρχικούς».

Το γεγονός ήταν ιδιαίτερα λυπηρό. Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας, άλλο ένα άρθρο ανέβηκε – αυτή τη φορά ένα τυπικό παράδειγμα του εθνικού κόμπλεξ. Μολονότι το υπό συζήτηση θέμα ήταν μονάχα ένα μέρος του, αποτέλεσε το σημείο-κλειδί κατά τη διάρκεια της ανταλλαγής. Ο Carl Bernstein από την NY Times είχε γράψει ένα άρθρο πάνω στις διαφορές διαχείρισης του «προσβλητικού λόγου»¹ στην Πολωνία. Στο άρθρο, συγκρίνει την ιστορία της φεμινίστριας Kazimierza Szczuka, στην οποία είχε επιβληθεί πρόστιμο 500,000 zł. (σχεδόν ο κανονικός μισθός 20 χρονών!) όταν κορόιδευε ένα θρησκευτικό ραδιοφωνικό πρόγραμμα στο Ράδιο Maryja το οποίο παρουσιάζεται από μια ανάπηρη νεαρή κοπέλα. Εκείνη ισχυρίστηκε πως δεν ήξερε ότι είναι ανάπηρη και ζήτησε συγγνώμη από την κοπέλα (η οποία με τη σειρά της, της είτε να μην της ξανατηλεφωνήσει επειδή είναι φεμινίστρια).

Για αυτήν την προσβολή, της επιβλήθηκε ως πρόστιμο αυτό το αστρονομικό ποσό χρημάτων.

¹ΣτΜ. Το offensive, με την έννοια του ρατσιστικά προσβλητικού ή επιθετικού.

²Το ραδιόφωνο αυτό στηρίζεται από την πολωνική κυβέρνηση και χρηματοδοτείται από την Καθολική Εκκλησία της Πολωνίας.

«Καρα-Λίβανος» και υπογραφή «Αντάρτες» με αλφάδι, στα Εξάρχεια, από τους οπαδούς του Σείχη Νασράλα.

.....

Απ' την άλλη πλευρά, για το Ράδιο Maryja², το οποίο από καιρό σε καιρό φιλοξενεί εξτρεμιστές οι οποίοι κάνουν απαίσια αντισημιτικά σχόλια, αλλά ποτέ δεν έχουν τηρηθεί τα ίδια επίπεδα ευθύνης. Το άρθρο θέτει σωστά το ζήτημα και είναι ιδιαίτερα αμερόληπτο και λογικά γραμμένο. Παρόλα αυτά, αυτός που το δημοσίευσε στην ηλεκτρονική σελίδα μαινόταν ενάντια στην κ.Szczuka και γενικότερα ενάντια στον ξένο τύπο. Επειδή η κ.Szczuka – αποδείχτηκε ότι – είναι επίσης και εβραία. Επομένως τώρα – οι τρόμοι όλων των τρόμων! – αυτοί οι ξένοι θα σκέφτονται ότι ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΕΣ.

Αν διαβάξεις αρκετά τον Τύπο εδώ πέρα, αρχίζεις να μαθαίνεις ότι αυτή είναι η ουσία του θέματος. Δεν είναι πραγματικά πρόβλημα που η κυβέρνηση υποστηρίζει έναν εξαιρετικά φονταμενταλιστικό ραδιοφωνικό σταθμό ο οποίος επιτρέπει να λέγονται απαίσια αντισημιτικά σχόλια. Δεν είναι επίσης πρόβλημα ότι στην κ.Szczuka (η οποία είναι μάλλον αναίσθητη και την οποία προσωπικά βρίσκω προσβλητική) έδωσαν φανερά μια εξαιρετικά ασυνήθιστη ποινή εξαιτίας των πολιτικών προτιμήσεων της κυβέρνησης, οι οποίες είναι φιλο-θρησκευτικές και αντι-φεμινιστικές. Αυτό που ενόχλησε τον συγγραφέα του άρθρου ήταν ότι κάποια τόλμησε να αναφέρει ότι υπήρξε ένα αντισημιτικό περιστατικό. Και ότι με αυτή τη γνώση, ο καθένας θα ήταν πρόθυμος να καταδικάσει όλη την Πολωνία για αντισημιτισμό. Ο πραγματικός αντισημιτισμός δεν ήταν πρόβλημα – το να το συζητάς γι' αυτόν ήταν.

Είναι ακριβώς η ίδια αντίδραση με αυτή της κυβέρνησης στο Ευρωκοινοβούλιο όταν επικρίθηκε για αντισημιτισμό ή η ίδια αντίδραση στις ερωτήσεις που δέχτηκε αφού ο εβραίος εντόπισε τους δολοφόνους των συγγενών του. Αντισημιτισμός; Γιατί; Δεν είναι αυτό το ζήτημα. Το ζήτημα είναι ο αντι-πολωνισμός. Πείθεσαι ότι υπάρχει αντισημιτισμός εδώ μονάχα όταν τον βλέπεις οπουδήποτε δεν υπάρχει. Το πιστεύεις μόνο και μόνο επειδή αυτό είναι που τα εβραϊκά μίντια και ο Adam Michnik σου είπαν. Είναι όλα ψέματα. Σου λένε ότι οι Πολωνοί δολοφόνησαν ανθρώπους στην Jedwabne – αλλά αυτό είναι ένας αντι-πολωνικός, εβραϊκός λίβελος.

Το πρόβλημα είναι τόσο πολύ-πρόσωπο και τόσο βαθύ που είναι δύσκολο να προσεγγιστεί από οποιαδήποτε σκοπιά. Όμως το μεγαλύτερο πρόβλημα απ' όλα; Ότι κάποιοι άνθρωποι απλά δεν θέλουν να μιλήσουν γι' αυτό.

Στη συζήτηση μεταξύ αυτών που ενεπλάκησαν στο περιστατικό της ηλεκτρονικής σελίδας του CIA; Υπερβολές των ξένων. Αναθεματισμένη πολιτική ορθότητα. Δεν μπορείς να πεις τίποτα. Οποιοσδήποτε κριτικάρει τους εβραίους είναι ένας αντισημίτης. Είναι μια από τις παγίδες τους που τους κρατάνε στην εξουσία.

Υπάρχει ένας λόγος που ο αντισημιτισμός διασταυρώνεται με τον εθνικισμό. Είμαστε «εμείς» και είναι «αυτοί». Κάποιοι άνθρωποι είναι απλά βλάκες και ανίδεοι αλλά κάποιοι δείχνουν να αποφεύγουν μια συζήτηση για τον αντισημιτισμό επειδή μπορεί να συμβαίνει να υπάρχει κάποιος αντισημιτισμός τριγύρω τους ή, ακόμη χειρότερα, κάποιος που ξέρουν μπορεί να λείει αντισημιτικά πράγματα ή να διακονίζει τέτοια στερεότυπα. Στις χειρότερες περιπτώσεις, η αντίδραση του κάθε άμαλου κόπανου είναι ότι «εσύ» λες άσχημα πράγματα για «εμάς» - ότι «εσύ» κατηγορείς «εμάς».

Αυτό συμβαίνει επειδή συνήθως, συζητήσεις σαν αυτές τις φέρνουν είτε εβραίοι είτε ξένοι. Είναι τότε που πολλοί άνθρωποι, ακόμη και αναρχικοί, αποτυγχάνουν στο να καταφέρουν να μιλήσουν σαν άτομο προς άτομο αλλά αρχίζουν να μιλάνε με ένα τρόπο ώστε να υπερασπιστούν

τον εαυτό τους ενάντια στις επιθέσεις στο έθνος τους ή την εθνική τους ταυτότητα. Αυτό είναι μέρος της νοοτροπίας που καλλιεργείται από τους ακροδεξιούς εθνικιστές η οποία είναι τόσο επικρατούσα τάση που είναι εμφανής ακόμη και έξω από την δεξιά. Αυτή η αντίδραση, συνδεδεμένη με τους μύθους των «πολιτικά ορθών» ξένων, εβραίων και φεμινιστριών που ψάχνουν για προβλήματα εκεί που δεν υπάρχει κανένα, βοηθάνε να κρατιέται το θέμα του αντισημιτισμού εκτός ατζέντας.

Η ειρωνεία είναι ότι λίγα χρόνια πριν έθεσα ένα ζήτημα προς συζήτηση στο συνέδριο της Αναρχικής Ομοσπονδίας (AFC) σε σχέση με το αν θα πρέπει να εξετάσουμε τις κατηγορίες για τον Andrzej Gwiazda (γνωστός από την Αλληλεγγύη του 80') σε σχέση με το ζήτημα του αντισημιτισμού. Η πρόταση μου απορρίφθηκε τόσο με αστεία όσο και με εχθρότητα (αν και ένα χρόνο μόλις πριν τουλάχιστον ένας από αυτούς τους ανθρώπους μου έκανε παράπονα σε σχέση με τον αντισημιτισμό του Gwiazda!). Η ειρωνεία είναι ότι το περιστατικό αυτό μαθεύτηκε από έναν από τους εθνικιστές συγγραφείς (συγκεκριμένα ενός τύπου που ήταν φίλος με έναν από την Ομοσπονδία) ο οποίος αποδείχτηκε ότι ήταν ο μόνος που ήθελε να μιλήσει γι' αυτό. Και αυτό γιατί είχε τσακωθεί με τον Gwiazda κάποια χρόνια νωρίτερα σε σχέση με το αν η εθνικότητα θα έπρεπε να προσδιορίζεται από το αίμα ή όχι (ο Gwiazda ετίθετο υπέρ της θεωρίας του αίματος).

Ζητώ συγγνώμη από τους αναγνώστες για τη δίχως συνοχή αντιμετώπιση του ζητήματος. Συνοψίζοντας, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που, απορρίπτοντας και εκχυδαϊζοντας το θέμα αφήνουν τα αντισημιτικά στερεότυπα να διαδίδονται στο περιβάλλον μας και να περνάνε χωρίς κριτική.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Το εργατικό κίνημα στην Πολωνία έχει μια ενδιαφέρουσα ιστορία. Ένα στοιχείο της ιστορίας του, που είναι συχνά άγνωστο έξω από την Πολωνία, είναι και το πόσο ισχυρή υπήρξε η επιρροή της εκκλησίας και του αντι-κομμουνισμού στην «Αλληλεγγύη».

Ένας από τους ανθρώπους γύρω από το κίνημα της «Αλληλεγγύης», που είχε διατυπώσει και πολλά εξοργιστικά αντισημιτικά σχόλια (συμπεριλαμβανόμενου και του «δε χωράνε εβραίοι στην κυβέρνηση»), ήταν και ο πάτερ Henryk Jankowski. Ο Jankowski αργότερα κατηγορήθηκε για παιδοφιλία, κατηγορία που χαρακτήρισε ως μια «εβραιοκομμουνιστική συνωμοσία» που χρησιμοποιήθηκε ενάντια στην υπόληψή του. Κατηγορήθηκε επίσης (αν και δεν είναι ξεκάθαρο αν είναι αλήθεια ή ψέματα) πως ήταν μυστικός πράκτορας. Αλλά ο πάτερ Jankowski αποτελεί απλά την κορυφή του παγόβουνου καθώς η κυβέρνηση της «Αλληλεγγύης» ήταν γεμάτη από εθνικιστές και αντισημίτες. Το «Η Πολωνία για τους Πολωνούς» ήταν ένα σύνθημα που ακουγόταν συχνά. Αυτό το σύνθημα συνδύαζε πολλά στοιχεία: ότι η Πολωνία δε θα έπρεπε να κυβερνάται από τους Ρώσους, τους Γερμανούς ή τους εβραίους – όλες τις ομάδες ανθρώπων που έχουν κάνει τον πολωνικό λαό να υποφέρει. Πολλοί από τους ανθρώπους της σημερινής κυβέρνησης από την Ένωση των Πολωνικών Οικογενειών (League of Polish Families) και τη «Νόμος και Δικαιοσύνη» (Law and Justice) προέρχονται από τις στάχτες της κυβέρνησης της «Αλληλεγγύης» και από το εργατικό κίνημα της «Αλληλεγγύης».

Ότι ο εθνικισμός θα αποτελούσε ένα βασικό στοιχείο αυτού του κινήματος δε θα έπρεπε να

μας προκαλεί καμία έκπληξη. Πρώτον, ιστορικά πολλά συνδικάτα (τουλάχιστον αυτά που ελέγχονταν από τους καθολικούς Πολωνούς) υπήρξαν, όντως, ως εθνικιστικά στη φύση τους. Οι φιλοδοξίες εθνικής απελευθέρωσης κλιμάκωσαν τον εθνικισμό και η «Αλληλεγγύη» υπήρξε τόσο ως ένα εργατικό κίνημα όσο και ως ένα εθνικο-απελευθερωτικό (θα έλεγα μάλιστα ότι υπήρξε ως ένα κυρίως εθνικο-απελευθερωτικό κίνημα).

Η «Αλληλεγγύη», αν και ήταν το ηγετικό συνδικάτο, δεν αποτέλεσε το μόνο ζήτημα για τους στόχους αυτού του άρθρου καθώς σχεδόν κανείς πλέον δε συνεργάζεται με αυτούς (εκτός από την περίπτωση του ηγέτη της «Αλληλεγγύης» στην Gopłana που υποστηρίχτηκε από την Πρωτοβουλία Εργατών και υπήρξε ένας από τους ιδρυτές του KPiRP – της επιτροπής που προσφέρει αρωγή στους εργάτες που χρειάζονται βοήθεια). Είναι πλέον πιο ενδιαφέρον να κοιτάζουμε την ιστορία του «Αυγούστου 1980» (Sierpien 80) και του Πολωνικού Εργατικού Κόμματος (PPP), που στην ουσία δημιουργήθηκε από μέλη του «Αύγουστου 1980», επειδή πολλοί άνθρωποι αποφάσισαν να δουλέψουν με αυτές τις δομές.

Είναι ενδιαφέρον να δούμε το πώς οι εθνικιστικά προσανατολισμένοι πολιτικοί και συνδικαλιστές μπορούν να βρουν κοινά πράγματα τόσο με τους αναρχικούς όσο και το Κομμουνιστικό Κόμμα Πολωνίας (με το οποίο πλέον το Πολωνικό Εργατικό Κόμμα ανήκουν στο ίδιο μπλοκ). Ο κοινός παράγοντας; Η παγκοσμιοποίηση. Η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας είναι κακή. Η ιδιωτικοποίηση είναι κακή. Η απάντηση είναι η εθνικοποίηση. Ο προστατευτισμός.

Τα μέλη του Πολωνικού Εργατικού Κόμματος και του «Αύγουστου '80» διαθέτουν ένα βεβαρημένο παρελθόν. Κάποιος θα μπορούσε να συγχωρέσει κάποιους εφήβους για το ότι είχαν άγνοια ή αφέλεια, αλλά για ενήλικες ακτιβιστές που έχουν παρατηρήσει την εξέλιξή τους, είναι απίστευτο να μπορεί να θεωρήσει κανείς αυτό φυσιολογικό (και, στην πραγματικότητα, υπάρχει μια αντιπαράθεση στην αριστερά για αυτό το ζήτημα – κυρίως ανάμεσα στους τροτσκιστές). Κάποια χρόνια πριν, η έκδοση του «Αύγουστου '80», η Kurier Zwiazkowy, εξέδιδε πράγματα για το Εθνικό Μέτωπο και τον Λε Πεν – αλλά προχώρησαν προς τον Lyndon Larouche. Ο «Αύγουστος '80» πρώτα προσπάθησε να κάνει ένα λαϊκίστικο «folk» μπλοκ με τον Andrzej Lepper του Samoobrona, το οποίο θα λεγόταν Λαϊκό Εθνικό Μέτωπο (φέτος προσπάθησε να αναβιώσει την ιδέα για αυτό το μπλοκ με την «Ένωση των Πολωνικών Οικογενειών» και όλοι διαμαρτύρονταν για την άφιξη του φασισμού στην Πολωνία – μόνο που ξέχασαν πως το συνδικάτο είχε φτιάξει το ίδιο μπλοκ κάποια χρόνια πριν). Αλλά η συμμαχία με το Samoobrona δεν άντεξε για πολύ.

Επίσης, ο «Αύγουστος '80» εξέδωσε πολλά μεγαλοπρεπή άρθρα σχετικά με τον Στρατηγό Tadeusz Wilecki και τον υποστήριξε για πρόεδρο στις εκλογές του 2000. Για τον Wilecki αξίζει να γραφεί ένα ολόκληρο άρθρο. Μιλταριστής, εθνικιστής, υποστηρικτής του Πινοσέτ, εξυμνούσε δημοσίως τον Χίτλερ επειδή είχε καλή οικογενειακή πολιτική. Το νεολαιίστικο τμήμα της Ένωσης Εργασίας (Union of Labour - UP) απαίτησε να του στερηθεί το δικαίωμα του να συμμετάσχει στον πολιτικό στίβο μετά από αυτό, αλλά, πέρα το ότι ο «Αύγουστος '80» υποστήριξε τον μπάσταρδο, τουλάχιστον κάνα δύο από τους συγγραφείς που απαίτησαν τη διαγραφή του τώρα υποστηρίζουν αυτούς που υποστήριζαν τον Wilecki. Μερικά μέλη της αριστεράς συμπεριφέρονται ως απολογητές του «Αυγούστου '80», ισχυριζόμενοι ότι πρόκειται περί κάποιου είδους «ατυχήματος» ή «παρεξήγησης».

Η «παρεξήγηση» έγινε χειρότερη καθώς πρώην εθνικιστές από ποικίλες διασπάσεις της AWS,

της KPN ή ακόμη και της «Ένωσης των Πολωνικών Οικογενειών» εισήλθαν στον «Αύγουστο '80» ή συνεργάστηκαν μαζί του. Το 2001, σχημάτισαν την “Alternaywa Partia Pracy” ,το εναλλακτικό εργατικό κόμμα, το οποίο είχε κάνει εκλογικό συνασπισμό με το φασιστικό NOP. Ο κ.Zietek το παρατράβηξε αρνούμενος ότι υπήρξε πραγματικά τέτοια «συμμαχία», αλλά ότι απλά κάποια άτομα από το NOP μπήκαν στις εκλογικές λίστες. Φυσικά, στην Πολωνία, οι εκλογικές λίστες και τα αποτελέσματα των εκλογών αποτελούν δημόσια αρχεία, που σημαίνει ότι δε σβήνονται, οπότε μπορεί κανείς να δει πόσοι ακριβώς από το NOP ήταν στην λίστα της APP.

Επίσης, κάποιος μπορεί να δει κάθε ομιλία του Mariusz Olszewski - του αντιπροέδρου του PPP - στο πολωνικό κοινοβούλιο. Συγχρόνως θερμός εθνικιστής, ο Olszewski προέρχεται από το ίδιο background με το ακραίο κομμάτι της «Ένωσης των Πολωνικών Οικογενειών» – αυτό που ήταν στα δεξιά του Roman Giertych. Ο Olszewski εξυμνούσε τον Dmowski, λάτρευε το Radio Maryja-εν ολίγοις, πρακτικά δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ Olszewski και Giertych. Ο Olszewski ηγήθηκε της προεδρικής καμπάνιας του ακραίου εθνικιστή Jan Lopuszanski. Μια δικαστική

«Bia sth bia των σιωνιστών!» και «Δολοφόνοι ΗΠΑ-Ισραήλ» γράφουν οι νεοναζί στους τοίχους του Ναυπλίου, συνοδεύοντας τα συνθήματά τους από σβάστικες. Τα παιδιά της KNE απαντούν με ένα λιτό «Κάτω η Χρυσή Αυγή». Αυτό είναι για τη σβάστικα. Για τα άλλα υπάρχει «συμφωνία κυριών».

υπόθεση άρχισε εναντίον του PPP για διάδοση λόγων μίσους μετά τις 11 Νοεμβρίου 2004, όταν κάποιος από το PPP σε μια παρέλαση στο Kielce κρατούσε ένα πανό που έλεγε: «Να απελευθερώσουμε την Πολωνία από τους Ευρω-προδότες, τους Εβραίους, τους Μασόνους και την Κρατική Μαφία».

Το APP έγινε PPP δύο χρόνια μετά. Πιθανότατα είδε ότι είχε μεγαλύτερο δυναμικό ψηφοφόρων από τ' αριστερά παρά από τα δεξιά και ξαφνικά έγινε το μόνο «αληθινό αριστερό κόμμα». Ωστόσο, ποτέ δεν έδωσε κανέναν από τους εθνικιστές του. Το PPP ισχυρίζεται ότι είναι μέρος της «πατριωτικής αριστεράς» αλλά αρνείται ότι είναι εθνικιστικό. Ωστόσο, διαβάζοντας το πρόγραμμά του, μπορείς να δεις ότι δίνεται έμφαση σε ό,τι εθνικό. Στους σκοπούς του, μπορείς να διαβάσεις ότι συμπεριλαμβάνουν την ανεξαρτησία του πολωνικού έθνους και ότι είναι ένας φύλακας των «πολωνικών εθνικών συμφερόντων». Επίσης, σε δηλώσεις κατ' εξακολούθηση εκφωνημένες στις συνεδριάσεις τους ανεγείρουν ψηλά στις προτεραιότητές τους ένα περίεργο θέμα ενάντια στις εδαφικές διεκδικήσεις από τους «Γερμανούς και τους Εβραίους» εναντίον της Πολωνίας.

Πολλά μέλη της δεξιάς γελούν με τους αριστερούς, λέγοντας πως διατηρούν καλές σχέσεις με

.....
εκείνους τους συνδικαλιστές που φαίνονται πρόθυμοι να αλλάξουν την γραμμή τους για να κερδίσουν ψήφους.

Και σε ό, τι αφορά τον κ. Gwiazda; Εξακολουθεί την συνεργασία του με τον δεξιό εκδότη Obywatel όπου έγραφε το 2004 ότι η μόνη ελπίδα για την Πολωνία είναι με τον κ. Giertych και τον κ. Lepper. Έτσι, έχει ο, τι θέλει. Αλλά, κατά τη διάρκεια των εορταστικών εκδηλώσεων της «Αλληλεγγύης» στο Gdansk, είπε στους αντισημίτες να σταματήσουν να διαδίδουν τη λογοτεχνία τους.

Ο Obywatel, που είναι της δεξιάς πτέρυγας, είναι πολύ έξυπνος για να είναι πραγματικά αντισημίτης και συνειδητά προσπαθεί να τονίσει πόσο πολύ δεν είναι. Ακόμη κι ο Roman Giertych αποκήρυξε τον αντισημιτισμό. Γιατί; Ανόητη στρατηγική. Οι εβραίοι δεν είναι το κύριο πρόβλημα για αυτούς τους εθνικιστές και οι αντισημίτες είναι κακός μπελάς γι' αυτούς. Ίσως να ζήσουμε τόσο ώστε να δούμε μια μέρα όπου οι αντισημίτες να είναι πιο συνηθισμένοι στην αριστερά απ' ότι στη δεξιά.

SHAMIL BASAYEV – ΕΘΝΙΚΟΣ ΗΡΩΑΣ

.....
Καμιά αντιπολεμική διαδήλωση δε θα ήταν ολοκληρωμένη δίχως τις εθνικές σημαίες των θυμάτων – είτε των Λιβανέζων, είτε των Παλαιστινίων, είτε των Τσετσένων. Το κίνημα γύρω από την «Επιτροπή των Ελεύθερων Καυκάσιων» αρέσκεται στο να υποστηρίζει διάσημους Τσετσένους ηγέτες της αντίστασης, όπως ο Maskhadov ή ο Shamil Basayev. Η επιτροπή αυτή έχει συσταθεί από διαφορετικούς ανθρώπους, πολλοί από τους οποίους στήριξαν αυτούς τους στόχους από το αντι-ρωσικό τους αίσθημα· έδωσαν έμφαση στους Τσετσένους επειδή έπρεπε να εξεγερθούν και να απελευθερωθούν από την ρωσική κυριαρχία. Δεξιοί τρελοί αναμείχθηκαν με εθνικιστές, αναρχικούς κλπ. - αλλά όλα είναι καλά επειδή είναι αντι-πολεμικά.

Το ότι ο Shamil Basayev μπορεί να θεωρηθεί «ήρωας» από κάποιους αναρχικούς είναι πραγματικά αηδιαστικό. Δεν είναι ξεκάθαρο εάν γοητεύονται τόσο πολύ από τη μάχη και την εθνική απελευθέρωση που δεν μπορούν να έχουν κριτική ματιά ή εάν είναι θύματα προπαγάνδας (π.χ. είναι όλα ρώσικα ψέματα) ή δεν έχουν εντελώς καμιά ιδέα για το τι συμβαίνει. Θα έπρεπε να λυπόμαστε που ο Basayev απολαμβάνει τόσο κύρος. Ήταν ένας από τους αυτούς που ήθελε να εισάγει το ριζοσπαστικό ισλαμισμό, τη σαρία κλπ. στην Τσετσενία και επιπλέον ήταν τόσο ακραίος αντισημίτης που ισχυριζόταν σε πολλές περιπτώσεις ότι ο Γιέλτσιν και η ρωσική κυβέρνηση ήταν «σιωνιστές». Για να μην αναφερθούμε στην ιδέα ότι ο τρόμος θα έπρεπε να εξαπολυθεί προς τους πολίτες.

Αυτού του είδους η ταύτιση με εντελώς ηλίθιους ηγέτες μόνο και μόνο επειδή βλέπεις το έθνος τους ως «θύμα» είναι από τα χειρότερα συμπτώματα του εθνικισμού.

ΞΕΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ

.....
Αναμφίβολα, υπάρχουν πολλά πολύ περισσότερα για να ειπωθούν, και καθένα από αυτά τα παραδείγματα μπορεί να εξετασθεί εκτενέστερα και να τεκμηριωθεί, αλλά αυτό είναι πέραν των σκοπών αυτής της δημοσίευσης.

Υπάρχουν πολλά που μπορούμε να κάνουμε για το ξεπέραςμα του εθνικισμού αλλά το ύφος της δημόσιας συζήτησης στην κοινωνία συμβάλλει αρκετά στο να επαυξήσει στερεότυπα και κόμπλεξ. Ακόμη και όσοι είναι ολοκληρωτικά ενάντια στην πολιτική του κ.Kaczynski μπορεί εύκολα να παγιδευτούν σ' αυτή την παράνοια. Οι Γερμανοί δεν μας σέβονται, λένε άσχημα πράγματα για μας κλπ. Το λυπηρό της υπόθεσης είναι ότι υπάρχει κάποια αλήθεια σ' αυτό κατά καιρούς- και εξαιτίας αυτού, ακόμη και οι εντελώς παρανοϊκές αγριοφωνάρες φαίνονται σε μεγάλο βαθμό ως δικαιολογημένες. Και αποτελούν, παρά τις προσπάθειες αντίστασης, μια εμπειρία σε άμεση συνάρτηση με το έθνος. Ακόμη και πιο «ρίζοσπάστες» ελκύονται από τη μοιρολατρική μελωδία «όλος ο κόσμος είναι εναντίον μας». Μερικοί ρίζοσπάστες το θεωρούν αδύνατο να θεωρήσουν τους εαυτούς τους εκτός της διαίρεσης ανάμεσα «σε μας (τους Πολωνούς)» και όλους τους άλλους. Μ' αυτή την οπτική γωνία του κόσμου, προσεκτικά καλλιεργημένη μέσα στο πέραςμα των χρόνων, κανείς δεν θα καταλάβει ποτέ οτιδήποτε – εκτός από τους συμπατριώτες σου.

Σίγουρα θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι πρόκειται περί οικουμενικού συνδρόμου-αλλά το είδα αρκετά ώστε να πιστεύω ότι είναι ευρέως διαδεδομένο, ακόμη και στους αναρχικούς κύκλους. Οικοδομείται πάνω σε ψυχολογικούς παράγοντες, αλλά πιθανά να είναι αυτοί οι παράγοντες που ωθούν τους ανθρώπους στην αποδοχή ιδεών που πλησιάζουν στα όρια των εθνικιστικών – ή είναι κιόλας.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα ωστόσο, είναι ότι η εθνικιστική επιχειρηματολογία και λόγος είναι οι πιο διαδεδομένες στην Πολωνία και ήταν παρούσες και στο ξεκίνημα του αναρχικού κινήματος. Συνήθως τέτοιου είδους εθνικισμός παίρνει ύπουλες μορφές – σπανίως του στιλ «η Πολωνία στους Πολωνούς», αν και συχνά ακούς την ιδέα ότι οι άνθρωποι που ζουν στην Πολωνία και δεν είναι Πολωνοί δεν μπορούν πιθανότατα να καταλάβουν οτιδήποτε ή ότι επιβάλλουν τις ξένες ιδέες τους στους ανθρώπους – πράγμα που θυμίζει τρομακτικά τη μανία των δεξιών ότι οι ξένοι τους κυβερνούν και επιβάλλουν τις «ξένες» τους ιδέες – όπως η «ανεκτικότητα» στους ομοφυλόφιλους κλπ. Το να αντιμετωπίσεις αυτά τα ύπουλα ξεσπάσματα εθνικιστικής σκέψης γίνεται πρόκληση με την έλλειψη υποστηρικτικής κουλτούρας – άρθρων, περιοδικών, βιβλίων, συζητήσεων, ομάδες επαγρύπνησης... Οι αντι-εθνικιστικές ιδέες είναι δημοφιλείς στην πιο εμφανή μορφή τους, αν και δεν είναι οικουμενικές. Αλλά ο εθνικισμός πρέπει να καταπολεμηθεί στην ολέθρια του μορφή – ο εθνικισμός που χωρίζει τους ανθρώπους στην πράξη, που δημιουργεί εθνικά στερεότυπα, που καθιστά τους ανθρώπους απαθείς σε κάποια ζητήματα, που βλέπει τους ανθρώπους με απόλυτο τρόπο και κατηγοριοποιεί ολόκληρα έθνη, που στηρίζει αντιδραστικά αισθήματα...

Στο πρόσφατο παρελθόν, υπήρχε αρκετή θετική πρόοδος προς την κατεύθυνση ξεπεράσματος αυτών των αισθημάτων, αλλά φαίνεται ότι μια νέα γενιά νεότερων ακτιβιστών, που ανατράφηκε και ενθαρρύνθηκε σε μάτσο γκέτο, είναι σε κάποιο βαθμό επιρρεπής μπροστά σε ύπουλες εθνικιστικές σκέψεις και διαπαιδαγωγούνται συνήθως με ένα στείρο αντι-διανοουμενισμό. Με μια τέτοια ροπή, οι «χαλαρές» διαδικασίες του να μιλάς, να αναζητάς, να ειρηνεύεις δεν μπορούν να συγκριθούν με την τεστοστερονοειδή ορμή του να κάνεις αστεία, του να διαλέγεις γκόμενες, του να παριστάνεις πως χτυπάς φασίστες και του να επιδεικνύεις περήφανα τον εξεγερτικό εξοπλισμό σου. Είναι ακριβώς εδώ που η δυνατότητα να ξεκινήσει μια αντιπαράθεση αντιμετωπίζει μια πρόκληση για τους λόγους που προανέφερα.

Όπως και να έχει είμαι σίγουρη πως αυτό το άρθρο μου στο Abolishing the Borders from Below

αυξάνει τις πιθανότητες για αυτή την αντιπαράθεση, καθώς σίγουρα θα υπάρξει κάποιος έτοιμος να παραπονεθεί ότι είμαι μια φοβερή «προδότρια» και ότι πλέον όλος ο κόσμος πιστεύει ότι όλοι οι Πολωνοί είναι αντισημίτες και εθνικιστές.

Αλλά σίγουρα αγαπητή αναγνώστρια, αγαπητέ αναγνώστη εσύ δεν είσαι τόσο χυδαίος και αφελής για να φτάσεις σε τέτοια συμπεράσματα, ή μήπως είσαι;

Παραρτήματα:

[Παράρτημα 1]:

ΤΙΜΩΝΤΑΣ ΜΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ- ΑΡΝΟΥΜΕΝΕΣ ΤΙΜΗ ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΗΡΥΚΑ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

Δράση στις 20 του Απρίλη

θέλουμε να μετονομάσουμε την οδό “Arnezhoferstrassezlige”
σε οδό “Selma Steinmetz”.

Ο Johann Arnezhofer, βιεννέζος καθολικός παπάς του 17ου αιώνα, ήταν ένας κήρυκας αντισημιτικού μίσους. Έχοντας εντολές από τον βασιλιά της Αυστρίας τον Leopold τον πρώτο, το 1670, ο Arnezhofer οργάνωσε την απέλαση του εβραϊκού πληθυσμού από τη Βιέννη. Ο τελευταίος δήμαρχος της Βιέννης, ο αντισημίτης Lueger αποφάσισε να ονομάσει ένα δρόμο της Βιέννης με το όνομα του Arnezhofer.

Πιστεύουμε ότι είναι ντροπή μετά την εκτόπιση 200,000 και την εξόντωση 60,000 βιεννέζων Εβραίων από τους ναζί, να υπάρχει ένας δρόμος που να παίρνει το όνομά του από τον πρόγονο της απάνθρωπης αυτής πολιτικής.

Διεκδικούμε ως ξεκάθαρο σημάδι σε κάθε μορφή αντισημιτισμού, ρατσισμού και ξενοφοβίας να μετονομαστεί ο δρόμος. Προτείνουμε το όνομα της: Selma-Steinmetz.

Η Selma Steinmetz, κόρη εβραίου μικρέμπορου από τη Βιέννη, γεννήθηκε το 1907. Ως εβραία σοσιαλδημοκράτισσα έχασε τη δουλειά της σα δασκάλα της γερμανικής γλώσσας και ιστορίας κατά τη διάρκεια της κυβέρνησης του αυστριακού φασιστικού καθεστώτος το 1934 και έφυγε στο Παρίσι. Εκεί συμμετείχε σε μια ομάδα της κομμουνιστικής αντίστασης που είχε δημιουργηθεί από αυστριακούς μετανάστες.

Εργάστηκε για την «Αντι-γερμανική Εργασία», που εκπαίδευε αυστριακούς και γερμανούς στρατιώτες εναντίον των ναζί. Το 1944 φυλακίστηκε από την Γκεστάπο, βασανίστηκε αλλά για καλή της τύχη απελευθερώθηκε από την Αντίσταση. Επιστρέφοντας στη Βιέννη, ασχολήθηκε με την ίδρυση του «Αρχείου της Αυστριακής Αντίστασης». Μέχρι το 1979, που πέθανε, ασχολήθηκε με τη διερεύνηση των εθνικοσοσιαλιστικών εγκλημάτων. Ήταν μία από τις πρώτες που εξέδωσαν μελέτες σχετικά με τα εγκλήματα των ναζί ενάντια στους Roma και τους Sinti.

Τα τελευταία τρία χρόνια, κάτοικοι και καλλιτέχνες της Βιέννης έχουν γράψει εκκλήσεις σχετικά με τη μετονομασία της οδού. Και οι τρεις εκκλήσεις απορρίφθηκαν από το δημοτικό συμβούλιο χωρίς καμιά αιτιολόγηση.

Σας προσκαλούμε να συζητήσουμε και να προχωρήσουμε
στη μετονομασία του δρόμου
στις 20 Απρίλη του 2007.

[Παράρτημα 2]:

Το παρακάτω κείμενο είναι μια κριτική επιστολή που έστειλε ένα μέλος του Terminal 119 στις συλλογικότητες Ξενοδοχείο των Ξένων και Παιδιά του Σωλήνα από τη Θεσσαλονίκη. Το δημοσιεύουμε γιατί στάθηκε μια καλή αφορμή για να ανοίξουμε μια κουβέντα που θέλαμε από καιρό πάνω στη γλώσσα και τη θεσμίζουσα διάστασή της σε σχέση με το Ολοκαύτωμα και τον αντισημιτισμό. Είχαμε κι άλλες αφορμές – είναι η αλήθεια – αλλά δε θεωρήσαμε καλό να απευθύνουμε παρόμοιες κριτικές σε άλλες συλλογικότητες ή άτομα. Η κριτική για μας δεν είναι «χώσιμο με υπονοούμενα και υποσημειώσεις» αλλά βασική μορφή μιας ζώσας πολιτικής. Δεν προϋποθέτει τη μονόπλευρη διαδρομή ενός ενεργού πομπού και ενός παθητικού δέκτη αλλά μια σχέση αμοιβαιότητας και εμπιστοσύνης, ενός πάθους για πολιτική θέσμιση αλλά και ενός αισθήματος αυτό-περιορισμού.

Προς τις συλλογικότητες Ξενοδοχείο των Ξένων κ Παιδιά του Σωλήνα

[Έπ' αφορμή του 3^{ου} συνεδρίου βιο-τεχνολογίας στην Αθήνα στις 7 Οκτώβρη του 2006, μια σειρά συλλογικότητων εναντιώθηκαν και διοργάνωσαν συγκέντρωση και πορεία με συνθήματα στους δρόμους της Αθήνας. Η πρωτοβουλία αυτών των κινήσεων πάρθηκε από τις συλλογικότητες Ξενοδοχείο των Ξένων και Παιδιά του Σωλήνα, οι οποίες και απηύθυναν πανελλαδικό κάλεσμα για τη συγκέντρωση της Αθήνας. Το κείμενο που οι δύο συλλογικότητες μοίρασαν σε στέκια, καταλήγεις αλλά και στο δρόμο είχε τίτλο «Χθες ήταν το Άουσβιτς...» με σαφές βέβαια υπονοούμενο ότι σήμερα είναι στη θέση του η... βιοτεχνολογία και τα πειράματά της. Το Terminal 119 γνώριζε (εφόσον καλέστηκε) για τη συγκεκριμένη δράση και προφανώς την ενέκρινε μιας και το σκεπτικό των συλλογικότητων που ξεκίνησαν αυτή την πρωτοβουλία είναι γνωστές για την ποιότητα της δράσης και του σκεπτικού τους. Τα άτομα που συμμετέχουν στο Terminal 119, λόγω προσωπικών δεσμεύσεων, δεν μπόρεσαν να συμμετάσχουν στη συγκέντρωση της Αθήνας στην πλειοψηφία τους. Το κείμενο που ακολουθεί, προέρχεται από ένα μόνο μέλος του περιοδικού που, αν και δε συμμετείχε στην όποια δράση συνέβη στις 7 Οκτώβρη, επιθυμεί να προβεί σε κάποιες κριτικές παρατηρήσεις σε σχέση με το κείμενο που μοιράστηκε εκεί από τις διοργανώτριες ομάδες]

Το Άουσβιτς και η Άουσβιτς-ολογία

Η κριτική μου ίσως να φαίνεται εκ του ασφαλούς, ίσως φαίνεται δευτερεύουσα ή ανεπίκαιρη, ίσως και άδικη μιας και δεν μπόρεσα να συμμετάσχω, παρότι ήθελα, στη συγκεκριμένη δράση που διοργανώθηκε σε πανελλαδικό επίπεδο ενάντια στο 3^ο συνέδριο βιο-τεχνολογίας. Εν είδει απολογίας πια, για την κριτική που έπεται, αν και στην ουσία το θέμα της κριτικής μου είναι εντελώς άσχετο, θα ήθελα να πω κάτι λίγο-πολύ ήδη γνωστό. Η στόχευση που το Ξενοδοχείο των Ξένων και τα Παιδιά του Σωλήνα έκαναν σε σχέση με τη δράση τους με βρίσκει σε γενικές γραμμές σύμφωνο.

Θα δείξω, βέβαια, ότι για μένα αυτή η κριτική που διατυπώνω εδώ δεν είναι δευτερεύουσα, έχει να κάνει με το ζήτημα της γλώσσας της κεντρικής επιχειρηματολογίας του κειμένου των συντρόφων/-ισσών. Και ξεκινώντας μια κριτική για τη γλώσσα ενός κειμένου θα ήθελα να πω πως δεν είμαι ούτε λεπτολόγος, ούτε «κολλημένος» με ζητήματα ορθογραφίας και κυριολεξίας αλλά ούτε και εκκινώ από κάποια επιστημονική ανησυχία (πχ γλωσσολογική). Ωστόσο, θα έπρεπε να γίνει δεκτό μεταξύ μας πως η γλώσσα, η κυριολεξία της και το βάθος της δεν είναι αδιάφορα σε μια ανάλυση. Μάλιστα πολλές φορές αυτά ακριβώς τα στοιχεία είναι δυνατόν να

προάγουν ή και να καταποντίσουν μια ανάλυση.

Όπως φαίνεται από το κείμενό σας, σας φάνηκε καλό και χρήσιμο αναλυτικά να συγκρίνετε το σημερινό «έργο» της επιστήμης της βιο-τεχνολογίας με το «Αουσβιτς», το γνωστό στρατόπεδο συγκέντρωσης που δημιούργησαν οι Ναζί κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτό που είναι εξαρχής λογικό για μένα είναι πως προφανώς δεν υπάρχει από μέρους σας καμιά πρόθεση άμεσης σύγκρισης μεταξύ αυτών που πραγματικά συνέβησαν στο Αουσβιτς από τους Ναζί και αυτών που επιτελεί σήμερα ο οποιοσδήποτε «βιο-τεχνολόγος». Από την άλλη, είναι σαφές επίσης ότι προσφεύγετε συμβολικά στο Αουσβιτς και στους Ναζί για να αποδείξετε κάτι σε σχέση με το θέμα που ασχολείστε και στο οποίο εναντιώνεστε εσείς. Οι Ναζί έχουν απογίνει δικαίως ένα σύμβολο του απόλυτου κακού στη σημερινή Δύση. Αυτό το σύμβολο καταλαβαίνω ότι επικαλείστε. Ωστόσο, αυτό που ήδη αναδεικνύεται ως κάτι το προβληματικό είναι ότι ανασύρετε ένα «εύκολο» κατά τη γνώμη σας σύμβολο («Ποιος δεν είναι ενάντια στους ναζί σήμερα;»), ξεχνώντας από την άλλη ότι η ιστορία του Αουσβιτς είναι καθαυτή μια προβληματική ιστορία την οποία μπορούμε να διαπιστώσουμε ακριβώς και μέσα από τον τρόπο με τον οποίο το παράδειγμα του Αουσβιτς γίνεται αντικείμενο κατάχρησης. Όλα αυτά έχουν επισημανθεί από ανθρώπους που επέζησαν ή ασχολήθηκαν έντονα με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης: η ιστορία του εθνικο-σοσιαλισμού και του αντισημιτισμού έχει πλέον γίνει αντικείμενο απόθησης ή και άρνησης. Η σημερινή εποχή δεν ξεπέρασε το τι ήταν το Αουσβιτς. Οι σημερινές ετερόνομες κοινωνίες φαίνονται ανίκανες να απορροφήσουν μια τέτοια συλλογική μνήμη. Αυτό θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι αποτέλεσμα της αχρήστευσης της μνήμης που υπάρχει μέσα στη σύγχρονη ιστορία αλλά θα έπρεπε επίσης να δούμε και τι σημαίνει κυρίαρχη μνήμη/ αμνησία σήμερα. Το ότι κανείς μας και καμιά μας δε διδάσκεται το Ολοκαύτωμα σε οποιαδήποτε εκπαιδευτική βαθμίδα και από κανέναν (εναλλακτικό, ελευθεριακό) θεσμό και το ότι αντιμετωπίζουμε, όσο μεγαλώνουμε, συνεχείς σχετικοποιήσεις και συγκρίσεις της Shoah μας κάνει να δημιουργούμε μια άποψη για το τι ήταν το Αουσβιτς, οι Ναζί, οι Εβραίοι, ο αντισημιτισμός της εξόντωσης. Έτσι, φτάνουμε να αγνοούμε τι πραγματικά σημαίνει η μεγαλύτερη φρίκη του εικοστού αιώνα.

Αυτό φαίνεται και στη γλώσσα. Οι λέξεις «πογκρόμ», «γκέτο», «στρατόπεδο συγκέντρωσης», «ολοκαύτωμα» (ακόμη και «αντισημιτισμός»!), ενώ έχουν άμεσα σχετιζόμενο περιεχόμενο με το κυνήγι των Εβραίων στην Ευρώπη, χρησιμοποιούνται σήμερα σωρηδόν μέσα από τη συμβολική χροιά που έχουν αφήσει στη γλώσσα, χωρίς όμως πραγματικά να ξέρουμε σε τι αναφέρονταν. Πολλοί επιζώντες της «Τελικής Λύσης» έβλεπαν πως η γλώσσα των Ναζί νικούσε μέσα στην Ιστορία, η γλώσσα των τότε κυρίαρχων λότιζε και ποτίζει τη σημερινή θέσμιση. Οι λέξεις που αντηχούσαν τη μοναδικότητα μιας φρίκης έγιναν ξεσκονόπανα προς γενική χρήση. Μήνες πριν, στην Ελλάδα, πυρήνας από τη Συσπείρωση Αναρχικών είχε βγάλει μια αφίσα που έλεγε στην κεφαλή της με μεγάλα γράμματα «Αουσβιτς-Κορυδαλλός»... συγκρίνοντας και πάλι την απόλυτη φρίκη με τις γνωστές φυλακές της Αθήνας.

Έτσι, στο επίπεδο της μνήμης «επιτελείται» μια νέα ιστορία, αυτή μιας μετα-Αουσβιτς κοινωνίας, που κάνει δίχως οποιαδήποτε αναστολή άφθονη χρήση όλης της τεχνογνωσίας των Ναζί (φυτοφάρμακα, πειράματα, αντιμετώπιση ιατρικών παθήσεων, σιδηροδρομικά δίκτυα, μηχανοργάνωση υπηρεσιών κτλ), ενώ παράλληλα αρνείται να επεξεργαστεί τις πηγές, το πλαίσιο και τις σημασίες της Shoah. Αυτή η κατάσταση δεν είναι καθόλου ανεξάρτητη και άσχετη με τις επιδιώξεις των Ναζί. Όπως έλεγε ο Πρίμο Λέβι «η ιστορία του Γ' Ράιχ θα μπορούσε να ξαναδιαβαστεί σαν πόλεμος εναντίον της μνήμης» - η γλώσσα των Ναζί ή η ιδιόγλωσσα στα

Lager (πχ «τελική λύση του εβραϊκού ζητήματος») ή οι πράξεις τους όταν έχαναν τον πόλεμο (πχ καταστροφή των κρεματορίων με δυναμίτη και καταστροφή των αρχείων με τα ονόματα των Εβραίων) σκόπευαν ακριβώς εκεί, στο να υπάρξει η τελική λύση και τα ίχνη της να χαθούν στην Ιστορία.

Τι ήταν, λοιπόν, η Shoah; Πρέπει να αναρωτηθούμε πως τοποθετούμαστε εμείς σαν πολιτικός χώρος αλλά και σαν άτομα ξεχωριστά απέναντι σε «αυτό» που συνέβη τον προηγούμενο αιώνα. Δεν έχει να κάνει μόνο με τον αντι-φασιστικό αγώνα, μόνο με τον αντισημιτισμό και την ευαισθησία απέναντι στους αποδιοπομπαίους τράγους της σημερινής κοινωνίας αλλά και με μια ηθική επιταγή που κουβαλάμε, έτσι όπως ο Ιμπρέ Κερτές το διατύπωσε. *«Το να είσαι Εβραίος μετά το Άουσβιτς δεν αποτελεί μια θρησκευτική ή μια εθνική ταυτότητα αλλά πρώτα και κύρια μια ηθική επιταγή».*

Έχουμε, από τη μία, μια μαζική εξόντωση έξι εκατομμυρίων ανθρώπων με συστηματικό και ορθολογικό τρόπο. Αυτή η εξόντωση είχε έρεισμα σε κάποια δήθεν φυλετικά κριτήρια αλλά, στην πραγματικότητα, δεν είχε κανένα εξωγενή σκοπό, δε βοήθησε στο να κερδίσουν οι Ναζί τον πόλεμο, δε βοήθησε στο να καταλάβουν κάποιες παραπάνω χώρες ή να βασιλέψουν επί χρόνια οι ηγέτες τους απλά σε μια χώρα χωρίς Εβραίους. Έχουμε, λοιπόν, το χάραγμα του τατουάζ στο μπράτσο ή και στο στήθος, τη διαβίωση σε άθλιες συνθήκες, εκατοντάδες χιλιάδες θανάτους από πείνα, εξάντληση, τύφο, κρύο. Την απόλυτη εξαθλίωση σε σημείο που ο Ζαν Αμερί και διάφοροι ακόμη που επιβίωσαν να δηλώνουν πως αισθάνονταν όπως οι Ναζί τους έβλεπαν, σα σκουλήκια. Το κάψιμο των πτωμάτων στα κρεματόρια. Οι παραδειγματικές εκτελέσεις. Το κυνήγι από άκρη σε άκρη, σε όλη την Ευρώπη (και τη Μέση Ανατολή). Την γκετοποίηση και το κίτρινο αστέρι, τα καταναγκαστικά έργα και την «αριοποίηση» των εβραϊκών περιουσιών. Τα βασανιστήρια και τα εξαναγκαστικά πειράματα του Μένγκελε. Το εξευτελιστικό κόψιμο των μαλλιών για να χρησιμοποιηθεί πρώτη ύλη για την κατασκευή σαπουνιών και το βγάλσιμο των χρυσών δοντιών. Οι ξυλοδαρμοί από τους κάπο. Οι θάλαμοι αερίων με χημικά αέρια εντομοκτόνων.

Το Άουσβιτς ήταν το πολυπληθέστερο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Συνέβησαν εκεί οι πιο πολλοί και αποτρόπαιοι θάνατοι αναλογικά με τα λίγα χρόνια που λειτούργησε. Για αυτό, όταν σήμερα λέμε Άουσβιτς – έχει περάσει στη γλώσσα – να εννοούμε το Ολοκαύτωμα, τη Shoah.

Έτσι, είναι ακατανόητο πως μέσα από ένα κείμενο μπορούμε να συγκρίνουμε εντελώς ανόμοια πράγματα, με τον κίνδυνο να δικαιώσουμε τον πόλεμο εναντίον της μνήμης. Εφόσον γνωρίζουμε πως οι Ναζί με την Γκεστάπο και την προπαγάνδα τους, με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και την κατάλυση των οποιωνδήποτε θεσμών αμφισβήτησης υπήρχαν πιο πριν, με την απόλυτη στήριξη της συντριπτικής πλειοψηφίας των Γερμανών κτλ, αποτέλεσαν ένα ξεκάθαρα ολοκληρωτικό καθεστώς, το οποίο μάλιστα σήμερα διακρίνουμε από τους άλλους φασισμούς και το ονομάζουμε ναζισμό.

Εφόσον γνωρίζουμε πως η ευγονική των Ναζί στηριζόταν μεν σε φυλετικές θεωρίες (πχ άριοι και σημίτες) αλλά το ίδιο το Άουσβιτς δεν είναι μαθηματική επαγωγή της φυλετικής θεωρίας.

Εφόσον γνωρίζουμε πως αυτή η «νέα ευγονική» εναντίον της οποίας εσείς κινητοποιηθήκατε δε στηρίζεται σε αυτό τον παλιό φυλετισμό αλλά σε έναν νέο ρατσισμό, εντελώς διαφορετικό. Εφόσον τότε, η φυλετική θεωρία έπαιξε ρόλο για τη συμπαγή ενότητα του Γ' Ράιχ και πιο

νωρίς για τη συγκρότηση του ίδιου του γερμανικού κράτους, το οποίο επιστημονικά πλέον επικύρωνε την καπιταλιστική ισότητα όλων μέσα στη Γερμανία αλλά και την ανισότητα βέβαια των untermeschen. Εφόσον σήμερα, ο σύγχρονος, νέο-δαρβινικός ρατσισμός έχει άμεση σχέση με άλλες σημασίες (πχ καταναλωτικά πρότυπα) και άλλους φόβους.

Πρέπει η διαφορά να αναγνωριστεί. Και μάλιστα άμεσα. Είναι άλλο όταν έγκλειστοι άνθρωποι (συνήθως Εβραίοι) υπόκειντο σε πειράματα από τους Ναζί μέσα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όταν αυτά τα πειράματα περιλάμβαναν και κόψιμο ποδιών, βγάλσιμο ματιών, κάτι που φυσικά δεν είχε συζητηθεί ποτέ πιο πριν «δημοκρατικά», έστω στο σημερινό επίπεδο, δημόσια. Τέλος, πέρα από αυτά που ήδη έχει κατορθώσει η σημερινή βιοτεχνολογία, δε θα έπρεπε να ξεχνάμε πως πολλά από αυτά που διακηρύσσει αποτελούν και μια φουτουριστική υπόσχεση ή μια «οξύμωρη απόλαυση πλουσίων», στοχεύουν ουσιαστικά σε έναν νέο ανθρωπολογικό τύπο από τον οποίο προς το παρόν απέχουμε μακράν καθώς η επιστήμη μόνη της κανέναν ανθρωπολογικό τύπο (με την έννοια των αξιών και των σημασιών) δεν μπορεί να «προσφέρει» και άρα έτσι να δώσει διέξοδο στη σημερινή κρίση νοήματος του συστήματος. Το ανθρωπολογικό πρότυπο του φασισμού δεν μπορεί να προκύψει απλά από μια αγορά κυττάρων ή από ένα πρότυπο έλλειψης λαθών πάνω στο σώμα, όσο φρικτά ισοπεδωτική κι αν ακούγεται κι αυτή η υπόσχεση...

Όπως είχαμε πει και στο κείμενο «Κράτος Ασφάλειας, Ολοκληρωτισμός και Αριστερά», μέσα από την 4^η Τοπολογία της συλλογικότητας Tristero, άλλο πράγμα είναι ο αντι-φασισμός και άλλο πράγμα το αντι-πολεμικό αίσθημα, η οικολογική στράτευση κτλ. Η θέση αυτή δεν πηγάζει από διανοουμενίστικη αγάπη της κυριολεξίας αλλά από μια αγάπη για μια διαυγασμένη σκέψη και κριτική που αποτελεί προϋπόθεση κάθε δράσης και περαιτέρω σκέψης. Αν ανακαλύπτουμε παντού Άουσβιτς, όχι μόνο θα συμβάλλουμε να ξεχαστεί πραγματικά τι ήταν το μοναδικό Άουσβιτς που γνώρισε η Ιστορία αλλά και θα χάσουμε την ουσία αυτού που θέλουμε να αναδείξουμε σήμερα, φορτώνοντάς του ένα τεράστιο και συμβολικά τρομακτικό μα, στην πραγματικότητα, κενό νόημα...

[Παράρτημα 3]:

Δέκα συμβουλές για να αποφύγετε τον αντισημιτισμό

De Fabel van de illegaal 52/53, καλοκαίρι 2002

Συγγραφείς: Eric Krebbers and Jan Tas

Οι ακτιβιστές που θέλουν να ασκήσουν κριτική στο ισραηλινό κράτος πρέπει να είναι προσεκτικοί για να μην καταλήγουν σε αντισημιτικούς συλλογισμούς. Εδώ υπάρχουν 10 συμβουλές για να αποφύγουμε τον αντισημιτισμό σε συζητήσεις, άρθρα, φυλλάδια και διαδηλώσεις.

1. Να ασκούμε πάντα κριτική και στους μουσουλμάνους φονταμενταλιστές επίσης και να μη δικαιολογούμε ποτέ τους βομβιστές αυτοκτονίας.

Η Hamas, η Jihad και η Hezbollah δεν είναι οργανώσεις απελευθέρωσης αλλά θρησκευτικοί φασίστες. Ιστορικά, ο αντισημιτισμός είναι ένα κεντρικό στοιχείο του Ισλάμ, όπως ακριβώς είναι και του Χριστιανισμού. Οι μουσουλμάνοι φονταμενταλιστές επιζητούν τη δολοφονία όλων των εβραίων και, έτσι, είναι εξόφθαλμα αντισημίτες. Οποιοσδήποτε που αρνείται να κρατήσει κατηγορηματικά αποστάσεις από αυτούς τους φασίστες και τις ομοιογενιστικές τους μεθόδους, είτε για αντι-ιμπεριαλιστικούς είτε για άλλους λόγους, νομιμοποιεί τον αντισημιτισμό. Οποιοσδήποτε αγνοεί τις τυφλές επιθέσεις σε ισραηλινούς πολίτες, κατά κάποιο τρόπο τις κατανοεί ή τις δικαιολογεί, αποδέχεται την αντισημιτική λογική που κρύβεται πίσω τους, δηλαδή ότι οι εβραίοι του Ισραήλ είναι πάντοτε ένοχοι – ανεξαρτήτως του αν συμφωνούν με την κυβέρνηση τους – απλώς επειδή είναι εβραίοι.

2. Να είμαστε ενάντιοι στον αντι-σιωνισμό.

Οι αντισιωνιστές λανθασμένα υποστηρίζουν ότι ο εβραϊκός εθνικισμός, ο σιωνισμός, είναι εξορισμού ακροδεξιός. Στην πραγματικότητα, ο σιωνισμός έχει πολλά διαφορετικά ρεύματα, κάποια εκ των οποίων προοδευτικά. Ο αντισιωνισμός αντιτίθεται μόνο στον εβραϊκό εθνικισμό ενώ την ίδια στιγμή αγκαλιάζει τον παλαιστινιακό ή αραβικό εθνικισμό. Ωστόσο, όλες οι μορφές εθνικισμού έχουν την ίδια αντιδραστική λειτουργία. Όλες παράγουν μύθους για να δώσουν έμφαση στην ενότητα των «εθνών» και για να κρύψουν την καταπίεση των εργατών, των γυναικών και των ανθρώπων που δε χωράνε σε εθνικιστικά σχήματα. Οι ελίτ χρησιμοποιούν τον εθνικισμό για να στρέψουν τον αγώνα του πληθυσμού ενάντια σε άλλες ελίτ. Με αυτή την έννοια, ο εβραϊκός εθνικισμός δεν είναι θεμελιακά διαφορετικός από τον αραβικό ή τον ολλανδικό εθνικισμό. Είναι σημαντικό να πολεμάς τον εθνικισμό στη χώρα σου και να μην κάνεις χάρη στις ελίτ με το να πολεμάς τον εθνικισμό σε άλλες χώρες. Επιπλέον, είναι αντισημιτικό όταν, από μια ευρωπαϊκή προοπτική, διακηρύσσεις τον εβραϊκό εθνικισμό ως το βασικό πρόβλημα. Η λύση είναι μόνο ο αντι-εθνικισμός και η στήριξη κοινών πρωτοβουλιών αντίστασης παλαιστίνιων και ισραηλινών από τα κάτω.

3. Μη χρησιμοποιείτε τον όρο γενοκτονία και μη λέτε ότι το Ισραήλ είναι το χειρότερο κράτος στην καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Το Ισραήλ είναι μία από τις πολλές χώρες που καταπατούν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Πολλά από τα εθνικο-απελευθερωτικά κινήματα, όπως η ΟΑΠ επίσης, καταπατούν τα ανθρώπινα δι-

καιώματα και θα συνεχίσουν να τα καταπατούν και όταν αποκτήσουν το κράτος τους. Διάφορα κράτη στη Μέση Ανατολή, συμπεριλαμβανομένων της Συρίας, του Ιράν και του Ιράκ, επίσης καταπατούν τα ανθρώπινα δικαιώματα σε τεράστια κλίμακα. Η μονόπλευρη κριτική στο Ισραήλ ολισθαίνει στον αντισημιτισμό. Επιπλέον, ο όρος γενοκτονία είναι υπερβολικός σε σχέση με την Ισραηλινή βία. Η Jenin δεν μπορεί να συγκριθεί με τη Rwanda ή τη Γιουγκοσλαβία. Εξάλλου, το Ισραήλ δε γυρεύει τη συστηματική εξαφάνιση της άλλης πλευράς, σε αντίθεση με τις μουσουλμανικές φονταμενταλιστικές οργανώσεις. Αν για παράδειγμα, η Hamas κατάφερε το στόχο της, όλοι οι εβραίοι θα πετιόνταν στη θάλασσα. Αντίστοιχα, δε θα ήταν άστοχη αν απευθυνόταν στην ολλανδική κυβέρνηση μια εντονότερη κριτική προς την κατεύθυνση της παραβίασης ανθρώπινων δικαιωμάτων.

4. Πότε μη συγκρίνετε το Ισραήλ με τη ναζιστική Γερμανία.

Η Shoah είναι ένα μοναδικό γεγονός στην ανθρώπινη ιστορία. Στη ναζιστική Γερμανία 6 εκατομμύρια εβραίοι σφαγιάστηκαν συστηματικά. Οι συγκρίσεις ανάμεσα σε αυτό και άλλες μαζικές δολοφονίες αποκρύπτουν τις αφάνταστες και τρομακτικές διαστάσεις αυτού του εγκλήματος εναντίον των εβραίων. Οι ευρωπαίοι που ισχυρίζονται ότι η Shoah ήταν απλά όπως και η σημερινή ισραηλινή πολιτική της κατοχής, στην πράξη αποκαθιστούν τους ναζί. Αυτό θα μπορούσε να δημιουργήσει ένα χώρο στο μέλλον για τη νεο-ανάδυση της άκρας δεξιάς. Και ο ισχυρισμός ότι οι Ισραηλινοί δεν είναι καλύτεροι από τον Χίτλερ μπορεί εξίσου καλά να προωθήσει μια αναδρομική δικαιολόγηση της Shoah. «Ο Χίτλερ ζέχασε έναν τους: τον Σαρόν» ήταν ένα από τα συνθήματα που φώναζαν σε μια διαδήλωση υπέρ της Παλαιστίνης στο Άμστερνταμ τον Απρίλη του 2002.

5. Μη θεωρείτε τους εβραίους υπεύθυνους για ό,τι κάνει το ισραηλινό κράτος

Είναι χαζό το να θεωρείς τους εβραίους, τους παλαιστίνιους ή τους ολλανδούς συλλογικά υπεύθυνους για οτιδήποτε. Υπάρχουν πάντοτε τεράστιες διαφοροποιήσεις μέσα στο κάθε «έθνος». Πολλοί εβραίοι μέσα στο Ισραήλ ή και σε άλλα σημεία του κόσμου αποδοκιμάζουν την ισραηλινή κρατική βία και, γενικά, έχουν κάποια ισχύ επιβολής πάνω της. Αυτοί που ισχυρίζονται ότι οι άνθρωποι του Ισραήλ δε διαμαρτύρονται αρκετά ενάντια στην κρατική βία, θα έπρεπε να συνειδητοποιήσουν ότι η ισραηλινή αριστερά, όπως και η αριστερά σε άλλα σημεία του κόσμου, βρίσκεται σε κρίση. Είναι αντισημιτικό να απαιτείς συγκεκριμένα από τους εβραίους να υιοθετήσουν υψηλότερα και ηθικά κριτήρια. Αυτοί που, ούτως ή άλλως, θεωρούν όλους τους εβραίους υπεύθυνους για την ισραηλινή κρατική βία, ανοίγουν το δρόμο στους αντισημίτες για να επιτίθενται τυφλά εναντίον των εβραίων και των εβραϊκών στόχων.

6. Μη χρησιμοποιείτε αντισημιτικά στερεότυπα

Μέσα στην ιστορία, οι εβραίοι έχουν απεικονιστεί ως δολοφόνοι παιδιών και βιαστές, ως δαίμονες που δηλητηριάζουν αποθέματα νερού, ως άπληστοι τραπεζίτες και συνωμότες και ως δειλοί διανοούμενοι. Όταν το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη υιοθετεί τέτοια στερεότυπα, ο αντίκτυπος που θα τεθεί σε κίνηση θα είναι τεράστιος, λόγω του ότι ο αντισημιτισμός έχει παντού πολύ βαθιές ρίζες. Αλλά αν ένα κίνημα κάνει κάτι τέτοιο, πλέον δεν έχει καμιά θέση στην Αριστερά.

7. Καταδικάστε τις ιδέες μιας συνωμοσίας υπέρ του Ισραήλ

Το ότι ακούμε συχνά για υπέρ του Ισραήλ συνωμοσίες στα πεδία της πολιτικής, της κουλτούρας, της οικονομίας και των ΜΜΕ είναι κλασικό στοιχείο του αντισημιτισμού. Ανεξαρτήτως του αν αφορούν σε ένα ολλανδικό ή παγκόσμιο πλαίσιο, τέτοιοι ισχυρισμοί βασίζονται στην

παράδοση των «Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών», ενός πλαστού κειμένου που χρονολογείται από το 1900 που ισχυρίζεται ότι οι εβραίοι συνωμοτούσαν για να κερδίσουν την παγκόσμια κυριαρχία. Στα σκίτσα η συνωμοσία απεικονιζόταν ως ένα γιγάντιο χταπόδι που κρατούσε τον κόσμο στα θανατηφόρα πλοκάμια του. Σήμερα γίνεται μεγάλη κουβέντα για το λεγόμενο «ισχυρό εβραϊκό λόμπι» που υποτίθεται ελέγχει τα ΜΜΕ και θέτει εκτός ατζέντας την κριτική προς το Ισραήλ.

8. Μην αποκαλείτε το Ισραήλ αφύσικο κράτος

Καθώς ο εθνικισμός κέρδισε έδαφος στην Ευρώπη και η ανθρωπότητα ξαφνικά χωρίστηκε ανάμεσα σε «έθνη», «οι εβραίοι» θεωρήθηκαν ως το αντίθετο ενός «έθνους». Ο αντισημιτισμός καθαυτός είναι, λοιπόν, ένα συστατικό κομμάτι του εθνικισμού. Στην εθνικιστική μυθολογία, οι «εβραίοι» αναπαριστούν τη σατανική νέμεση όλων των καλών χαρακτηριστικών του «δικού μας έθνους». Ενώ ο «δικός μας λαός» ήταν υποτίθεται ριζωμένος στο χώμα της «δικής του γης», οι εβραίοι περιφέρονται στη γη για πάντα και ποτέ δεν ανήκουν πουθενά. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, ένα εβραϊκό κράτος θα ήταν εξορισμού «αφύσικο». Για αυτό το λόγο, είναι αντισημιτικό να παριστάνουμε πως οι παλαιστίνιοι έχουν έναν εξορισμού αληθινό δεσμό με τη γη τους, ενώ οι Ισραηλινοί εξορισμού δεν τον έχουν. Το ισραηλινό κράτος είναι τόσο «φυσικό» ή «αφύσικο» όσο και οποιοδήποτε άλλο κράτος.

9. Μην αμφισβητείτε το δικαίωμα ύπαρξης του Ισραήλ

Είναι λογικό για τη ριζοσπαστική αριστερά να αμφισβητεί την ύπαρξη των κρατών και είναι επίσης λογικό να ασκεί κριτική στο δικό της κράτος. Ωστόσο, οι ευρωπαίοι που εύχονται τη διάλυση του κράτους του Ισραήλ έχουν αντισημιτικές προθέσεις. Εξάλλου, το Ισραήλ είναι το κράτος όπου οι ευρωπαίοι εβραίοι που επιβίωσαν της Shoah αναζήτησαν ένα ασφαλές καταφύγιο. Τώρα που ο αντισημιτισμός διεθνώς βρίσκεται σε άνοδο, πολλοί εβραίοι σκέφτονται το Ισραήλ ως το μόνο τόπο στη γη που μπορούν να ταξιδέψουν για να προστατευτούν. Με την αμφισβήτηση της ίδιας της ύπαρξης του κράτους του Ισραήλ, το αίσθημα ανασφάλειας ανάμεσα στους εβραίους θα αυξηθεί και μόνον. Αντιθέτως, η ευρωπαϊκή αριστερά θα έπρεπε να υπολογίσει τον αντισημιτισμό μέσα σε αυτό το πλαίσιο, έτσι ώστε οι εβραίοι να νιώθουν ασφαλείς στα σπίτια τους.

10. Ποτέ μην κατηγορείτε το Ισραήλ για αντισημιτισμό

Ο αντισημιτισμός είναι φανερά ευθύνη των αντισημιτών. Η αντισημιτική σκέψη είναι βαθιά ριζωμένη μέσα τόσο στην Ευρώπη όσο και τον αραβικό κόσμο. Οι επιθέσεις σε εβραϊκούς στόχους συμβαίνουν εδώ και αιώνες – και στη Μέση Ανατολή. Οι αντισημιτικές ιδέες και επιθέσεις, έτσι, δεν μπορούν να προκαλούνται από την ύπαρξη του κράτους του Ισραήλ ή από τη σύγκρουση ανάμεσα σε Ισραήλ και Παλαιστίνιους. Το Ισραήλ είναι στην καλύτερη περίπτωση η τελευταία δικαιολογία για τους αντισημίτες. Το να θεωρείς το Ισραήλ υπεύθυνο για τις αντισημιτικές ιδέες αποτελεί μια εκδοχή της παλιάς ιδέας ότι οι «εβραίοι» πρέπει να κατηγορούνται για τα πάντα. Το ίδιο ισχύει και με το να κατηγορείς τις εβραϊκές μυστικές υπηρεσίες, τη Μοσάντ, για επιθέσεις σε εβραϊκούς στόχους στη Μέση Ανατολή και στην Ευρώπη.

[Το παραπάνω κείμενο μεταφράστηκε στα ελληνικά το Μάρτη του 2007 από το Terminal 119. Όπως και σε κάθε μετάφραση που παραθέτουμε στα τεύχη μας ή στην ιστοσελίδα μας, δε θα έπρεπε να θεωρηθεί πως υπάρχει ταύτιση απόψεων με τους συγγραφείς των κειμένων. Ωστόσο, θα αποφύγουμε τα σχόλια αυτή τη φορά σε αυτή τη μετάφραση λόγω χρονικών και “χωρικών” περιορισμών.]

INDYMEDIA FROM BELOW

Στις αρχές Αυγούστου του 2006 κάτσαμε μαζί με την αντιφασιστική ομάδα μεταναστών από τη Γερμανία Café Morgenland και γράψαμε δύο κείμενα καταγγελίας γύρω από τη βεβήλωση του μνημείου του Ολοκαυτώματος των εβραίων της Θεσσαλονίκης από την καθ' όλα νόμιμη και νομότυπη αριστερή οργάνωση που λέγεται ΚΚΕ. Όπως έχουμε πει, με το θέμα του αντισημιτισμού ασχολούμαστε εδώ και δύο περίπου χρόνια. Και γνωρίζαμε ότι αποτελεί ένα θέμα ταμπού για την ελληνική κοινωνία. Ωστόσο, δεν περιμέναμε τόσο ακραίες αντιδράσεις στα κείμενά μας. Πέρα από τις προφορικές αποδοκιμασίες, πολύς κόσμος κατέφυγε σε διάφορα ηλεκτρονικά φόρουμ για να μας βρίσει ή για να μας χαρακτηρίσει επαγγελματίες στο είδος μας (πχ ο ένας είναι μογοιατζής, ο άλλος οικοδόμος ή φοιτητής, εμείς πράκτορες της ισραηλινής πρεσβείας).

Ξέρουμε ότι το Indymedia έχει λειτουργήσει με χρήσιμο τρόπο σε κρίσιμες περιόδους (όπως πχ στις φοιτητικές κινητοποιήσεις που πέρασαν) και ότι επίσης εκεί μέσα μπορείς να βρεις αξιόλογες απόψεις, κείμενα αναδημοσιευμένα, ενημέρωση κτλ. Ωραία όλα αυτά. Όμως, υπάρχουν και στιγμές που το ατού του Indymedia, η ανώνυμη αρθρογραφία, γυρνάει μπουμέρανγκ εναντίον του. Έτσι, νομίζουμε έγινε και στην περίπτωση των κειμένων μας με το Morgenland. Τα ανώνυμα φόρουμ (πόσο μάλλον τα ανώνυμα πολιτικά φόρουμ) μπορεί ώρες-ώρες να γίνονται εφήμεροι θαυμάσιοι τόποι διαλόγου ή και απλά βόθροι ενός... ηλεκτρονικού όχλου. Όπως και να έχει όμως, ένα πράγμα δεν πρέπει να υποτιμάμε σε αυτό το μέσο: ότι αποτελεί και θα αποτελεί έναν κοινωνικό δείκτη, αυτόν τον δείκτη που αναδεικνύει τις σκέψεις που κρύβονται πίσω από τα λόγια των αριστερών και των αναρχικών στις δημόσιες εκδηλώσεις τους. Τα ανώνυμα φόρουμ στις σημερινές εποχές της ανόδου της ασημαντότητας και του ατομικισμού αποτελούν, πέρα από μέσα συνεννόησης, και μέσα εκτόνωσης. Απλά υπενθυμίζουμε αυτή τους την πλευρά.

Και δεν είμαστε εμείς αυτές που θα αρνηθούμε την ύπαρξη του ατομικισμού στις σημερινές πολιτικές συλλογικότητες. Αλλά, πόσο πιο ρητό πρέπει να γίνει αυτό στην περίπτωση των ηλεκτρονικών ανώνυμων φόρουμ; Γιατί, για μας, η πολιτική σχέση προϋποθέτει μια σχέση εμπιστοσύνης, ανθρώπινη αναγκαστικά, μια αλληλεπίδραση προσωπική που δεν αντικαθίσταται από κανένα πληκτρολόγιο. Η ενεργός πολιτική, η βούληση για θέσμιση, δεν μπορεί παρά να ωθεί τα υποκείμενα που την προωθούν και την περιλαμβάνουν σε μια συνεχή διερώτηση πάνω στις ευθύνες και τα δικαιώματά τους. Αυτή ακριβώς η διαδικασία μας πειράζει που λείπει – αναγκαστικά όμως – από τέτοια φόρουμ: κανένας δεν έχει ευθύνες, τις ευθύνες των λόγων του. Μπορεί να ικανοποιείται ένα δικαίωμα ελεύθερης έκφρασης για όλο αυτόν τον κόσμο που δεν έχει κανένα βήμα εξουσίας για να μιλήσει, να εκφραστεί, να συζητήσει. Ωστόσο, ο ίδιος κόσμος δεν αναλαμβάνει συνήθως καμία ευθύνη. Και, έτσι, μολύνεται και η ποιότητα του ίδιου του δικαιωμάτος αυτού που εκφράζεται, αφού εκφράζεται μέσα σε μια δημόσια σφαίρα, κουτσή και θεόστραβη.

Το ότι αναδημοσιεύουμε τον παρακάτω οχető που μας απηύθυναν έχει, λοιπόν, κι έναν σαφή

στόχο. Να βγάλουμε τα λόγια αυτά από το φόρουμ του Indy και να τα βάλουμε στο τεύχος μας για να χάσουν το περιβάλλον τους, για να ξεγυμνωθούν ως τέτοια που είναι: δείγματα αντισημιτικής υστερίας. Ο άλλος στόχος είναι να δείξουμε ότι στην Ελλάδα δεν μπορεί κανείς να μιλά τόσο εύκολα για αντισημιτισμό χωρίς να τον κράζουν. Κι αυτό σε άμεση αν-αντιστοιχία με τη συζήτηση που έχει ήδη, εδώ και χρόνια, ξεκινήσει στα κινήματα άλλων χωρών σε σχέση με τον αντισημιτισμό (πχ από τους αμερικανούς, πολωνούς, ολλανδούς και ιταλούς αναρχικούς, από τη γερμανική αντίφα κτλ - βλέπε και τις μεταφράσεις αυτού του τεύχους).

Μια ακατανίκητη μαζοχιστική διάθεση έπιασε κάποιους από εμάς όταν είδαμε τι είχε γίνει στο Indymedia μέσα στον Αύγουστο. Κάποιους άλλους τους έπιασε έντονος εκνευρισμός. Και κάποιοι είπαμε να το παρακάνουμε. Είπαμε να εξαντλήσουμε την ανάλυση σε σχέση με αυτά που μας απευθύνονταν. Έτσι, κάτσαμε και κατάγραψε μέσα σε ένα ηλεκτρονικό δωμάτιο που χώρεσε γύρω στα 500 σχόλια... γύρω στις 22 σεξιστικές ή μη ύβρεις που μας απηύθυναν οι “οπαδοί” μας. Αλλά αυτό ήταν το περισσότερο επιφανειακό και, άρα, λιγότερο διασκεδαστικό. Δεκαπέντε (15) ήταν τα σχόλια που μας ονόμασαν «σιωνιστές». Στη δεύτερη θέση, σε απόσταση αναπνοής, βρέθηκε η κατηγορία του «πράκτορα» της Mossad (13 σχόλια) ενώ 7 μόνο ήταν αυτοί που μας κατηγορήσαν για «συνωμοσία». Πολύ χαμηλότερη θέση αλλά με εξίσου μεγάλο μίσος φάνηκαν τα 5 σχόλια που μας ταύτιζαν με την κυβέρνηση των ΗΠΑ, τα 6 σχόλια που μας κατηγορήσαν για ισλαμοφοβία και ισλαμοφαγία αλλά και τα 5 σχόλια που μας ταύτιζαν με ανθρώπους του κράτους του Ισραήλ. Δύο μόνο ήταν εκείνοι που θέλησαν να πουν πως είμαστε εβραίοι ή πως πίσω μας κρύβονται εβραίοι. Άλλοι τρεις μας παρομοίασαν με τους Ναζί λέγοντας πως οι νέοι ναζί είναι οι εβραίοι. Ενώ, τέλος, τρία σχόλια συναντήσαμε για τον ελιτισμό και την δήθεν πρωτοποριακή μας λογική και άλλα τρία που μας καταλόγισαν ότι είμαστε μία «άγνωστη ομαδούλα» (κλαψ!).

Για να μην είμαστε οι μόνοι που απολαμβάνουμε τμήμα αυτού του διασκεδαστικού ντελίριο, παραθέτουμε για τους αναγνώστες μας κάποια από αυτά τα σπάνια δείγματα ελληνικότητας (διατηρώντας την ορθογραφία τους):

«Οι πράκτορες της ισραηλινής πρεσβείας βγάλανε ξανά ανακοίνωση»

«ευαισθητοποιημένοι πράκτορες που βγάζουν το μεροκαματάκι τους»

«Όταν κάποιος έστω και σιωπηλά συμφωνεί και συνενεί με τα εγκλήματα του κράτους του Ισραήλ, τότε είναι συνένοχος»

«Μπήκα στην ιστοσελίδα του Τερμινάλ και είδα κάτι εμετικές θέσεις. Ιδίες με τις θέσεις του ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ (Σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ. Πραγματικά απίστευτο!»

«ρε Ψευτοδιανοούμενοι»

«οι κυρίαρχοι εθνικισμοί απέκτησαν τον αντιρατσισμό τους»

«Το - Terminal 119 – που εμπνέεται από την 11 Σεπτεμβρίου και είναι επίσης παγκοσμίως άγνωστο. Το οποίο έχει πέντε κείμενα στην δράση. Εμφανίζονται διάφοροι φανεροί ή κρυφοί εβραίοι που υπερασπίζουν την πολιτική του Ισραήλ της εξόντωσης των Παλαιστινίων και όλα κυλούνε μια χαρά.»

«έχουμε εδώ μέσα κάποιους ακραίους σιωνιστές να μεταμφιέζονται σε δήθεν αναρχικούς, δήθεν δημοκράτες ή και να βγαίνουν ανοιχτά και να κάνουν την σιωνιστική προπαγάνδα τους. [...] το Terminal 119 – είναι ένα ισλαμοφοβικό μόρφωμα που δημιουργήθηκε μετά την 11η Σεπτεμβρίου και υπερασπίζει απο τον ρατσισμό τους κυρίαρχους και όχι τους υπόδουλους .

Πίσω απο αυτούς έχουν μαζευτεί και οι εβραίοι που ψαρεύουν στα θολά νερά, απαντώντας σε ζητήματα που δεν έχουν τεθεί αποπροσανατολίζοντας την συζήτηση και συκοφαντώντας την αριστερά. [...] Αφήστε τα παραμύθια πρακτορες του ισραήλ και σιωνιστές, ο κόσμος πλέον σας αποστρέφεται.»

«Σιωνισταράδες και Αμερικανόδουλοι»

«Και είναι δικαιομά μου να θεωρώ ότι ίσως να μην είναι απλά άρρωστοι, αλλά πρακτορες. Ιδιαίτερα όταν οι λασπες τους εξυπηρετουν τόσο πολύ τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης από τα πραγματικά προβλήματα, που είναι τα εγκλήματα του Ισραήλ στον Λίβανο και στην Παλαιστίνη. Όχι μόνο αποπροσανατολίζουν (με ηλιθιότητες που ΑΠΟΡΩ πως βρίσκουν υποστηρικτές, ότι δηλαδή έγινε «βεβήλωση» -sic!!!!- του μνημείου με τις φωτογραφίες), αλλά και παλεύουν να δυσφημήσουν οποιοδήποτε αγωνίζεται πραγματικά και πρακτικά και θεωρητικά ενάντια στη Νέα Τάξη και να του κολλήσουν τη ρετσινιά του αντισημίτη, ρατσιστή κτλ (γιατί η κίνηση του ΚΚΕ ήταν αγωνιστική, κι ας διαφωνώ σε χιλια δυο με το ΚΚΕ).

Είναι τόσο σατανικό και τόσο επωφελές για τις ελίτ, που μόνο για οργανωμένο μου κάνει.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΕΩΡΟΥΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΝ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟ!!!! ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ ΜΑΚΕΛΕΥΕΙ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΚΟΣΜΑΚΗ, ΧΩΡΕΣ ΟΠΩΣ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΙΡΑΚ (ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ) ΕΙΝΑΙ ΥΠΟ ΚΑΤΟΧΗ, ΚΑΙ ΠΟΥ Η ΙΣΛΑΜΟΦΟΒΙΑ ΕΧΕΙ ΤΣΑΚΙΣΕΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ, ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΠΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!!!

Δεν καταγγελουν καν τους βομβαρδισμούς (κάτι που κάνει και η ... Γαλλία) πόσο μάλλον συγκεκριμένα τη σιωνιστική πολιτική και το σύστημα που έχει εξανδραποδίσει τους λαούς στη Μέση Ανατολή.»

«χαφιεδάκια της Μοσαντ»

«Το τέρμιναλ 119 έχει τον έλεγχο και του ίντυ; Τι γίνεται ρε παιδιά το Τέρμιναλ 119 και ο απιστος έχουν πάρει στα χέρια τους τον έλεγχο του ίντυ;

Για ποιόν λόγο διαγραφετε συστηματικά απόψεις μου που γράφονται εδώ μέσα ;»

«αυτοί που κόπτονται γι αντισημιτισμό σήμερα είναι τμήμα της βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος»

«Η απαισιόδοξη (ερμηνεία) είναι ότι μυστικές υπηρεσίες έχουν εισβάλλει σε παρόμοιες οργανώσεις (κυρίως στο εξωτερικό) και οι εδώ ομαδούλες παίζουν απλά τον ρόλο του «χρήσιμου ηλίθιου» σ' αυτές τις υπηρεσίες, ξεπατικώνοντας και αντιγράφοντας τα «πρότυπά» τους στα λινκς

που παραθέτουν.

Παιδιά, όσοι είστε καλοπροαίρετοι και συνερ'γάζεστε μ' αυτές τις ομάδες, κάνω έκκληση να το ξανασκεφτείτε...»

«είναι απλά ένα προπαγανδιστικό όργανο του τρομοκράτους τους»

«Το timing της Προβολής αυτού του Άρθρου είναι το λιγότερο Υποπτο.»

«Μπορείς να βρεις το παλαιότερο link του πρώτου “Αντι-Σιωνισμού της Αριστεράς; Κυρίως την Ημερομηνία.

Ήταν πριν αρχίσει ο πόλεμος στο Λίβανο. Νομίζω ότι ακολούθησε άλλο ένα και μετά το τρέχον. Έχω την εντύπωση ότι το τρέχον είναι το τρίτο στη “σειρά”.

Μπορεί να κάνω και λάθος αλλά αν γίνεται βρες το.

Πιστεύω ότι “προοικονομούσε” καταστάσεις.

Δημοσιεύτηκε πρίν την εισβολή στον Λίβανο και άρα κάθε άλλο παρά “αθώο” ήταν.

Όσο για τους “gentlemen” των άρθρων πέτυχαν τον σκοπό τους.

Την ώρα που σφάζονται στον Λίβανο στον βωμό του Κεφαλαίου από την Ιμπεριαλιστική Επίθεση, σφαζόμαστε (μεταφορικά) μεταξύ μας..»

«ΑΝΕΒΑΖΕΙ ΚΑΠΟΙΑ ΙΣΛΑΜΟΦΑΓΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΕΝΑ ΘΡΕΝΤ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΘΑ ΤΗΣ ΕΛΙΝΑΝ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΟΙ ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ, Ο ΜΠΟΥΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΥΜΜΑΖΕΥΕΤΑΙ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥΣ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΟΥΝ ΠΙΟ ΑΝΕΝΟΧΛΗΤΑ. ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΛΛΟΙ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΣΥΝΟΜΟΤΑΞΙΑΣ ΓΙΑ Ν ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΝ ΟΤΙ ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΤΟΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ (ΑΝΑΛΟΓΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΕΧΟΥΝ ΕΞΑΠΟΛΥΣΕΙ ΟΙ ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΝΟΥΝ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΟΠΟΤΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΚΡΙΣΗ). ΑΥΤΗ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗ ΛΟΙΠΟΝ ΒΡΗΚΑΤΕ ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΛΑΜΟΦΑΓΟΙ ΤΟΥ Τ119 ΚΑΙ ΦΑΝΑΤΙΚΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΛΤΕ ΘΕΜΑ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΣΙΜΟΥ;»

[Παράρτημα 5]:

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ: ΕΝΑ WORKSHOP ΓΙΑ ΑΚΤΙΒΙΣΤΕΣ

Πότε: Κυριακή, 23 Ιουλίου, 6:30μ.μ.

Που: Bluestockings, 172 Allen Street, Manhattan.

Οι αντι-εξουσιαστές και οι κοινωνικοί ακτιβιστές γενικότερα συχνά πιστεύουν ότι είναι απρόσβλητοι από το ρατσισμό και τις προκαταλήψεις. Όμως, η εμπειρία πολλών εβραίων ακτιβιστών έχει δείξει ότι μορφές του αντισημιτισμού ζουν και βασιλεύουν μέσα στα κινήματα της κοινωνικής δικαιοσύνης. Αυτή η κατάσταση όχι μόνο διώχνει πολλούς εβραίους αλλά και ξεκάθαρα επηρεάζει το έργο μας στο κίνημα. Αυτό το workshop φέρνει κοντά δύο παλιούς ακτιβιστές που έχουν μελετήσει το πώς η αριστερά απαντά στον αντισημιτισμό, ώστε να μοιραστούνε αυτό το απόγευμα τις εμπειρίες τους που θα μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε και να πολεμήσουμε τα αποτελέσματα αυτού του φαινομένου στην κοινότητά μας.

Ο αντισημιτισμός είναι κάτι παραπάνω από «προκατάληψη». Αποτελεί μια πολιτική θεώρηση που μπορεί να συρθεί μέσα στο έργο ακόμη και αφοσιωμένων αγωνιστών ενάντια στην καταπίεση και την αδικία. Αυτό το workshop θα ξεκινήσει με τα βασικά: Τι είναι ο αντισημιτισμός; Σε τι είναι διαφορετικός από αυτά που μας έχουν μάθει ότι είναι; Έπειτα, θα εξερευνήσουμε τους τρόπους που ο αντισημιτισμός εκδηλώνεται σήμερα μέσα στα κινήματα ενάντια στον (επιχειρηματικό) καπιταλισμό, το κράτος και άλλες μορφές καταπίεσης καθώς και το ποια προβλήματα εμπόδισαν την αριστερά να ξεμπερδέψει με τον αντισημιτισμό ιστορικά. Θα ρίξουμε μια ματιά στο πώς ο αντισημιτισμός καταστρέφει τον αγώνα για δικαιοσύνη. Εν τέλει, θα συζητήσουμε το πώς εμείς ως ακτιβιστές μπορούμε να γίνουμε καλύτεροι στο να αντιλαμβανόμαστε και να παλεύουμε τον αντισημιτισμό όπου υπάρχει.

Αυτό το workshop έχει διαμορφωθεί έτσι ώστε να είναι μια διαδραστική μαθησιακή εμπειρία, όπου οι συμμετέχοντες ενθαρρύνονται να συζητήσουν τις δικές τους εμπειρίες και τα ενδιαφέροντά τους. Οι ομιλητές θα είναι οι:

April Rosenblum, ακτιβίστρια από τη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ και συγγραφέας του “The Past Didn’t Go Anywhere,” («Το παρελθόν παραμένει εδώ») μια μπροσούρα για τους ριζοσπάστες που αντιστέκονται στον αντισημιτισμό.

Peter Staudenmeier, μέλος του Ινστιτούτου Κοινωνικής Οικολογίας και συγγραφέας του “Fascist Ecology: The ‘Green Wing’ of the Nazi Party and its Historical Antecedents.” («Φασιστική Οικολογία: η “πράσινη πτέρυγα” του ναζιστικού κόμματος και οι ιστορικοί του απόγονο»).

Eric Laursen (συντονιστής), συγγραφέας, οργανωτής και παλιός ακτιβιστής των αντιπολεμικών και κοινωνικών κινήματων.

Αντιμετωπίζοντας μια πρόκληση μέσα μας:

Σάββατο 25 Μαρτίου, 2:30 - 4:30

Ο Αναρχισμός και η απάντηση στον Αντισημιτισμό
από τους Rob Augman, April Rosenblum, Spencer Sunshine

Ως ελευθεριακή τάση μέσα στην αριστερά, ο αναρχισμός εργάζεται προς το ριζοσπαστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Για την ανάπτυξη αυτού του σχεδίου δεν υπάρχουν απλές απαντήσεις. Θα συζητήσουμε τις αναρχικές προοπτικές του πως ο αντισημιτισμός έχει να κάνει με τη φυλή, το έθνος, το κράτος, την εξέγερση και την αντίσταση, καθώς και την ταυτότητα. Θα σκεφτούμε επίσης τους τρόπους με τους οποίους ο αναρχισμός μπορεί να συμβάλλει στον αγώνα ενάντια στον αντισημιτισμό και στην οικοδόμηση κοινωνικών κινήματων.

Το workshop θα ξεκινήσει με τρεις μικρές παρουσιάσεις. Ο Spencer Sunshine θα μιλήσει για το πώς ο τρέχων λόγος γύρω από τον αντι-ιμπεριαλισμό και τα προνόμια των λευκών ωθεί τους αναρχικούς να είναι απρόθυμοι να ξεετάσουν τον αντισημιτισμό ως σύστημα καταπίεσης. Ο Rob Augman θα μιλήσει για τον τρόπο με τον οποίο ο αντισημιτισμός λειτουργεί όχι ως απλή προκατάληψη αλλά ως ένα είδος αντικαθεστωτικής πολιτικής. Η April Rosenblum θα μιλήσει για τη συγκεκριμένη δύναμη που η αναρχική θεωρία και πρακτική μπορεί να φέρει στο κίνημα ενάντια στον αντισημιτισμό.

Μετά από αυτά, θα υπάρξει ανοιχτή συζήτηση όπου αναρχικοί, καθώς και όσοι ενδιαφέρονται να ριζούν μια ματιά σε αυτή τη συζήτηση, θα μπορούν να συμμετέχουν

Κυριακή 26 Μαρτίου, 3:30 - 5:30

**Τι ξέρουμε και τι όχι για τη Φυλή, το Ρατσισμό
και τον Αντισημιτισμό**
με τον Dr. Joseph L. Graves, Jr.

Μέσω μικρών και μεγάλων ομάδων συζήτησης και εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων, καθώς και μέσω παιχνιδιών με βραβεία θα εστιάσουμε στα εξής γενικά θέματα:

- Βιολογικοί και κοινωνικοί ορισμοί της φυλής
- Αποτελούν οι εβραίοι φυλή;
- Κοινωνική κυριαρχία
- Πώς να μιλήσεις για ρατσισμό ή αντισημιτισμό

Θα κινηθούμε ανάμεσα στους προσωπικούς ορισμούς και τις επιστημονικές πραγματικότητες, με αρκετή διαδραστικότητα παράλληλα.

**ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΝ DA VINCI!
ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΩΔΙΚΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ!**

*«Ο μέσος πιστός σήμερα είναι ήδη τόσο πονηρός όσο παλαιότερα μόνον ένας καρδινάλιος»
Διαλεκτική του Διαφωτισμού, Theodor Adorno*

Εδώ και πέντε καλοκαίρια έχει κάνει την εμφάνισή του ο περίφημος «Κώδικας Da Vinci», βιβλίο του συγγραφέα Dan Brown. Ο «Κώδικας» έχει πουλήσει δεκάδες εκατομμύρια αντίτυπα στον κόσμο, μέγεθος ασύλληπτο για μια κατηγορία εμπορευμάτων όπως είναι τα βιβλία. Έτσι, πολλοί ασχολήθηκαν με το φαινόμενο Da Vinci είτε από μια πιο λαϊκίστικη βάση – εύγε στο μοντέρνο αναγνωστικό κοινό που ανεβαίνει αριθμητικά! – είτε από μια πιο ελιτίστικη βάση – κρίμα που τόσο πολλοί άνθρωποι διάβασαν μια τέτοια εμπορική χαζομάρα! Και οι δύο πόλοι, ωστόσο, είτε αυτοί που χαίρονται για τον κόσμο που διαβάζει είτε αυτοί που λυπούνται για την ποιότητα αυτών που διαβάζει «ο κόσμος», «δε βάζουν το μαχαίρι στο κόκαλο». Και οι δύο πόλοι με τη στάση τους απλώς δείχνουν τα όρια του διαλόγου στο επίπεδο της ανάγνωσης και, κατ' επέκταση, της σκέψης. Οι μεν καπαρώνουν το χώρο του mainstream και οι δε το χώρο του περιθωρίου, του ψαγμένου best-seller. Ο ένας ζει για τον άλλον.

Διάρρηξη αυτής της σύγκρουσης των κομφορμιστών θα σήμαινε να τεθεί το ζήτημα της ανάγνωσης στον καπιταλισμό, δηλαδή το πώς η ισοπέδωση της έννοιας της μόρφωσης μέσα στα πλαίσια μιας όλο και πιο μετρήσιμης και ποσοτικοποιήσιμης ζωής, μας κάνει να διαβάζουμε ένα βιβλίο φιλοσοφίας όπως ένα αστυνομικό μυθιστόρημα, καθώς και το αντίστροφο. Το ότι το βιβλίο αποτελεί άλλο ένα εμπόρευμα προς κατανάλωση στο σύγχρονο καπιταλισμό είναι μονάχα το αποτέλεσμα. Για να φτάσουμε εκεί σημαίνει ότι έχει ήδη διαταραχθεί άρδην ο κύκλος της μόρφωσης στον οποίο κάποτε το άτομο εισερχόταν μέσα από μια λίγο-πολύ καθιερωμένη διαδικασία γύρω από την κατανόηση, τον ελεύθερο χρόνο, την κατασκευή μιας σχέσης ανάμεσα στο ανάγνωσμα και τον αναγνώστη, το ξεδίπλωμα ενός μύθου γύρω από την ιστορία του έργου κτλ.

Σήμερα το άτομο δε χρειάζεται να μοχθήσει για να χτίσει μια σχέση με το έργο, δε χρειάζεται να αναζητήσει κάποιο μυστήριο και κάποια περιπέτεια σε αυτή τη διαδικασία. Ο μοναδικός μύθος, αυτός της κατανάλωσης, είναι η ίδια η σχέση μεταξύ του αμφιβληστροειδούς και των γραμμών του βιβλίου. Μπροστά σε κάτι τέτοιο, ακόμη και η συμβουλή του Μπρετόν να κάνουμε σχέδια με το μυαλό μας ανάμεσα στα κενά που αφήνουν οι γραμμές και οι λέξεις των βιβλίων ήταν χίλιες φορές πιο ειλικρινής – πρακτική εξάλλου παιγνιώδης και χλιο-δοκιμασμένη από τα παιδιά που πάντοτε δυσφορούσαν απέναντι στα σχολικά βιβλία.

Αυτό μας παρηγορεί! Ότι, όπως και τα σχολικά βιβλία – να, ποια είναι επίσης τα πραγματικά best seller! – που αγνοούνται από τα παιδιά και καίγονται στο τέλος κάθε σχολικής χρονιάς, έτσι ίσως κάποιοι συμπεριφέρονται και σε όλους αυτούς τους κώδικες της αποχαύνωσης: καταρχήν τσακίζουν τις σελίδες τους για να φαίνεται ότι τις διάβασαν (απλά γιατί είναι must στη βιομηχανία της παραλίας), έπειτα περνάνε γρήγορα τις γραμμές διαβάζοντας διαγώνια, κάθε τρεις και λίγο κοιτάνε πόσες σελίδες έμειναν για το... τέλος και, εν τέλει, καταφεύγουν στο «λυσάρι» του Πατάκη- τάδε κωλοπεριοδικού...

Τα Πρωτόκολλα του Da Vinci!

Παλιότερα, όταν τα βιβλία γίνονταν ταινίες, πήγαινες στο σινεμά με μια σφιγμένη καρδιά μπας και ο σκηνοθέτης έχει «σκοτώσει» το έργο... Σήμερα κυριαρχεί το αντίθετο. Ήδη το ότι το βιβλίο δεν κουβαλάει φωτογραφίες εξόν του εξωφύλλου κάνει τη διαδικασία της, ας πούμε, ανάγνωσης επίπονη και κουραστική. Η μετουσίωση της ροής των ατελειώτων σελίδων σε εικόνες αποτελεί την πραγμάτωση, ουσιαστικά, του έργου. Το βιβλίο πλέον τελειώνει όταν γίνεται ταινία. Κι αυτό που λέγαμε νωρίτερα περί ανάγνωσης... Όταν αναγιγνώσκεις πλέον, είσαι ήδη ένας μικρός σκηνοθέτης, μια μικρή σκηνοθέτρια. «Φαντάζεσαι» ήδη τι ωραία θα «έγραφε» αυτή η σκηνή σε μια κινηματογραφική «σεκάνς». Έτσι σκέφτεται κανείς κιόλας, όχι μόνο διαβάζει.

Πρόκειται απλώς για ακόμη ένα σημάδι της προϊούσας βλακειάς της εποχής; Απλώς τώρα αυτή η βλακεία πλασάρεται κωδικοποιημένη. Ναι, αλλά ας μη μείνουμε εκεί μονάχα, στη διαπίστωση της βλακειάς. Εξάλλου και η βλακεία είναι κοινωνικά παραγόμενη και αναπαραγόμενη. Δεν είναι της Φύσης, ούτε του Θεού.

Πέρα από αυτά, υπάρχει και η μπαρούφα του εσωτερικισμού και της μεταφυσικής που πρέπει να ξεμπροστιαστεί, αυτή η ρομαντική και αντι-μοντέρνα αναζήτηση μιας μυστικής, παγκόσμιας συνωμοσίας. Είναι και ο ακραϊνής αντισημιτισμός που έχει βρει άσυλο από το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και έπειτα σε όλη αυτή τη μανιχαϊστική παρα-λογοτεχνία. Μέσω της χρήσης των συμβόλων της Κοινωνίας της Θούλης, του μύθου των Ναζί, μέσω της συνωμοσιολογίας και του κυνηγιού εξιλαστήριων θυμάτων στην Ιστορία, η φιγούρα του εβραίου είναι ξανά στο προσκήνιο με όλα τα στερεότυπά της. Αυτή τη φορά, όμως, κρυμμένη κάτω από την ανάγκη μας για «μια μάχη ενάντια στο πλανητικό κακό».

Precarious Religions

Η πίστη επαναπροσδιορίζεται: ως προς τα θεμέλιά της, τη θεραπευτική της ιδιότητα, τις αλήθειες και τα ψεύδη της. Το θρησκευτικό έφυγε από τη Δύση, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ. Ωστόσο, δεν καταργήθηκε ολοκληρωτικά. «*Ενσωματώθηκε κοινωνικά ως πολιτιστικό αγαθό*» Η πίστη έτσι παραμένει. Δεν υπάρχει επιστροφή του θρησκευτικού, παρά μόνο σε μια νεο-ανάδυση μιας βαθιάς νοσταλγίας για ετερονομία.

Οι σύγχρονοι προφήτες έχουν εγγενές το στοιχείο του ολοκληρωτισμού. Τα φόβητρα που τάζουν στους πιστούς και τις πιστές δεν έχουν να κάνουν με την Κόλαση, έναν φανταστικό τόπο που αντλούσε από τις χειρότερες πλευρές του επίγειου, από τις χειρότερες μορφές εργασίας (πχ τις υπόγειες κλίμακες των ορυχείων).

Σήμερα κακή δουλειά σημαίνει την επισφαλή δουλειά και όχι τη δουλειά στο ορυχείο. Αντίστοιχα, η κόλαση και ο παράδεισος των νέων εσωτερικών δογμάτων είναι επισφαλείς τόποι. Η Κόλαση και ο Παράδεισος αλλάζουν μορφές, τίποτα δεν είναι σταθερό, όλα στροβιλίζονται γύρω από την επισφαλή θέση της ψυχής που μοιάζει να χάνει την εξουσία της μέσα στο κοινωνικό. Το μοναχικό πλήθος φοράει τα ρούχα του. Η κόλαση είναι η μοναξιά που δεν αργεί να γίνει συλλογικός και επιθετικός ατομικισμός, ασημαντότητα.

Ο άνθρωπος του 21ου αιώνα έχει λύσει τα μάγια του Μεσαίωνα. Σήμερα δε θυμάται πως.

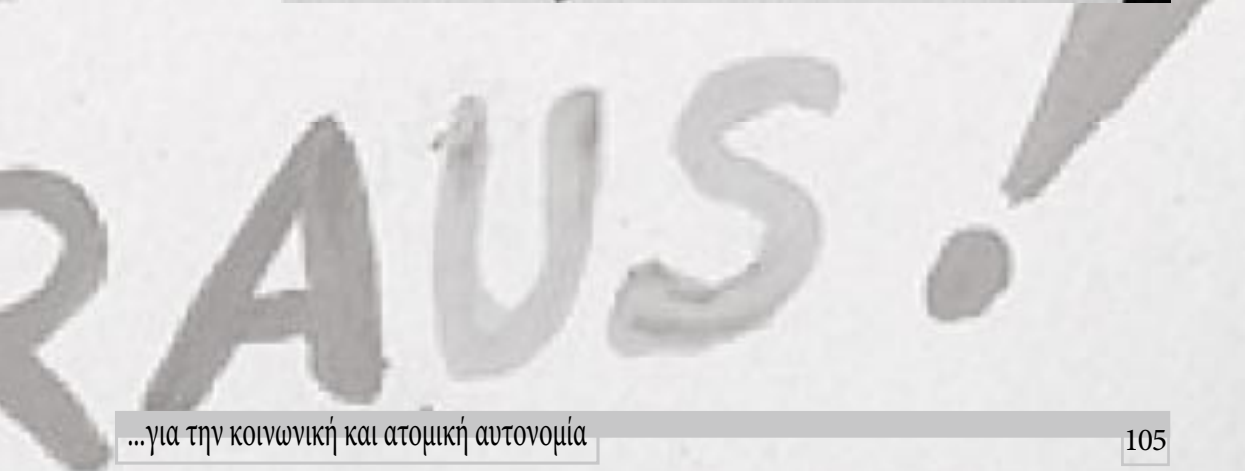
«Με κάποιο ξόρκι» εικάζει. Η απάτη που στήνει καθημερινά στον εαυτό του/ της λέγεται αστρολογία, ταρώ, εσωτερισμός, γιόγκα, σαϊεντολογία κτλ. Δέκα μέτρα πιο δίπλα, 50 από τους πιο χρήσιμους ηλιθίους, αυτοκτονούν μαζικά για να σώσουν την ψυχή τους. Οι γιόγκι τους χειροκροτούν. Οι σύγχρονοι πιστοί κατανοούν ότι όλα αυτά τα δόγματα τα ενώνει ένας πολύ ισχυρός δεσμός με την πραγματικότητα, το χρήμα, τόσο στην υλική του βιωμένη διάσταση όσο και στην αφηρημένη. Με το χρήμα – πιστεύουν – μπορούν να εξουσιάσουν τη θρησκεία. Αυτό, όσον αφορά την υλική βιωμένη διάσταση. Στο αφηρημένο επίπεδο, ο πιστός ανασυγκροτεί τη φαντασίωση για μια παγκόσμια συνωμοσία υπέρ ή εναντίον του. Όπως λέει και η σύγχρονη λογοτεχνία του συρμού «αν θέλεις πολύ κάτι, όλες οι δυνάμεις του σύμπαντος συνωμοτούν για να το πετύχεις». Αν τα πράγματα πάνε καλά – όπως μια μηχανή δουλεύει – ο πιστός καβαλάει το άρμα της θεϊκής ευτυχίας. Αν τα πράγματα δεν πάνε καλά – όπως μια μηχανή χαλάει – ο πιστός αρπάζει τη λόγχη ενάντια στον αποδιοπομπαίο τράγο του σύμπαντος. Πρόκειται για μια περίοδο κυνηγιού και αυτοί που τη διαφημίζουν είναι αυτοί ακριβώς που διδάχτηκαν καλά από το πώς λειτούργησε ο αντισημιτισμός στο παρελθόν. Αυτό που τρομάζει πιο πολύ είναι ότι σήμερα γίνεται μεγάλη προσπάθεια να ανιχνευθούν παγκόσμια θύματα. Και η μανιχαϊστική σκέψη είναι η τουρμπίνα αυτής της προσπάθειας. Δυνητικά πογκρόμ σφυρίζουν πάνω από τον ουρανό, όσο γυρνάνε οι σελίδες της παρα-λογοτεχνίας.

Το απόκοσμο σήμερα αποτελεί «το φετιχοποιημένο τυπικό της επιστήμης και της θρησκείας». Οι πιστοί των σύγχρονων εμπορευμάτων δεν κατανοούν το πώς η θρησκεία πέρασε σαν ένας σαρωτικός σίφουνας από τη μεσαιωνική Δύση. Δεν επέτρεπε να έχεις κάποια επαγγέλματα, δεν επέτρεπε να αμαρτάνεις, δεν επέτρεπε να αποκλίνεις από ένα δόγμα με λίγα λόγια. Ένα κλειστό σύστημα παράνοιας, μέσα και ενάντια στην παράνοια. Στην ουσία οι ίδιοι οι άνθρωποι και όχι οι παπάδες ήταν αυτοί που δεν επέτρεπαν στους εαυτούς τους να είναι ελεύθεροι.

Σήμερα το δόγμα επιτρέπει τα πάντα. Μπορείς να είσαι γιόγκι και διαφημιστής. Το δόγμα είναι ένα αζεσουάρ, ένα διακοσμητικό που κατατίθεται στις αγγελίες της στήλης των δημόσιων σχέσεων. Αυτό που λέει το σύγχρονο δόγμα είναι εξωφρενικά γελοίο γιατί καταλαβαίνεις ότι το δόγμα είναι πολύ μικρό και ο γείτονας σου μόλις προσηλυτίστηκε σε ένα δόγμα που δεν έχει καν ακούσει. Όπως κι αυτός δεν έχει ακούσει ποτέ για το δικό σου. Τα σύγχρονα δόγματα είναι θεαματικά, κάνουν εντύπωση, δεν προκαλούν συγκίνηση. Είναι σαν τα καλοκαιρικά του lifestyle. Τόσο τα επιμέρους ιλουστρασιόν υπο-νοήματα όσο και οι μοριακές συνωμοσιολογικές εμμονές, από τους τελευταίους μαρξιστές έως και τους πρώτους γιόγκι, θα ενωθούν μονάχα όταν αποκρυσταλλωθεί ο εχθρός. Ο εχθρός ενώνει. Σαν ένα πολιτισμικό, κοινωνικό, οικονομικό και αισθητικό κύμα θα γεννηθεί ένας νέος φασισμός με μία νέα γλώσσα που θα συγκινεί. «Το ξέρω. Το είδα κι εγώ!» Θα λένε οι άνθρωποι στο δρόμο. Σε κανέναν, όμως, δε θα φαίνεται περίεργο – όπως μοιάζουν σήμερα περίεργες οι τότε υψωμένες σημαίες με ββάστικες στο Βερολίνο της δεκαετίας του 30'. Ο φασισμός έχει κάτι το πρωτοποριακό.

Το ανησυχητικά ανοίκειο της ύπαρξης θεραπεύεται από το οικεία ησυχαστικό της θρησκευτικής πίστης. Σήμερα, όμως, μόνο για λίγα λεπτά. Ο τρόμος του κενού έγινε διαφημιστικό σποτάκι. Κανείς δεν μπορεί να κοροϊδέψει τον εαυτό του, αν και προσπαθεί. Σε εποχές που η ανασφάλεια θερίζει ψυχές, ο δρόμος μοιάζει και πάλι ανοιχτός για πρωτοπορίες βίας.

Μόνο αρνητικά μπορούμε να βρούμε ένα θετικό στίγμα του αύριο.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κάποια από τα παρακάτω βιβλία τα δίνουμε και στις επιμέρους βιβλιογραφίες. Από κει και πέρα, κατά τη διάρκεια της συγγραφής του δεύτερου τεύχους μας μελετήθηκε και μια σειρά άλλων κειμένων, κάποια από τα οποία δίνουμε ενδεικτικά εδώ, ώστε να ανατρέξει η ενδιαφερόμενη αναγνώστρια.

Η φανταστική θέσμιση της κοινωνίας - Κορνήλιος Καστοριάδης (Ράππα)

Ο θρυμματισμένος κόσμος - Κορνήλιος Καστοριάδης (Υψιλον)

Η διαλεκτική του Διαφωτισμού - Τέοντορ Αντόρνο/ Μαξ Χόρκχαϊμερ (Νήσος)

Αρνητική Διαλεκτική - Τέοντορ Αντόρνο (Αλεξάνδρεια)

Αυτοί που βούλιαζαν και αυτοί που σώθηκαν - Πρίμο Λέβι (Άγρα)

Εάν αυτό είναι ο άνθρωπος - Πρίμο Λέβι (Άγρα)

Το καθήκον της μνήμης - Πρίμο Λέβι (Άγρα)

Αουσβιτς: 60 χρόνια μετά - Annette Wieviorka (Πόλις)

Αουσβιτς: το γεγονός και η μνήμη του - Επιμέλεια: Β.Γεωργιάδου και Α.Ρήγος (Καστανιώτης)

Ολοκαύτωμα: άγνωστες πτυχές - Επιμέλεια: Εσδράς Μωυσής (Ισραηλίτικη Κοινότητα Λάρισας)

Οι ιστορικοί και το Ολοκαύτωμα - Moishe Postone (Ισνάφι)

Εβραϊκή ιστορία και μνήμη - J. Hassoun, Γ. Θανασέκος,

Ρ. Μπενβενίστε, Ο. Βαρών-Βασάρ (Πόλις)

“Ελληνας ποτέ...”: Αλβανοί και ελληνικός τύπος τη νύχτα της 4ης Σεπτεμβρίου 2004 - Γιάννης Γκολφινόπουλος (Ισνάφι)

Περιοδικό Ανάρες, τεύχος 9

Never Again is Now - Hans Kellner (History and Theory) May 1994: Representing the Holocaust

The Universe of Death and Torment - Gotz Aly (1996)

What makes the Holocaust unique? - Emil Fackenheim (1994) http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Holocaust/What_makes_the_Holocaust_unique.html

What makes an antisemite? - Dina Porat <http://www.haaretz.com/hasen/spages/818365.html>

7 λόγοι για να μην είσαι «αντισιωνιστής» - Νίκος Γενημάκης [http://www.agitprop.gr/article/23/7-
logoi](http://www.agitprop.gr/article/23/7-logoi)

Αντιφασιστική ομάδα Fluchsrift (Γερμανία)

<http://www.fluchsrift.net/archiv/swansea.htm>

<http://www.fluchsrift.net/images/babenh4.jpg>

<http://www.fluchsrift.net/images/babenh2.jpg>

<http://www.scuolamediacaiatino.it/appoggio/seconda/caiazzo.swf>

<http://www.fluchsrift.net/images/wm.jpg>

Φόρουμ Αλβανών Μεταναστών (Αθήνα) <http://feshorg.blogspot.com/>

“Με” ή “για” τους μετανάστες

Γιατί αποχωρήσαμε από το στέκι μεταναστών

Αντιφασιστική ομάδα μεταναστών Cafe Morgenland (Γερμανία)

Ναι ρε, Αλβανοί! (www.cafe-morgenland.de)

Αντιρατσιστική ομάδα De Fabel van de Illegal (Ολλανδία)

Campaign against the MAI potentially antisemitic (<http://www.gebladerte.nl/30012v02.htm>)

Ο ΘΩΡΑΚΑΣ

Όταν ο πόλεμος θα πέφτει βροχή,
πάνω στο κούφιο κύμα και στις παραλίες
θα πάω να τον συναντήσω
οπλισμένη με το πρόσωπό μου
στολισμένη με ένα βαρύ λυγμό
θα ξαπλώσω μπρούμυτα
στο φτερό ενός βομβαρδιστικού και θα περιμένω
Όταν στα πεζοδρόμια επάνω θα κατακαίει το τσιμέντο
την τραχιά θα ακολουθήσω των οβίδων
ανάμεσα στις γκριμάτσες του όχλου
Στα ερείπια θα καλλήσω
σαν μια τούφα τρίχες επάνω σε γυμνό
Το μάτι μου θα εποπτεύει τα απλωμένα σύνορα της θλίψης
Νεκροί φωσφορίζοντας από ήλιο και αίμα
θα σπυρνούν στα πλευρά μου
Νοσοκώμες με γάντια από δέρμα
θα πλατσουλούν μες στον γλυκό χυμό της ανθρώπινης ζωής
κ' οι ετοιμοθάνατοι θα λαμπαδιάζουν
όπως πύργαι από ψάθα
Οι κιονοσχείες θα βουλιάζουν τα άστρα θα βελάζουν
Ακόμη και τα φανελίνα παντελόνια θα καταβυθίζονται
μες στη γιγάντια έκταση του φόβου
και θα σαρκάζω με δόντια έξσκεπα
μελανιασμένη από έκσταση διδυραμβική
υστερική γενναία
Όταν ο πόλεμος θα πέφτει βροχή, πάνω στο κούφιο κύμα και στις παραλίες
θα πάω να τον συναντήσω οπλισμένη με το πρόσωπό μου
στολισμένη με ένα βαρύ λυγμό